J 245
Hal

PSALTERIUM PASSIONALE,

Edur

Pijslar-Psalltare,

Ut af

Pijnu og Dauda

vors DRottenns

Jesu Christi,

med Lærdooms-fullre Textans

Utskijringu;

Agiætlega samtekenn af Sæl.

Sr. Hallgrijme Peturssyne,

fordum Sookenar Preste ad Saurbæ'm

Hvalfiardar-Strond:

Og nu vid hanns tvenn eigenn Hándar Rit samanborenn, og pad mismunar vidbætt.

Editio XVI.

Selst innbundenn 10. Fiskum.

Prentadur ad Hoolum i Hialltadal,
Af Petre Jonssyne.
1780.

Landsbókasafn

Formale

Sr. Jons Jonssonar, Profasts i Þverár-Þingi yfir þessa Psalma.

Øllum Guds Børnum, sem sia, ydka og elska þessa hiartnæmm Psalma af Þrist og Dauda vors Frelsara JEsu Christi, Øska eg Fridar og Fagnadar hia Gude, stundlega og eilijflega.

Vier lesum (elskulege Lesare) i Mosis Bookum, ad vor Gud hafe gefed Israels Foolke Þrisvar dæsamlega Vatn ad drecka. 1.) Exod. 17. i Eydemorku Raphidim. 2.) Num. 20. i Eidemorku Zin. 3.) Num. 21. vid Moabita Landa-Merke, og skrifa þeir gomlu Gydinganna Lærefedur, ad Israels Sona Hofdingiar, (Stafer, Num. 21.) hafe veitt þeim Brunne med sier, hvar sem þeir foru um Eydemorkena, bæde Foolke og Fe til Svala-Drycks. Enn ad þad Svala-Vatn, sem Gud gaf þvi Foolke af Steine so dæsamlega, þijde þad andlega Svala-Vatn, sem aller rett-christner ødlast af Hyrningar-Steinenum JEsu Christo, vottar sa H. Paulus, 1. Cor 10. Þeir (seger hann) drucku af þeirre andlegu Hellu sem þeim medfylgde, hver Hella ad var Christur. Um þad lif-

ande

ande Endurnæringar = Vatn Forþienuſtunnar JEſu Chriſti, talar Spæmadurenn Ezech. 47. Og Spæmadureñ Zacharias, 13. þar hañ talar um Rijked Chriſti: A þeim Tijma (ſeger hann) ſkal Davids Hws og Borgar-Meñ Jeruſalem, hafa eina frij-opna Uppſprettu til ad af-þvo þeirra Synder og Saurganer. Vor Herra Chriſtur ſamlijker ſijnum Velgiorningum vid ſvalande Vatn, Joh. 4. ſegiande vid þa Samverſku Koinnu: Hver hann dreckur af þvi Vatne, ſem eg mun gefa honum, hañ ſkal eige þyrſta eilijflega. Til þeſſa Nadar Vatns, verdur ollum Nadar-þyrſtum Mañeſkium boded, Eſ. 55. Apoc. 22. Og hver ſem þetta Nadar-Vatn JEſu Chriſti þiggur, og trwer a hañ, af hanns Kvide ſkulu framſliosta Vatn lifande Vatns, Joh. 7. Hañ mun alldrei þyrſta, Joh. 6. Þetta andlega Hiælprædes Svala-og Næringar-Vatn, veiteſt oſs ſo ſem Þrisvar, eda Þrefalldlega i Eydemorku þeſſa veika Lijfs. 1.) Vier odluſtum Svala og Hreſſing af Nadar-Vatnenu og Endurgetningar Laugeñe i Skijrneñe. 2.) Vier uppauſum Svala-Vatn af Brunne Lijſſens og Undunum JEſu Chriſti, i Medtekningu hanns Holds og Bloods i þvi hæverduga Sacramento Altareſens. 3.) Vier finnum einnig Uppſprettu allrar Huggunar, i Predikun Gudſpiallſens, hver Brunnur oſs er nu jafnann openn, ſo ſem heilſuſamlegt Vatns-Dyke, oſs andlega i ad bada, og

þar af ad drecka, bæde ad moote med-fæddre Blindne, Joh. 9. og ødrum Saalar Veikleika og Vanmætte, Joh. 5. Nu þo ad i allre H. Ritningu, sem Vitne ber af vorum HErra JEsu Christo, sie so einn Andar Vokvēn sætur sem annar, so varla verde Greinarmunur giordur, ad eitt þetta Vatn sie ødru sætara; Samt hefur margt sorgmædt Hiarta, haft sierlega Huggun og Endurnæringar Svala-Dryck i blessadre Historiu Pijnunar og Daudans vors HErra JESU Christi, hvar inne ad er indeficiens Sapientia, það er, Oþriootanleg Speke, so sem Bernhardus hefur talad. Vegleg hefur þookt Vijnþrwgan, sem tveir Israels Menn bæru ad einne Staung ad mille sijn, ijvr Canaans Lande i Eydemørkena, til Hughressingar Israels Foolke, Num 13. Enn laangt framar er vegleg sw hanneska Vijnþrwgan JEsus Christur, sem i gamla og nya Testamentenu verdur til vor boreim, oss til Endurnæringar. O! hvad margur sætur og hiartanlegur Svala-Dryckur, veitest Saalum vorum af þeim ferska Votnum, sem DRottenn, vor Hyrder, leider oss fram ad, þa vier um þenkium, hvernig þesse Vijnþrwgan hefur trodēn vered, oss til Heilsu, og Vijn þar af fliootande, hresser og hijrer vora Hiartans Asioonu. Gott var Israels Foolke ad svala nætturlegum Þorsta, ad þvi Vatne sem Gud gaf þeim i Eydemørkenne; Þo er oss Osegianlegum Mun

betra

þetra Lifsens Vatned af Undunum Jesu Christi; Hver sem dreckur af þessu Vatne, hann kvelst ecke i Þorsta med þeim rijka Manne, helldur svalar honum þetta ferska Vatn moote allre Mædu og Mootlætinganna Ofurhita, i þessu Ottafulla og Barattusama Lifse; Enn sedur Eilifflega i þeirre lystelegu Veru til Guds hægre Handar Ps. 10. Enn hafe nu Israels Folke þookt sier stoor Þorf og Naudsyn til vera, ad veita med sier þvi Vatne, sem Gud gaf þeim, til ad svala med þeirra lykamlegum Þorsta; Hvad miklu meire Þorf er oss a þvi, ad med oss sie veitt Lærdooms Vatnenu um heilsusamlega Guds Nad, sem oss veitest fyrer Arman og Forþiemustu vors Herra JEsu Christi, medann vier erum hier a þessare vorre Vegferdar-Reysu? O hvad stoora Þorf hofum vier a þvi, ad drecka af þessare andlegu Hellu, vorum Herra JEsu Christo! Vel verde ollum þeim, sem trwlega vijsa oss ad þessum Brunne! Stoorlega og innelega ættum vier aumer Islands Jnbyggendur, ad þacka Gude vorum, sem nu a þessum Tijma, lætur sitt Ord bwa rijkuglega vor a medal, og gefur þa Strafe, sem veita med oss þvi heilsusamlega Huggunar Vatne bæde i Kyrkium og Skooluu, og þad ei ad eins i Predikunum, helldur og eiss ig i andlegum Dicktum og Lofsaungum, og morgum agiætum Bookum, og þad i voru Moodur-Mæle: Gud gefe þeirra Miuning bloomgest

eilijflega, sem til þess hafa sitt Omak lagdt, ad Guds Ord mætte hier grooa og frioofgast, og hafa verdslad þeirra Pundum til Guds Dijrdar, og Landsens Jnnbyggiurum (sem þad elska vilia) til mikella Heilla.

A medal annarra Guds Vina, sem giarnan vilia taka Vara a HErrans Punde og Gyrnd hafa til ad veita hiia oss þvi andlega Nædar og Huggunar Vatne, auglyser sig Gudhræddur Keñemadur Sr. Hallgrijmur Peturs-son, hvor nu kemur fraim med þessa Hiartans innelegu Psalma af Pijnu og Dauda vors HErra JEsu Christi, hverier Psalmar þeim christnum Monnum, sem þa vel og giætelega ydka, munu virdast huggunarfamlegt Svala-Vatn fyrer mæddar Sœler, og med sier bera marga fagra Lærdooma, iñelegar Aminningar Þackargiorder, heitar og audmiwkar Andvarpaner, Eptertekta verdugar þeim sem eiga ad keña, stioorna, dœma og lœra; Og være Oskande, ad þesser hiartnœmu Psalmar af so dijrdlegu Efne, innelega samanntekner, lœge ecke i eimu edur tveimur Hwsum, helldur ad soddañ Lioos mætte fleirum lysa, og til goodrar Uppvakningar verda.

Gud vidhallde hiia oss þvi lifande Vatne siña heilogu Orda, og leate ei ad eins hiia oss og vorum Bornum vera og vara, helldur virdest hañ

einn-

einneñ nædarsamlega ad verka i vorum Hiortum, fyrer H. Anda, hiartanlega Eptirlæangan ad gyrnast þetta andlega Svala Vatn, og ad vier so kynnum ad gaanga i Styrkleika þessa Edla Vokva ur þessare Eydemorku og Tara-Dal, inn i þad himneska Landed eilijfrar Dijrdar, fyrer Nadar-Brunnenn JEsum Christum, hvorium eg vil hiartanlega befala allarerta Elskendur þeirra sætustu Israels Bruña: Ætijd, froome Lesare, falenn og geymdur i Nædar-Undum JEsu Christi, i hvorium eg gyrnest ad lifa og deya.

Skrifad a Melum vid Borgarfiørd, Anno 1660. Þañ Dag, sem þeir gomlu Elskendur Pijnu Historiu JEsu Christi dreifdu sier Øsku yfir Hofud til Idrunar Merkes.

Jon Jonsson.
Overdugur Guds Orda Penare.

Formale Auctoris.

Gudhræddum Lesara: Heilsan!

Það verdur dijrast, sem lenge hefur geymt verid, og gefur tvöfalldann Avöxt i hendtugann Tijma framűbored, sagde Marcus Varro: Umhenking gudrækeleg HErranns JEsu Pijnu og Dauda, er vissulega dijrmæt, og hver sig laangvarañlega gefur til heirrar Umhenkingar, og ber jafnañ JEsu Christi Pijslar Minning i sijnu Hiarta, sá geymer hiún dijrasta Hlut. Og med því eg hefi heñar laangvarandlega Jhugan mier i Briooste geymt, epter heirre Naad sem miñ goode Gud hefur mier af Naad sijne gefid, þa ber eg hana nu lóksens openberlega fram i þessum Psalmum, syrer öll uppá JEsum lijfande Augu, og JEsum elskande Hiörtu, so miked sem eg kañ og get i þau fá ordu Psalma Vers iñebunded: Þeim sem HErranns JEsu Pijnu jafnañ elska, mun þad ecke þykia i O-Tijma giört, sierdelles nær þeir rannsaka þessa yfirstandande Eymdanna Öld, á hverre retter JEsu Pijnu Elskendur meir sörga enn gledjast, og sofande Hyrdulerssingiar (sem ofmarger finnast, því verr) meir fagna eñ sorga; Hver Avöxtur hier af færest, befala eg Gude. Eñ þess er eg af gudhræddum Mönnum Oskande, ad eige vr Lage fære nie mijnum Ordum breite, hvar þeir sia Orde DRottens og christelegre Meiningu ei á moote: Þeir sem betur kunna, munu betur giöra. HErran JEsus elske þa alla, sem hans heilögu Kvöl og Pijnu gudrækelega elska og yrkia heinnar Minning. Vale pie Lector.

Hallgrijmur Peturssón Pr.

Psalmar

Pſalmar wtaf Pijning-ar Hiſtoriunne.

1. Pſalmur.

Uñ Christi Utgaungu i Gras-Gardeñ.

Med Himna Lag.

UPP upp mijn Sæl og allt mitt Gied, upp mitt Hiarta og Roomur med, Hugar og Twnga hiælpe til, HErrans Pijnu eg minnaſt vil.

Sancte Paull ſkipar Skylldu þa, ad ſkulum vier aller Jordu aa, kunngiora þa Kvol og daprann Deyd, ſem DRotteñ fyrer oſs auma leid.

Liwfann JEſum til Lauſnar mier, laungade þo ad deya hier, mig ſkylde og lyſta ad minnaſt þeſs, minum DRottne til Packlætes.

Jnnra mig loksins Angred ſkier, æ hvad er lijtel Rækt i mier! JEſus er kvalenn i minn Stad, Oſſialldann hef eg minnſt aa þad.

Sæl mijn ſkodum þaa ſætu Foorn, ſem hefur oſs vid Gud DRottenn vorn, fordæmda aptur forlijkad, Fognudur er ad hugſa uñ þad.

Hvad ſtiller betur Hiartans Bol, enn heilog

O Rottens Pijna og Kvol? Hv ad hepter framar Hneixle og Synd, enn H Erranns JEsu Bloodug Mynd?

Hvar fær þu betur Saal mijn sied, saña Guds Hiartans Astar-Ged, sem Fader Giæ dskuñar feck til þijn, framar enn hier i JEsu Pijn?

O JEsu! Gef þinn Anda mier, allt so verde til Dijrdar þier, uppteiknad, swnged, sagt og tied, sijdann þess adrer niote med.

TEXTEN.

Ad lidenne Maltijd Lof-Saunginn, las sijnum Fødur, JEsus minn, sijdarsta Kvøllded seint þad var, swngu med hanns Lærisveinar.

Guds Sonur, sca sem Sannleiks Raad, sialfur atte ca Himne og Land, þaade sitt Braud med Þackargiord, þegar hañ umgeckst hier ca Jord.

Þursa-Madur ert þu mijn Saal, þiggur af Drottne sierhvert Maal, Fædu þijna og Foostred allt, fyrer þad honum þacka skallt.

Jllum Præl er þad eilijf Smaan, ef hann so þiggur Herrans Laan, Drambsamlega og dreisar sig. Drottenn geyme fra slijku mig.

Epter þann Saung, enn ecke fyr, wtgeck JEsus um Hwssens Dyr; Ad hanns Sidveniu er þad skied, til Oliu Fiallsins gaunga ried.

Lausnarans Veniu lær og hallt, lofa þinn Gud

og

og dijrka skallt, Bænarlaus alldrei byriud sie, Burt-For af þijnu Heimile.

Yfir um̃ Kedrons breidann Beck, Blessadur þa med Sveinum geck. Sa Lækur Nafn af Sorta ber: Sijner þad goodann Lærdoom mier.

Yfir Hormungar er mijn Leid, æ medañ varer Lijssins Skeid, undann geck JEsus, epter eg, ad þann ad seta Rauna Veg.

Horfi eg nu i Huga mier, HErra minn JEsu! epter þier. Daadsamleg eru Dæmeñ þijn, dreg eg þau giarnann heim til mijn.

Þu villder ecke Upphlaup hardt, yrde, þegar þu fangenn vart, ut i Grasgardenn geckstu þvi, gafst þig i Manna Hendur frij.

Af þvi lære eg ad elska ei frekt, eiged Gagn mitt, so Fridur og Spekt, þess vegna raskest: Þier er kiært, Polemmæde og Gied Hvogvært.

Sorgande geckstu sagda Leid, særde þiñ Huga Kvol og Neyd, hlæande Glæpa hlidop eg Stig, hefur þu kvittad fyrer mig.

Vort Lijf er Grasgards Ganga riett, Grafen er ollum fyrer sett; Syndugra Leid ei leik þier ad, lender hun vijst i Kvala Stad.

Ydrunar Tærenn ættu vor, oll hier ad væta Lijssins Spor, gegnum Daudann med Glede og List, gaungum vier þa i Himna Vist.

Þa JEsus nu at Vegenum var, vid Postulana hann ræddde þar, henda munde

þa Hrøsun flioot, hardlega Petur prætte at moot.

Frelsarenn JEsus syrersier, þa Fall og Hrøsun er bwenn mier, hañ veit og lijka Lækning þa, sem leysa kann mig Sorgum frea.

Alldrei, kvad Petur, ætla eg, at þier hneixlast at nockurn Veg, þo aller frea þier falle nu. Fullkomenn var hans Lofun sw.

Sw Von er bæde vollt og myrk, ad voga frek-lega a Holldsins Styrk, an Guds Nadar er allt vort Traust, Ostodugt veikt og Hiælparlaust.

Gief mier, JEsu, ad gea ad þvi, Glas-Kere ber eg minn Fiesiood i, Vidvorun þijna virde eg mest, Veikleika Holldsins sier þu betst.

2. Psalmur.

Uñ Christi Kvol i Gras-Gardenum

Ton, Fader vor sem a Himnum ert.

JEsus geck inn i Grasgard þann, Getse-mane var nefndur hann. Af Oliu Þrwg-an þad Auk-Nafn bar, Oliu-Tred rietta Herrañ var, Oleum Hiælprædes allra fyrst, af hanns Lijfi þar pressadist.

I Aldingarde fyrst Adam braut, aptur JEsus þad bæta hlaut, Aldingards Eyken Avext gaf, Eymd, Synd og Daude kom þar af, i Aldingarde lifft Lijfsins Tred, Lijfgunar Frioofgun veita ried.

Ju-

Judas peckte vel þennann Stad, þar hafde hann lenge umhugsad, hellst munde Plœtz þad hendtugast, HErrann mætte þar forrœdast, so færster hefde ad segia af þvi, og Svik hanns lœgiu so Hylming i.

Satan hefur og sama Lag, situr hann um mig Nootr og Dag, hyggiande ad gloggt hvar hœgast er, i Hættu og Synd ad koma mier, eñ þo i þeim Stad allra mest, sem ca. eg Gude ad þioona betst.

Heims Bornenn hafa Lyst þœ lært, Lygd og Svikrœde er þeim kiært, Footsporum Diofuls fylgiande, Fals-Rœdeñ draga þo i Hlie. Frœ hanns og þeirra Hreckia-Stig, HErra JEsu bevara mig!

Opt hafde JEsus i þann Stad, adur genged. Þvi veit eg þad, hefur sannlega Herrann minn, hugsad um Pijnu og Danda sin, Fulltijnges beded Fodurenn þar, so feinge han stadest Pijslernar.

Jurtagardur er HErrans hier, helgra Guds Barna Legstader, þegar þu gengur um þennann Reit, þijn sie til Reidu Bœnen heit, Andlœts þijns giœt og eiñeñ þa, Upprisu Dagenn miñstu ca.

Lœresveinana Lausnarenn kiær, liet suma bijda nockud fiær, Þria took þo med sier Hiarta hreinn, hann gyrnteſt ecke ad vera Eisi. Scala mijn, þar um þenkia skallt, þier til Lœrdooms þad skiede allt.

Guds Christne er Grasgardur hreinn, Guds Sonar ertu Læresveiñ, sittu þar sem haũ segir þier, sonn Hlijdne bezta Offur er, til Krossens ef hann þig kallar þar, kom þu gladvær aan Moglunar.

Freisting þvng ef þig fellur a, fordastu Einn ad vera þa, Gudhræddra Selskap gyrnstu mest, giefa þeir jafnañ Raadeñ betst: Huggun er Mañe Moñum ad, Myskun Guds hefur so tilskickad.

Hiartannlega vard Harmþrwinginn, HErrann JEsus i þetta Sinn, Holldeð skalf vid þad feikna Faar, flutu i Vatne Augunn klaar. Sagde Grætande: Saal mijn er, so allt i Daudann hrygg i mier

Hardt nær Stein-Snare frau þeim foor, fiell strax til Jardar DRottenn vor, flatur sitt blessad Andlit a, Ognarleg Kvol hann mædde þa, Hiartad bardest i Brioosteheitt, hæde var Lijf og Saalen þreytt.

Samvitskan mig nu sialfann stær, sie eg þad giorta, JEsu kiær: Mijn Synd, mijn Synd, hun þioade þig, þetta allt leidstu fyrer mig. Auvi, hvad hef eg aumur Þræll, auked þier Mædu. DRottenn sæll!

Mier virdest so sem mijn Misgiord, sie meire ad Þijngd enn Himen og Jord, þvi JEsus þad Fodursens Orded er, sem allt med sijnum Krafte ber, flatur hlaut þo ad falla þar, þa fyrer mig bar hann Syndernar.

Hiartans Glede og Huggun traust, hier giefst

þier

þier, Sæl mijn, efalauſt, þad Gialld fyrer mijna Misgiord, er meira verdt enn Himen og Jord; hanns, Sorg, Skiælfte og Hiartans Pijn, hiæ Gude er eilijf Kvittun mijn.

Fraũ þegar JEſus fallenn var, fegurſtu Bæn hann giorde þar: Abba Fader æaſtkiæ-re minn! Af mier tak þennann Kaleikinn, þo ſo ſem hellſt þu ſiælfur vilt: Sagde JE-ſus med Geded ſtillt.

Urrædenu betſt er audmiwkt Gied, æangrad Hiarta og Bænen med, hvonær ſemkiemur Hor-mung ad, hugſa þu Sæl mijn vel uñ þad, O-þolennmæde og Moglau þver, meire Reſſingar ablar ſier.

O-bliwgur ſkalltu alldrei neitt, wtheimta hvad þu gyrneſt veitt, til Holldſins Muna hendtugt þier; hugſa jafnæann ad Drotteñ ſier, hvad Lijfi og Sæl til Lids er nu, læangtum betr, eñ ſiælfur þu.

Eins Lijkamenn og Sælen ſie, ſañ-audmiwk-legt i Bænenne, alijtur Drottenn iũra hitt, ei ad fijdur ſkal Holldeð þitt, fyrer Gud med Blygdun gæanga fram; Gierde ſo fordum Abraham.

JEſu! þijn græatleg Grasgards Pijn, gledur orþicada Sælu mijn, þitt Hiartans Angur Hi-artad mitt, fræa Hrygd og Mædu giorde kvitt, þvi ſkal mijns Hiartans Hiarta Þel, heidra þig, minn Emanuel.

3. Pſalmur.

Um Herrans Christi Dauda-Strijd.

Med sama Lag.

EN vil eg Saal mijn uppa ny, Upphaf taka a Maale thvi: Uppstood Jesus, tho preyttur sie Thrisvar sinum fra Banene, Læresveinarner svafu fast, Sr. Petur thvi avijtast.

Til og fra geck hann Thrisvar tho. Thar fieckst ei minnsta Hvijlld nie Roo, Undannfære thvi eckert fann, allstadar Dj Rottens Reide bramm, giegnum Holld, Edar, Blood og Bein, Blosse Gudlegrar Heiptar skein.

Himna Liooslid var honum byrgt, hellst thvi af Nvott var orded myrkt, Astvina Huggun einga fan, aller svafu um Tijma han, Jorden var honum Ohæg eins, engen feckst Baat til thessa Meins.

I thessum Spegle thad sie eg, heim sem Drottenn er reidur miog, hverke verdur til Huggunar, Himen, Liods, Jord nie Skepnurnar; An Guds Nadar er allt um krijng, Eymd, Mæda, Kvol og Fordæming.

Framar siest hier, hvad faarleg sie, Fordæmdra Kvol i Helvijte, fra einne Plægu til annarar, i yttstu Myrkrum their raasa thar. O hvad Syndin afskapleg er, allt thetta færer hun med sier!

I thridia Mata af thessu siest, thad lærdu Saal mijn allra betst, Guds Reide-Elld og eilijst Faar, wtslockt og lægdu Herrans Tar, allt honum thvi til Ama var, so allt verde thier til Huggunar.

Hrygd

Hrigdar-Sporenn þijn, Herra miñ, i Himna-rijke mig leida inn, i Nætur-Myrkrum loa Nøyd a þier, Nædar og Dijrdar Ljoos gafst mier, Vin-er þier einga veittu Stod, so Vinskap fenge eg vid sannann Gud.

Þar kom loksens a þeirre Tijd, preytte JEsus vid Daudann Strijd. Andlat mitt bæde og Bana-Sott, blessadest mier þa sømu Nott, Daudenn tapade, Drottenn vann, dijrd-legann Sigur gaf mier hann.

Agieck so Daudanns Asted rijkt, eckert Dæ-me mæa finna slijkt: Allur Lijkame Lausna-rans, laugadest þar i Bloode hanns, sa Dreyra-Sveitenn dunde a Jørd, Drott-enns Pijna þvi miog var hørd.

I Adams Brote var Bloodskulld giord, Bøl-van leidde þad yfer Jørd: JEsu Blood hier til Jardar hnie, Jørden aptur so blessud sie, Avext-ur, Groode og Alldin klæar, oss verde ad Notum sierhvørt Ar.

Sarkallda Daudans Sveita-Bad, umsijder þa mier kiemur ad, sarheite Dreyra-Sveite þin, sefe og mijke, JEsu minn; Angistar-Sveita ei-lijft Bæl, alldrei læat snerta mijna Sæl!

Mier er so Kvøl þijn miñeleg, a Morgne hvør-ium þa uppstend eg, fyrst eg stijg nidur Fæte a Jørd, fære eg þier Hiartanns Packargiørd, Blood-Sveite þinn eg bid mier sie, Blessun og Vernd a Jørdunne.

Hormung þa særer Huga minn, hef eg mig strax i Grasgard þinn, Dropana tijne eg Dreyra þijns, Drottenn, i Sioodenn Hiarta mijns, þad Gialld alleina gyllder mest, hia Gude fyrer mijn Afbrot vest.

Upphaf alls mesta Ofsognuds, Aklogun straung og Reide Guds, bætt er, fridstillt og forlijkad, Fadererenn liet sier linda þad, Sonurenn bar hanns Bræde frij, borgadest Prællenn wt med þvi.

Þess meir sem Pijnan þreingde ad, þvi innelegar JESUS bad, heilagur Engell Himnum fra, Herrann sinn kom ad styrkia þa. Enn hefur þu hier einn Lærdoom, ydka og lær hann Sæl mijn froom.

Ef hier verdur, sem opt kann skie, Undanndræattur a Hialpenne, bid, styn, andvarpa æ þvi meir, sem aukast vilia Harmar þeir; Fodurlegt Hiarta hefur Gud, vid hvern sem lijdur Kross og Naud.

Sia þu, ad Engell sendur var, Syne Guds hier til Huggunar, þeir goodu Andar ofs eru nær, alla Tijma þa bidium vær, helldst þa Lifs Enda lijdur ad, Lazari Dæme sijner þad.

Heidur, Lof, Dijrd a Himne og Jord, hiartaannleg Astar Packargiord, D Rotteñ JEsu, hier færast sie, swngeñ af allre Christneñe, fyrer Strijded þig þiade frekt, þad er vort Frelse æseñlegt.

4. Psalmur.

Sam-

Samtal Christi vid Læresveinana.

Ton, Einn Gud Skapare allra sa.

Postula kiøre Christur priar, i Kvøl-
enne sier ad vera hiar, baud peim:
vaked og bidied vijst, braadleg Freystne so
grande sijst.

Strax sem JEsus uñ Steinsnar nær,
stie frañ leingra (þess giætum vær), aller
sofnudu sætt med Roo, sialfur HErrann
einn vakte þo.

Adur var soddañ uñ þig spaad, asett frañkom
nu DRotteñs Raad, þu hlautst Guds Reide-
Prwgu einn, breittur ad troda, JEsu hreinn.

Ef eg skal ecke sofa i Synd, so er Naatturan veik
og blind, uñ Steinsnar maattu eitt mier þaa, alld-
rei, minn JEsu, vijkia fraa.

Nætur-Hvijlden mijn naatturlig, noog er mier
trygg, þa veit eg þig, hiar mier vaka til Hialpræd-
es, hvort Kvøld vil eg mier Oska þess.

Prisvar JEsus til peirra foor, þo ad
hann mædde Pijna stoor, hann bad Pet-
rum med hriggre Lund, hiar sier vaka uñ
eina Stund.

Enn hann sofnade æ þvi meir, ei helldur
vissu sialfer peir, hvøriu svørudu hønum
þa; Herrañs Pijnu misg jook þad aa.

Mig hefur tiwfur Lausnariñ, leidt inn i Naadar

Gras-

Gras-Gard sinn, vakande so eg være hier, Vitne Skijrnen mijn um̃ pad ber.

Ungdoonis Bernskan, (sem vonlegt var), villde mig ofmiog svæfa par, Forelldra Hirting hoogværlig, hanns vegna kom og vakte mig.

Alldurenn pau mier odladest, afiell Gialijfes Svefnenn mest, Kiennemenn D Rottenns komu prøtt, kolludu mig ad vakna brøtt.

Fullvaxenn Gleyinsku Svefnenn sær, sookte mig heim og vard miog dær, Diman Heims Elsku droost ad med, dapurt vard mitt til Bænar Gied.

Pa kom Guds Anda Hræring hrein, i Hiartad mitt inn sau Lioomenn skein, enn i Heimskunne so eg svaf, sialldañ mig neitt ad slijku gaf.

Fœrlega var mijn Fijfiskamnblind, forlaat mier JEsu pessa Synd, hvar med ad jook eg Hormung pier, enn Hefnd og Refsing sialfum mier.

Laattu po alldrei leidast pier, liwfe JEsu, ad benda mier, hugse til mijn pitt Hiartad milldt, hyrtu mig lijka sem pu villt.

Vil eg nu Hiartans feigenn fau, Frelsare minn ad vaka pier hiau, Andenn til reidu er i Stad, ofmiog Hollded forhindrar pad.

JEsus unnte med liwfre Lund, Lærefveinum ad hvijla um̃ Stund. Pvi hann vorkynnte peim og mier, pad eitt mijn blessud Huggun er.

Sijdarst allra pau sau hann par, Svikara

ara Lid fyrer Hende var, baud peim: vaked og bidied best, burt er nu Værdar Tijdenn mest.

Soddann Aminning, Sæla mijn, sannlega skyllde nœa til þijn, so þig ei skade Svefnenn vær, Svikarenn er þier ecke fiær.

Daudeñ forrœdur Fiored þo, fyrr enn varde, þvi margur doo, hann er i Nœnd þo sœst sijst, sierhvorn Dag er hanns Ahlaup vijst.

Daudenn þa mæter dapur þier, Doomenn hefur hann epter sier, Andskotenn bijdur bwenn þar, i Bœled vill draga Sælernar.

Sicœ þu vel til ad soddann Her, sofande kome ecke ad þier, i hreinne Ydran þu hvorn Dag vak, Herskrwda Drottenns œa þig tak.

Bœnen mœa alldrei bresta þig, bwenn er Freisting ymislig, þa Lijf og Sœl er lwed og þiœd, Lykell er hun ad DRottenns Nœd.

Andvana Lijk til einkis neitt, er ad Sioon, Heyrn og Mœle sneidt, so er enn Bœnar Sœlen snaud, sioonlaus, kolld, dauf og riett steindaud.

Vak þu minn JEsu, vak þu i mier, vaka lœt þu mig eins i þier, Sœlenn vake þa sofnar Lijf, sie hun œtijd i þinne Hlijf, Amen.

5. Psalmur.

Uñ Gydingaña Komu i Grasgardeñ

Ton.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Saal.

MEDann JESUS pad mæla var,
Mannfiollde kom i Gardenn par, Judas, sat HErra sinn forried, Sveinar Prestanna og Strijds-Foolk med, Skrid-Bittur bauru, Blis og Sverd; Bwuer miog wt i pessa Ferd. Um pad eg framar penkia verd.

Verdur pad opt pa varer minnst, vopeifleg Hætta bwen finst, ein Nodt er ei til Enda trigg, ad pvi ad Kvolldenn, Saal mijn, higg; hvad helldst sem kan ad koma uppa, kioos JEsum pier ad vera hia, Skielfing eingen pig skadar pa.

Enn Judas hafde adur sagt, Audkienne peim, og so vid lagt: hvørn eg kysse, handtaked pann, høndled med Giætne og binded hann. Varastu, Saal mijn, Svik og Prett, po sijnast meige i Hylming sett, O Rottenn augliosst pad dæmer riett.

Enn JEsus adur allt fornam, hvad attte vid hann ad koma fram, po gieck han sialfur peim a moot, pannig rædde med Kiærleika Soot: ad hvørium leited hijngad pier? Hoopur Illmennis pannenn tier: JEsum Nazverska nefnum vier.

Jeg er hann, sagde JEsus pa. Judas sialfur stood Flocknum hia; øflugt var ORottenns Orded pad, aller til Jardar fiellu i Stad. Hvad hanns Ovine hrelde

mest,

mest, huggar nu mijna Saalu betst, i allre Neyd þad auglijseſt.

Þa eg fell edur hrasa hier, hærstur DRottenn vill reidast mier, þa seger JEsus: Eg er hañ, sem endurleiste þann Syndarann, med mijnu Bloode og beyskre Pijn, Brædr, Fader kiær, stilltu þijn; Eflaust er þad Afsokun mijn.

Diofull, Synd og Samvitskan ill, Saalu mijna þa kvelia vill; Eins seger JEsus: Eg em hann, sem afmæa þijna Misgiørd vañ, lijka sem Vindur liettfær Skij, laungt feyker burt og siæst ei þvi, æa mig trw þu, so ert þu frij.

Þegar mig særer Sodt eda Kvol, sorgleg Fiarlæckt og Heimsens Bol, jeg veit þu seger: Jeg er hann, JEsus sem lækna vill og kann, Audlegd æa Himnum æattu vijst, Eymd þijn og Hrigd i Glede snijst, Heimenn sigrade eg, hrædstu sijst.

A Dauda-Stund og Doomsens Tijd, DRottenn, þad skal mijn Huggun blijd, Ord þitt er sama: Eg er hann, sem inn þig leide i Himna-Rañ, Þioon minn skal vera þar eg er; þvi hefur þu JEsu lofad mier, gladur eg þa i Fride fer.

Jeg sege æa moote: Jeg er hann, JEsu, sem þier af Hiarta ann, Ord þitt laat vera eins vid mig: elska eg, segdu, lijka þig. Eilijst þad Samtal ockar sie, uppbyriad hier æa Jordunne. Ameñ eg bid so skule skie! A M E N.

6. Psalmur.

Uñ

Uñ Judas Koss, og Christi Fangelse

Ton, Einn Herra eg best ætte,

FRelsarenn hvorge flijde, Fiandmenn þar
Vleau senn, HErrann beid þeirra hinn þijde,
þeim leyfde ad Fætur enn. Hvørn helldst
þeir hugse ad finna, hann spyr, (sem lioost
eg giet) Jafnt sem fyrr Judar inna: JE-
SUM af Nazaret.

Eg em hann aptur sagde, annad sinn
JEsus hatt. Læresveinunum lagde, Lijknar-
Ord þetta brædt: Ef mijn ydur lyster leita,
þar lærted þessa frij; Bwenn var hann ad
heita, Hialprædes Orde þvi.

Hier af mun heyra og skilia, HErranns vors
JEsu Makt, ecke gat ann hanns Vilia, ad hann
neinn Hendur lagt. Vid mig þo Hatre hreife,
Heiptar-Menn illgiarner, engenn kann, utann
hann leyfe, eitt skierda Haar ad mier.

Fodurnum Hiarta hlijdenn, hann gafst ad
þeirra Vallde; Sael mijn, þvi siert Okvijdenn,
sia þitt Ohlijdnes Giallde, viliugur villde hann
bæta, vijst er þijn Skyllda audsien, Ast og Aud-
sveipne mæta, att þu ad leggia igien.

Judas kom flioott sem kunne, kyssande
JEsum nu, mællte flærædum Munne:
Meistare, sæll vert þu! HErrann Hoog-
værdar-rijkur, hann sagde: Þu miñ Vin,
med Kosse Son Mannsinns svijkur. Sijdst

mun

unn þvi Hefnden lin.

Eou Munn Eplid eina, aumlega giñti uñ Siñ, Fals-Koss þvi fieck ad reina, Frelsarinn, Muñur þinn: Blijdmælum Diofuls bægdu, so bleckest eg ecke af þeim, Heims Hrecke lijka lægdu, Lijf mitt og Æru geym!

Audsien eru Augum þijnum, oll Viel og Laun-Svik hier, hritt þeim vr Huga mijnum, hreint skapa Gied i mier, vyrdstu mig Vin þinn kalla, verda lætt Raun þar a, Hollds Brest og Hræsne alla, hindra og rek mier fra.

J Hættu og Hæska mikenn, hefur mig Satan leidt; O hvad opt eg verd svikenn! Ei giet eg hiad þvi neidt; Son Mannsins Svikum mætte, sañlega uppa þad, Svikanna Hæskenn hætte, hiad mier ei finde Stad.

Muñur þiñ (ad eg meina), miñest vid JEsum bert, þa Holld og Blood hañs hreina, hier fær þu Sal mijn snert. J Guds Nafne ad þier gaudu, gef honum ei Koss med Viel, i Trw og Idran þig tiadu, tilbw þitt Hiarta vel.

Þangad þegar ad Stundu, puste Illrædes Lid, lifsfasta Lamb Guds bindu; Loked var ollum Frid, hardsnwnum Reipum reyrdu, Rænglætes mijns hann gallt, Rottenn i Drooma keirdu, dofnade Holldid allt.

Judar þig, JEsu, streingdu, jeg gaf þar Efne til, Synder mijnar þier þreyngdu, þess nu eg vd-

rast vil, Glæpa Bond af mier greider, og gef mier Frelsid þitt, andlegum Dofa eyder, sem ad fiell Hiartad mitt.

Guds Son var gripenn Hondum, giefinn so yrde og frij, hañ reirdest hordum Bondum, hlaut eg Myskun af þvi, Fiotur þvng og Faangelsi, frekt ha, minn HErra, ad þier, Daudans og Djofuls Helsi, duttu þvi laus af mier.

Bid eg þijn Bondenn hordu, binde nu hvern mik Ad, fraa allskins Glæpa-Giordum, og goldum Heimsins Sid: Laus og lidugur Ande, Lijfs medann dvelst eg hier, þier sie jafnann þioonande, þessa Boon veittu mier, Amen.

7. Psalmur.

Uñ Vorn St. Peturs, og Malchus Eyra-Saar.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

Kaufnarans Læresveinar, þa litu Arburd þann, og Juda Arhafner einar, aller senn spurdu hann: Eigum vier ecke ad slaa, Ovina Sveit med Sverde? So hier ei þijngra verde. Saal mijn, hier gisti ad gaa.

Ef þu aforma villder, eitthvad seni Vande er aa, parfleg Raad þyggia skyllder, og þig vel syrer sia, af þvi optlega skier, sem sem er einn i Raadum,

um, einn mæter Skada bræadum, seint þa ad ydraſt er.

Enn med þvi mannleg Vitska, i morgu nædt ſkamt, a allt kann ecke ad gitska, sem er þo Vandasamt; Kost þañ hinn betsta kioos: Guds Ord fær synt og sannad, hvad sie þier leyst eda bannad, þad skal þitt Leidar-Ljoos.

Petur med svellu Sinne, Sverd wr Slijdrum droo, hanns trwe eg Bræden briñe, og beint i Flockenn sloo, Malchus hlaut hier af Tioon, hann miste hid hægra Eyra, Hogged took ecke meira, þesse var Biskups-þioon.

Lausnarenn liooſt nam svara, Læresveinunum fyrst: Lauted þessa framfara, frekast ad sinne Lyst; Petre so sagde nu, Sverds Dauda sa skal sekur, sem Sverd a sin Leises tekur, Sverd slijdra Simon þu.

Meinar þu Faderenn millde, mundi ei senda hier, ef eg þess Oska villde, Engla til Fylgdar mier, fleire enn Toolf Fylkingar? Eda mun skyllt eg ecke, askeinktann Kaleik drecke, sem mier þo settur var?

So mun uppfyllast eiga, hvad er i Ritning tiad, og sijdann sannast meiga, hvad siest fyrer laungu spad. So epter Sermon þann: Eyra þioonsens ahræde, sem aduk Petur særde, læknade ad heilu hann.

Saal mijn, lærum og sœum, med sannre Hiartans Lyst, Sveñslags Sverds gloggt vid gœum, greina skal þar uñ fyrst. Sverd Drottens Doomareñ ber, Sverd eigeñ Hefndar añad, sem ollum verdur bannad: Þad kienner Christur hier.

Bid eg hier gloggt ad gœter, good Valldstioorn Heidarlig, Saklausœnn sijst þu grœter, nie sœlsann meider þig, vird Sverd Guds Vandlœtis, Blood skalltu þvi ei banna, burtsnijd þu Grein Lastanna: Merk Dœme Moysis.

Þitt Sverd, sem þitt er eiged, fyrer þijna eigeñ Sok, skal ei vr Skeidum dreged, skijr eru þar til Rok, JEsus þad bañar bert, honum er skyllt þu hlijder, hoogvœr uñberer, lijder, þad moote þier er giort.

Nœn ei Gud sijnum Rette, þvi reiknast Hefnden hanns, Valldstioorn til Verndar sette, vijda uñ Bygder Lands, ellegar ad þvi gœ, Sverd Drottens sem hier nefnest, sannlega œ þier hefnest, Tioon þitt tvsfalldast þœ.

Malchus sem miste Eyra, merker þœ alla frij, sem Ord Guds ecke heyra, eiga þo Kost œ þvi, Heyrn er þeim hœgre slioo, vinstre Hlust heillre hallda, Hœd og Spielne margfallda, noog gieta numed þo.

Skœlka Mark mœtte kalla, Malchus hier fenge riett, œ Guds Ovine alla, Einkeñe slijkt er sett, Ord hañs ei akta hier: Jeg bid og jafnañ segie, JEsus miñ, lœttu eige, þad Merke siœst œ mier.

Eñ

Enn finnur þu hier framar, Frelsarans Dæmed best, Hormungar hættusamar, ad honum lau mest, sitt Traust þo sette hann, ad Guds Fodurs Giædsku rijka; gior þu þad Sæl mijn lijka, ef Kross þig henda kann.

Kvol sijna JEsus kallar, Kaleik ædeinktann sier; Kross þinn og Eymder allar, eins mættu nefna hier, þvi DRottenn dræck þier til, fyrer þig þa hann pijndest, so þu mijn Sæl ei tijndest, gior honum giarnann Skil.

Þu mætt þig þar vid hugga, hann þecker Veikleik Manns, uñ þarftu ecke ad ugga, Adryckiu Skamteun hanns, vel þijn Vankvæde sier, hid swrasta dræck hann sialfur, sætare og minne enn hælfur, Skierfur er skeinktur þier.

Heipt mijna og Hefndar-Næme, hefur þu JEsu bætt, mier gafst Manngiædsku Dæme, þa Malchum fieckstu grædt; eg þarf og einnenn vid, Eyrad mitt lækknad yrde, so Ord þitt heyre og virde, þijdlega þess eg bid.

Hiælpa mier HErra sæle, ad hallda Kross-Bikar minn, so mig ei undann mæli, nie mogle uñ Vilia þinn, eg bid Almætti þitt, vorkynni minni Veiki, ef verda kann eg skeiki, hrestu þa Hiartad mitt.

8. Psalmur.

Predikun Christi fyrer Gydingum.

Lon, Sa frials vid Logmaal fæddur er.

FAlade JEſus Tijma þann, til vid Ovine Sijna, sem komner voru ad høndla hann: Heyrum þa Kienning sijna.

Sem til Illvyrkia erud þier, wtgeingner mig ad fainga; adur gat eingenn meinad mier, i Musterinu ad gainga.

Daglega hef eg sijnt og sagt, Sannleiksins Kienning mæta; eingenn gat Hendur a mig lagt; ættud nu þess ad giæta.

Nær stendur nu ydar Tijd, uppfylld so Ritning verde, Myrkranna geisar Magtenn strijd. Mæla so JEsus gierde.

Liwſlinde blessad Lausnarans, lijttu hier, Saal mijn kiæra, sa vill ei Dauda syndugs Manns, soddann mattu nu læra.

JEsus þeim sijnde i sannre Raun, Saalar-Heill, Naad og Frelse, Guds Syne Judar gulldu i Laun, Grimd, Hatur og Fangelse.

Furda þvi, Saal mijn, eingenn er, ei skallt þvi Dæme tijna, þo Verollden laune vondu þier, Velgiord misg litla þijna.

Gydinga Dæme skynia skallt, skil þig vid Odygd slijka, Packlæte fyrer Goodgiord gialdt, Gude og Monnum lijka.

Jeg læt mier þessu jafnframt sagt, JEsu, af Ordum þijnum, eingenn gat Hendur a þig lagt, ad eigenn Vilia sijnum.

Þann takmarkada Tijmans Punct, tilsette

Fad-

Faderenn millde, nær þad Anaudar Oked þwingt, yfer þig gaanga skyllde.

Eins Upphaf lijka og Ending med, allrar Hormungar minnar, Fader himneske, er fyrirsied, i Forsioon Myskunar þinnar.

Þesse nu Tijmenn ydar er, Ovinum JEsus sagde, HErrans eg þetta Mæltak mier, i Munn og Hiarta lagde.

Nu stendur yfer Nædar-Tijd, Naudsyn er þess eg giætte, lijdur mig DRottens Bidlund blijd, Brot mijn so kvittast mætte.

Ef eg þa Tijd sem Gud mier gaf, gaalaus forsooma næde, DRottens Tijme þa tekur af, Tvijmælenn oll i Bræde.

Þvi leingur sem hanns Bidlund blijd, beded forgiefens hefur, þess hardare mun Heipten strijd, Hefndar þa DRottenn krefur.

Guds vegna ad þier giæt, mijn Saal, Glæpum ei leingur safna, giorum Ydran, þvi meir en Maal, mun vera Synd ad hafna.

I Dag vid skulum skipta um skioott, skal Synd ad Flootta reken; Hvor veit nema sie nu i Noott, Nadenn i burtu tekenn?

Talar JEsus um Myrkra Maat, merked þad Valldstioornendur, ydur skal nu i Eyra sagt: Umdæmed Heims tæpt stendur.

Lioosed Myrkrenn burt leider frij, med Lysoma Byrtu sinnar, varastu ad skijla Skalkum þvi, i Skugga Magtar þinnar.

Minnstu ad Myrkra Magten þver, þa Myrkur Daudans skallt kanna, i ytstu Myrkrum eingenn sier, Adgreining Hofdingianna.

Myrkre liettare er Magten þijn, minnst þess fyrer þinn Dauda, þa DRottenns Hœtignar Dijrden skijn, hann dœmer eins rijka og snauda.

Fyrst Magt Heims er vid Myrkur lijkt, mijn Sœl, hallt þier i Stille, varastu þig ad reida rijkt, en Rijkes-Manna Hylle.

DRottenn JEsu, þu Lijfsens Lioos, lijs þu Valldstiornar Mennum! So þeir sem rœda yfer oss, eflest ad Dygdum sonnum.

JEsu, þijn kallda Kvala-Stund, Kvala-Tijd af mier svipte, Guds Barna gafst mier Glede Fund, good voru þau Umskipte.

Myrkranna þreyngde Magten þier, mig sleyster wr Vanda, Kvalañ ytstu Myrkur mier, meiga þvi alldrei granda.

9. Psalmur.

Um Flootta Lœresveinanna.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg œ,

ÞA Lœresveinarner sœu þar, sinn HErra gripenn Hondum, og hann af Joolke verstu var, vœgdarlaust reirdur Bondum: Aller señ honum flwdu fra, forlietu DRottenn hreinann, i Hœska einann. Ad soddann

skul-

skulum vid, Sæl mijn, gæa, siæum hier Lærdoom beinann.

An D Rottens Ræda er Adstod Mañs, i eingu minnsta Gillde, sannijtt reyneſt opt Fylge hañs, er frekast hiælpa skyllde; Hvor einn vill forda siælfum sier, ef sijnest Hæske bwenn, ad Hende snwenn, far þvi varlega, ad fallvollt er, Frænda og Vina Trweñ.

I sama Mæta sier þu hier, Sæl mijn, i Spegle einum, ad hryggelegar sie hættad þier, eñ Herrans Læresveinum; Þeir hofdu Leyse Lausnarans, Lijse ad forda sijnu, fræa særre Pijnu, nauduger mistu Ræviſt hañs; Nu giæt ad Ræde þijnu.

Hvad opt, JEsu, þier flwde eg fræa, frekt æa moot Vilia þijnum, þa Glæpa Vegenn geck eg æa, Gyrndum silgiande mijnum! forskulldad hafde eg fyrer þad, Flootta-Madur ad heita, til Heliar-Reita; Enn þu vyrdteſt mier aumum ad, aptur i Myskun leita.

Einn varstu, JEsu, epter þvi, i Ovina lætenn Hondum, einn so eg være alldrei i, Eymd og Freystingum vondum, aller forlietu einañ þig, allt so mig hugga kynne, i Mannraun minne; Eg bid: Drottenn, læt ecke mig, einsamlann nockru sinne!

Læresvein, Sæl mijn, siæa þu þann, sem JEsu epterfilgde, ræanglæt Ungmenne ræntu hann, riett nakenn vid þau skyllde. Bersnoggur Flootte betre er, enn Brædralag

Oriettinda, vid Selskap Synda, Avinning laat þig eingann hier, i þeirra Flocke binda.

Burt þadañ JEsum færde slioott, Flockur Illræðis Manna; Lamb Guds saklaust, þa leid ad Nootr, leiddu þeir til Kvalanna, myskunnarlaus sw Medferd bræd, mier vyrdest eptir Vonum, i Nætt-Myrkrunum, þeir hafa bæde hrakt og hrædd, hrunded og þiakad honum.

I Daudans Myrkrunn eg dæmdur Præll, dragast atte til Pijnu, enn þu tookst, JEsu, Son Guds sæll, saklaus vid Straffe mijnu; Þannenn tilbioost þu Lijfsens Leid, lioomande Sælu minne, þo Lijf hier linne; Andlæts Kvolum og kalldre Neyd, kvijde eg þvi eingu Sinne.

Hroktu þvi so og hrædu þig, HErra minn, Jllsku-Þiooder, ad hier nu bære a Hondum mia, heilager Englar gooder; Mæduſom urdu Myrkurenn þier, mæta lietu þig hordu, og Hindrun giordu, Guds Dijrdar Lioos so lijse mier, a lifande Manna Jordu.

Kvala-For, JEsu, þesse Pijn, sem þa gieckstu einusinne, vere Kraptur og Vernden mijn, so Vegenn Lijfsins eg finne; Laat ecke Diofull draga mig, i Dofennleik Holldsins blinda, til Sekta og Synda, eg bid af Ast og Alwd þig, Akiefd hanns burtu ad hrinda.

10. Psalmur.

Um

Uñ fyrsta Ransak fyrer Caipha.

Ton, Allt mitt Raud til Guds eg set.

TIL Hannas Hwsa HErrann Christ, Yfirdrauder Judar leiddu fyrst; Beyst fra eg Bond hann sære, honum strax padann vijsad var, Vidtekt feck ei nie Hvijlder par, miog so þott mæddur være.

Burt sende þvi med beyskre Pijn, bundenn Caiphæ Maage sijn, Hannas vorn HErrann sæta; Hofud-Kiennemanns hærstu Stiett, hafde sa þetta Ared riett, Guds Logmals ætte ad giæta.

Ur Himnarijkes Hvijldar-Stad, hofdum vid, Sal mijn, forskulldad, wtrekenn vijst ad vera, eñ JEsus tok nu uppa sig, Onædan þessa fyrer þig; Lof sie þeim lifsa HErra!

Hiartad bæde og Hwsed mitt, Herberge vere JEsu þitt, hia mier þigg Hvijlld hentuga, þott þu komer med Krossenn þinn, kom þa þreyttur til mijn inn, fagna eg þier fegeñs Huga.

Caiphas hafde hier uñ spaud, hentugast munde þetta Raud, ad dæe einn fyrer alla. Embættes mællte Andenn par, af þvi Hiartad ei visse par, Sannleik Guds sunte valla.

Balaams Dæme eins var eitt, Andagypt slijk var honum veitt, spaklega Twngan spaade, hann hafde i Sinne Hreckia-Raud, Hiartad feck eck.

Sann

Sannleiks gaad, þvi hann Fegyrndenn þiaade.

O JEsu! laat þinn Anda hier, alldrei vijkia i burt fra mier, leid mig Veg Lijssins Orda, so Hiartad bæde og Maaled mitt, mikle samhuga Nafned þitt, Hollds Gyrnd og Hræsne forda.

Til Caiphas voru komner senn, Riennevallded og Stioornar-Menn; Biskupenn þegar ad Bragde, leitar Andsvars til Lausnarans, um Læresveina og Kienning hanns; Enn JEsus aptur sagde:

Opennberlega, enn ecke leynt, i Musterenu kiende eg beint, hvad spyr þu mig um þetta? Kunngiora meiga þar um þier, þeir sem Lærdoomenn heyrdu af mier, þar laartu þig leidrietta.

Giæt ad, mijn Saal, og siaadu þar, Sonur Guds under Ransak var, krafdur þad Kvollded eina; A Kvollde hvoriu þu koma skallt, Kvolld-Reikning vid þig siaalfann hallt, med Kvolld-Offurs Idran hreina.

Þu Guds Kiennemann, þeink um þad, þar mune um sijder grenslast ad, hvornenn og hvad hier kiennder, ad Læresveinum mun lijka spurt, sem liet þitt Saaleyse villast burt; Hugsa gloggt hvar vid lender!

JEsus vill, ad þijn Kienning klaar, kroftug sie hrein og openskaar, lijk hvellum Lwdurs-Hlioome, Laun-Smiadran oll og Hræsnen haal, hindrar Guds Dijrd enn viller Saal, straffast med straung-

straungum Doome.

Vangiætslann mijn er margvijslig, Milldaste JEsu, beide eg þig, vægdu Veikleika mijnum! Forsoomun eingenn fannst hiea þier, Fullnadar Boot það tel eg mier, Styrk veit þu Þioonum þijnum.

Eins er hier einnig ollum riett, alvarleg Kenning fyrersett, Ord Guds elske og lære: Trwen Jnnvortes eble Gied, einardleg Jaetning ljika med, Avoxt hid Ytra fære.

Biskups Þioon einn i Bræde þo, blessadann JEsum Þwstur sloo, so það Ritningenn seger, Hoogværlegt Andsvar HErrann gaf. Honum, Saal mijn, það lær þu af, uñ Sakleyse þitt ei þeger.

Þvart Samvitskan Adam sloo, illann Kinnroda fieck hann þo, i fyrsta Falle sijnu: Þess vegna JEsus Hogged hast, hlaut ad lijda og rodna fast, allra fyrst i hanns Þijnu.

DRottenn JESU! Eg þacka þier, þetta leidst þu til Frelsis mier; Eg bid Astseme þijna: Samvitsku Slogenn Svida skiæd, ar Saalu minne þu mijk og græd, burt-tak þu Blygdan mijna, AMEN.

II. Psalmur.

Uñ Afneitan Peturs.

Ton, Allt eins og Bloemstred sina.

Gud

GUDspialls Historian getur, gripenn Þa JESUS var, aller senn utann Petur, yfirgafu hann þar, og Læreſveinn einn annar aleingar gengu hlioodt, Herrans Braut Hryggdar sæna, harla diñt var af Noott.

Caiphas Riennemanne, kunnugur Læreſveinn, inngeingur ørt med Sanne, wte stood Petur einn, Ambatt upplwka beider, Okendann Petrum þa, i For-Sal til Lijdsins leider. Lærdoom hier finna maa.

Kross-Ferle ad fylgia þijnum, fijsir mig, Jesu kiær, vorkyntu Veikleik mijnum, þo verde eg Aleingdar fiær, þa Trw og Þol vill þrotna, þreinger ad Neyden vond, reis þu vid Neyrenn brotna, og riett mier þijna Hond.

Kol-Elld, þvi kalldt var nærsta, kveikt hafde Þræla Lid, Petur med Sturlan stærsta, stood hiaa þeim Logann vid, Ambatt hann ein Sprogsette, af sier þad heyra liet: Mun þesse Mann, hun frette, med JESU af Nazareth?

Hann neitar hradt ad Bragde, hræddur vid Ordenn bist, þann sig ei þeckia sagde: Þa gool nu Hanenn fyrst; Atlar sier wt ad rijna, onnur Þerna hann sa, talar i annann Tijma, til þeirra er stoodu hiaa:

Af Nazareth nu er þesse, nijkomenn JESU med, hinnar Gied trwe eg þad hvesse,

hver

hvør Madur spyria ried: Ert þu einn af hanns Sveinum? Enn Petur neita vann; Sagde med Eyde einum: Alldrei þeckta eg hann.

Þridia Sinn þar til løgdu, þioonar Caiphas bert, Malfæred sumer søgdu, seger til hvør þu ert; Frænde Malchus ried mæla: Munde eg þig ecke sia, giet eg sijst Grun mig tæla, i Gardenum JEsu hia?

Petur med bliwgu Bragde, bradlega sagde Nei: Soor sig og sart vidlagde, soddann Mann þeckte hann ei. Gløggt þegar giordest þetta, gool Hanenn Annad Sinn. Sijst mætte Sorgum lietta, Swt slaug i Briosted inn.

Sal mijn, þier Fære forda, freklega voga sijst, enn Leyfis Drottens Orda, Ostyrkt er Holldved vijst; Þykest þu stodugt standa, stilla þinn Metnad þarft: Hvør sier vogar i Vanda, Von er sea falle snart.

Adur i Allden-Garde, Ohræddur Petur var, Karlmensku Hugurenn harde, hanns sig auglijste þar; Audvird Ambatt hann hrellde, ofmiss þvi skielfast vann, fra Sannleik sijdann fellde: Sama þig henda kann.

Kol-Ellde kveiktum jafnast, kitlande Veralldar Prial, Prælar Syndanna safnast, samann vid Losta Baal, fuller med Fals og Villu. Fordastu þeirra Glis; Ætijd er med þeim Illu, Einfolldum

folldum bwed Slis.

Ambaatt med ygldu Bragde, er þesse Verold leid, morgum Mein-Snorur lagde, miog ca Spott Yrdenn greid; Þijed med Þrælum sijnum, Þioona Guds lastad fær. Styrk mig med Mætte þijnum, moot henne O Rottenn kiær!

Epter Afneitan eina, wt villde Þetur gaa, hugde hann Braut sier beina, bwna heim Solle fraa; Þaa kom eitt odru verra: Umkrijngdu Þrælar hann, affoor sinn sæla HErra, sier og formæla vann.

Hægt er hverium ad stofna, i Hættu og Vanda-Spil; Forvitnes Dælskan dofna, dregur þar margann til, Ogiæfu Gilldran þraungva, greip skiott þann kunne ad naa, Utkomu Von fieck einga. Ad þvi i Tijma gaa.

Opt maa af Maale þeckia, Mañeñ hvar hellst hann er. Sig mun fyrst sialfann bleckia, saa med Last-Mælge fer; Goodur af Giede hreinu, Good-Ordur reyneſt vijſt, fullur af Illu einu, Illyrdenn sparar sijst.

Hryggeleg Hroſtin hendte, heilagann Drotteñs Þioon, Synden miog saart hañ speñte, Saalar var bwed Tioon. Hvad mun eg Mættar naumur, meiga þaa standaſt vid, Vangiætenn, vesæll og aumur, Vielum og Hreckia Snid?

I Veralldar Vondsku Solle, velkeſt eg, Jesu! hier; Falle þad opt mier olle, Ostodugt Hollded er, megnar ei myote ad standa, mijn Hreyste naatt-

urlig,

urlig, lattu þitt Ljoos og Anda, leida og styrkia mig, Amen.

12. Psalmur.

Uñ Ydran Peturs.

Ton, Kom Ande Heilage.

ÞEIr þar sat i Sal, hiia Sveinum inne, Tvennt hafde Hana-Gal, heyrt ad því Sinne.

Bwenn var Þrisvar þar, þvert hann ad neita, sier JEsum sælann fra. Sorg mar þad heita.

DRottenn vor veik sier vid, (vijstuñ þad gietur), liwfur med Ljiknar Sid, og leit ar Petur.

Strax slaug i Huga hañs, (hvad þo sijst varde), Lausnarans Ord og Ans, i Alldingarde.

Blygdadest braadt vid þad, Brioost fulle af Trega, geck wt wr greindum Stad, og gret beysklega.

Sia þu med sannre Trw, Saal mijn Astkiæra, hvad framar hefur þu, hier af ad læra.

Hatt galar Hanen hier, i hvers Mañs Gede, drygdar þa Synder sier, sem Petur skede.

Sarlega Samvitskann, sekann aklagar, innvortes aumann Mann, angrar og nagar.

Fær hañ sig fricalsañ sijst, þo fijnest hrelldur, sem Fugl vid Smyning snijst, þeim Suaran helldur.

Vijkia þo vilie hann; frá Vondsku Hætte,
orka þvi ecke kann, af eigenn Mætte.

Upp þo sier ætle brátt, aptur ad standa, fell-
ur hann þegar þrátt, i þijngre Vanda.

Logmáal Guds hroopar hatt, Hana Gal að-
ad, seger og sijner þrátt, hvad sie þier bannad.

Það þvijngar, Þrwgar nied, það slær og lem-
ur, sórgande syndugt Gied, særer og kremur.

Það verkar Sorg og Swt, þeim seka Mañe,
hiálpar þo eingum wt, wr Synda Banne.

Holded þar þriootskast vid, og þyker illa, eykst
á þann Synda Sid, Svik, Hræsne og Villa.

Enn JEsu Alit skijrt, Anda Guds þijder, sæ-
gierer hægt og hijrt, Hiartad uñ sijder.

Lætur hann Logmáal bist, lemia og hræda, eft-
er það fer hann fyrst, ad frida og græda.

Ord JEsu Edla sætt, er hanns Verkfære, hellst
fær það Hugann kiætt, þo hrelldur være.

Hann giefur hreina Trw, hann fallenn reysir,
hañ veikañ hresser nu, hañ bundeñ leysir.

Ei er i stoalfs Vald sett, [sem nockrer meina],
Yfirboot, Ydran riett, og Trwen hreina.

Heilde þig Hrosun bræd, sem helgann Petur,
under Guds náttu Nád, hvert ydrast gietur.

Heilnska er versta vijst, vid það ad dyliast, þu
muner þá þier lijtst, vid Þrauter skiliast.

Ef JEsus ad þier snijr, med Astar Hoote, lijttu
þá Huga hijr, honum á moote.

Grata skallt Glæpe sart, eñ Gude trwa, Elska

hanns

hanns Orded klæart, fræa Illu snwa.

Onijst er Ydran tæp, ad þvi skallt hyggia, ef þu i giordum Glæp, gyrnest ad liggia.

Petur þa formerkt fieck, Fall-Hrosun slijka, wr Synda Salnum geck, so giordu lijka.

O JEsu! Ad mier snw, Asiodnu þinne; Siar þu mig særdann nu, ea Saalu minne.

Þegar eg hrasa hier, hvad miog opt sannast, bend þu i Myskum mier, so mege eg vidkannast.

Opt lijt eg upp til þijn, Augum græatande, lijttu þvi lowst til mijn, so leysist Vande.

13. Psalmur.

Uñ Caiphas Doom.

Lon, JEsus Guds Son Eingietenn.

HOringiar Presta fengu, Fals-Vitne morg tilsett, fwslega fram ad gengu, fuller med Svik og Prett, samhliooda urdu eige, uppdiktad margt þo sege, JEsus þa þagde sliett.

Lær þu, ef Lygum mæter, Lijfs-Reglu, Saal mijn, hier, med Forsi og Pioost ei þræter: Præalega so tilber, Hoogvær Þogn Heipter stiller, Heimsk-Ordur Sannleik spiller, opt fyrer siealfum sier.

Hyrt alldrei hvad sem gyllder, ad hætta ea Osatt Mal, hvert veria edur sækia villder, verdur

þad morgum Taal; Munnur sca laungum lygtir, frca Lucku og Blessan huijgur, hann deyder sijna Saul.

Sañleiks Vitne þo sege, sekañ mig Gude hica, Ottast þarf eg nu eige, Afsokun hef eg þa, Liwg-Botta Lyge megna, leid JEsus minng vegna, Klogun mig keypte frca.

Caiphas frette fyrstur, Falskliga HErr-aum ad, sialfur: Hvert sie hann Christur? Og so enn framar kvad; Vid sannann Gud eg þig sære, ef Sonur hanns ertu hinn kiære, seigdu ofs satt uñ þad.

JEsus jætar ad Stundu, Jafnframt þvi so nam tiala: Son Mannsins sia þeir mundu, sitia þadann i frca, til Kraptarens hægre Handar, og hier epter komanda, skiæraста Skye a.

Kennemann reif sijn Klæde, kvad slijkt Gudlastan er: Adspyr med Ogna Bræde, uñ þad hvad hallded þier? Allt Raded under tekur: Er hann vijst Dauda sekur, soddann sampyckium vier.

JEsus ei ansa hyrdte, adur þa loged var, Guds Nafn þo giarnañ virdte, gaf þvi Caipha Svar, Lygd Heims þo lijted sæter, Lausnarans Dæmes giæter, leita Guds Lof-Dijrdar.

Hygg ad og herm hid sanna, hvenær sem til er reynt, hrædst ei Hootaner Mana, hallt þiñe Jætning beint, Giæt vel ad geymer þetta, Guds Ord

og

og Trwna riętta, medkiendu liooſt og leynt.

Caiphæ Logſogn leida, lært hafa marger enn, hvad ſem Hofdingiar beida, hiner ałykta ſeñ, Vinſkap ſig villa læta, viliande raungu jæta; Fordeſt þad froomer Menn.

Sw er mijn Huggun ſama, ſem þijn var, JEſu minn, Krosſenn þa ad vill ama, Oſſookn og Hormung ſtinn, hiæ þinne hægre Hende, hier þo ad Lijfed ende, Fagnadar Nægd eg finn.

Þier til Gudloſtun lagde, liwgande Kieñinañ. Dauda ſekann þig ſagde. Sañlega Urſkurd þañ, ætte eg ad heyra helldur, hardt med riettu ſakfelldur, vijſt eg noog til þeſs vann.

Andlegt Valld einum Roome, wrſkurdar Daudann þier. Drottenn i Nædar Doome, dæmer þvi Lijfed mier. Þacka eg Elſku þinne, þu keyptir Saalu minne, Frijun og Frelſe hier.

14. Psalmur.

Uñ Þioonanna Spott vid Christum.

Ton, Allfagurt Lioos vęs byrteſt bratt.

LÆr þann Doom ſem allra fyrſt, andleger dæmdu um Herrann Chriſt, hafa þeir, þviad þa var Noott, þegar til Hvijldar geinged ſkioott.

DRotteñ vor epter preyttur þar, Þrælum til Giætſlu fengenn var; Giørde ad

hønum Gis og Daar, gudlausra Manna Flockur þraar.

Haadung, Spottyrde, Hroop og Bryxl, hvør liet med øðrum gaanga aa vijxl, hræktu og sloou Herrann þar; Hann þo aa medann bundenn var.

Sia þu og skoda, Saala mijn, saklausa Lambsins beysku Pijn: Hugsa vandlega uñ þad allt, af þessu hvad þu læra skallt.

Hann sem ad Nætur Hvijld og Roo, hverre Skiepnu af Myskum bioo, i sinne Ogna Eymda Stærd, eingann Kost fieck aa neinne Værd.

Hvijldar-Noott marga hef eg þaad, HErra JESU! af þinne Naad, Kvol þijn Eymdum mig keypte fraa, kañast eg nu vid Giædsku þa.

Nær sem eg reyne Sorg og Soott, seinast ad kiemur Daudans Noott, Nætur-Kvala sem neyddu þig, nioota lættu þa JEsu mig!

Samvitsku-Slog og Satans Haad, sefe, JEsu, þijn blessud Naad, Ofbod Daudans og Andlæts Pijn, aftake og mijke Giædskan þijn!

Margur, (og vijst þad maklegt er), miog þessum Skaalkum formæler; Þo finnast nockrer hier i Heim, ad Hegdan allre lijker þeim.

Hvad giora þeir sem hier aa Jord, hafa ad Spotte D Rottens Ord, lifa i Glæpum lioost til sanns, lasta og forsmaa Þioona hanns?

Sa sem Guds Naad og Sañleikañ, sier, þecker, veit og skynia kañ, Kukl og Fiolkynge kyñer sier,

Cai-

Caiphas Prælum verre er.

Sonenn Guds ecke pecktu þeir, þvi syndga hiner længtum meir, sem kallast vilia christner best, Christum þo lasta allra mest.

Hræsnarar þeir sem Hrecke og Synd, hylia þo under Froomleiks Mynd, lijkiast þessum sem Laufnarann, lomdu blindande og spiodu hann.

Hvorium sem Spott og Hædne er kiær, hann geingur þessum Selskap nær, Forsmann gudrækenns fatæks Manns, Fyrerlitning er Skaparans.

O vesæll Madur! ad þvi gar, epter mun koma Tijme sa, sama hvad nidur sader hier, sialfur an Efa upp þu skier.

Ef hier a Jordu er Hroop og Had, Hædne og Gudlast nidur sad, uppskored verdur eilijst Spie, Agg og Forsmæan i Helvijte.

Ætla þu ecke, aumur Mann! afkomast mune strafflaust hann, sem Sonenn hefur hier hædt og spiad, horfe Faderenn uppa þad.

Hvad JEsus nu um Nætur-Skeid, naudstaddur hier af Monnum leid, Ogudlegur uñ Eilijfd þa, af illum Diosflum lijda ma.

Okiendum þier, þo aumur sie, alldrei tillegg þu Had nie Spie, þu veitst ei hvorn þu hitter þar helldur enn þesser Gydingar.

Saalfann slær mig nu Hiartad hart, hef eg an Efa mikenn Part, af soddann Illsku astundad, audmiwklega eg medgeing þad.

Sárt hef eg nidur Synda-Root, Svijvirding mijn er nisrg og liott, Uppskieru Tijmann Ottast eg, angrast þvi Sálen nærsta misg.

HErra minn JEsu! Hormung þin, Huggun er bæd og Lækning mijn, Sakleyse vijst þu sauder hier, Sælunnar Avext gafstu mier.

Blood-Dropar þijner blessad Sárt, ber þaū Avext, sem heiter Nad; Þann sama Gud mier fiælfur gaf, Sáluhiálp mijn þar sprettur af.

Hæddur varstu til Heidurs mier, Hogg þijn og Slog mijn Lækning er, alldrei mun Diofull eiga Vald, ad mig ad leggia Synda Giald.

Enn þier til Heidurs aptur ad moot, ydrast vil eg og gisra Boot, Hollds Vilia giarnann hepta minn: Hiálpe mier JEsu Kraptur þinn!

15. Psalmur.

Uñ Radstefnu Prestaña yfer Christo.

Ton, Christs er Koma fyrer Hondum.

HJog arla uppe vorn, Olldungar Judda senn, so til Samfundar foru, fyrster þo Riennemenn, i Radslag lietu leidast, (lijkar þad allum vel), hvørnenn þeir giæte greidast, Guds Syne komed i Hel.

Heimtu med Heiptar-Lundu, HErraū vorn til sijn brædt, Ordsøk þvi einga fundu, aller senn mælltu hatt: Seg oss ef

ert

ert þu Christur, einaste Son Guds sat. Grædarenn Giædsku lystur, gaf Andsvar þar uppa:

Þo ydur eg þad sege, ecke samt trweed þier, andsvared mier og eige, ef eg spyr nockurs hier; Mannsens Son siæed sitia, senn hia Guds hægre Hlid, i Skyemun einnenn vitia, aptur med Dijrdar Sid.

Ertu Guds Son, þeir søgdu? Svarade DRottenn: Jat. Diarfer þann Doom at løgdu: Dauda-Madur er sat. Uppstoodu strax ad Stundu, Strijd þeim i Hiarta brann, Frelsarann Fiøtrum bundu, færdu Pilato hann.

Hier maattu Sal mijn sanna, so geingur þad til vijst, Astundan Illvyrkianna, Umhyggiu vantar sijst, arla þeir Blunde bregda, binda fast oll sijn Raad, klooklega Hreckium hegda, hvor sem þess feinge gaad.

Enn þu sem att ad vera, wtvaleñ DRottens Pioon, Verk hanns og Vilia giora, og varast þitt Salar-Tioon, Andvara eingann hefur, Umhyggiu lijtell siest, vid Glis Heims gaalaus sefur. Gud naade soddann Brest!

Marger upp arla rijsa, ei gieta sofed vært, epter Aud Heimsins huijsa, Hollds Gagned er þeim kiært; Salen i Briooste sofnud, sijnest ad mestu daud, til allra Dygda dofnud, sem DRottenn

helldst þo baud.

Forsiodnar Verk-Menn vijser, Vijngarde DRottens i, fyrst þa Dags-Lioomeñ lijser, liwst bid eg giæte ad þvi, uñ sitt Embætte hygge, earla giord Bænen sie, Idiulauser ei ligge, i Lijkamans Giælijse.

Haturs-Menn Herrans vaka, hugsande ad giora Tioon; Epter þvi attu ad taka, efertu hañs Trygda-Pioon: Vilier þu vid þeim sporna, og varast þeirra Hœad, earla Dags alla Morgna, vid Ord Guds halltu Raad.

Þeink nui þijnu Hiarta, þar nærst i annann Stad, hvar uñ Herrann vied kvarta, hyggia mœttu þar ad: Ordum hanns ecke treystu, illgiarner Judar þeir, wr Spurning eingre leystu, æ þvi vestnudu meir.

Hvor trwer nu hardt þo hoote, HErrann syndugum Lijd? Allfœster inna æ moote, Ydrunar Svorenn blijd; Hyrtingar hiælpa ecke, Heimur vestnande fer, Blindleikenn trw eg oss blecke, bwed Straff nœlœgt er.

Vijst er eg veikur ad trwa, veitstu þad, JEsu, best, fraa Syndum seinn ad snwa, soddann mig œngrar mest; Þo framast þad eg megna, þijnum Ordum eg vil, treysta og giarnann giegna; Gief þu mier Raad þar til.

Þar nærst ad þessu giæter, þad er og Lærdooms Grein, ef þu Oriette mæter, Affskum duger ei nein, Hafdu þa Bidlund hijra, HErrann mun til þijn sian,

sia, leat Polgieds Dæmed dijra, DRottens þig hugga þa.

Mier er sem i Eyrum hlioome, Urskurdur DRottens sa, arla a efsta Doome, upp þegar dauder sta, Afsokun eimun stoda, Andsvor nie Spurningar, sa stendur vijst i Voda, sem verdur sekur þar.

Hier er nu Kostur ad heyra, HErrann talande i Naad, opne JEsus mitt Eyra, so ad þvi feinge gaad; Hoogvær vors Bata bijdur, blessadur þessa Tijd, annars Heims er hann strijdur, ollum forherdtum Lijd.

Arla Urskurdenn logdu, a þig Gydingar þo, JEsu, og sekann sogdu, selldu þig Pilato: Arla a efsta Dege, Afsokun gyllder sw, til Dauda eg dæmest eige, DRottenn, þess minnest þu.

Arla Dags uppvaknadur, ætijd eg minnest þijn, JEsu minn Hialpar hradur, hugsa þu æ til mijn; Arla a efsta Doome, Afsokun vert þu mier, minnstu þa Frelsarenn froome, hvad syrer mig leidstu hier.

16. Psalmur.

Uñ Judasar Ydran.

Ton, Konung David sem kiende.

JUDAS i Gyrndar Græde, af Gyding-

uuum fyrst, Priatiju Peninga þaade, þvi sveik hann HErrann Christ; Lioost pegar lijta vann, DRottenn var nu til Dauda, dæmdur og þwngra Nauda, ydradest epter hann.

Greidt i Mustered geingur, (greiner so Ritning fra), um Silfred simte ei leingur, senn vill þad Prestum fa, sagde med sarum Mood: O hvad eg giørde illa, þa yfer mig kom sw Villa, ad sveik eg saklaust Blood!

Lidseind Prestarner logdu, litla, sem Von var ad, hardlynder hønum søgdu: Hvad eigum vier med þad? Þu mart einn siat um þig. Sylfrenu a Goolfed grijtte, gieck þadann, miog sier flijtte, og hengde sialfann sig.

Radstefnu Herrar hielldu, hættu þar seinast vid, fyrer Akur sialfer seldu, Sylfred Leyr-Kiera Smid. Adur sagt um þad var, i Spadooms Søgnum sømmum: Sa var Vegferdar-Mønnum, giefenn til Greftrunar.

Sia hier, hvad illan Enda, Otrygd og Svikenn fa: Judasar Lijkar lenda, Leiks-Broodur sijnum hia, Andskotenn Illsku flaar, enn hefur Snoru snwna, snogglega þeim tilbwna, sem fara med Fals og Daar.

Otrw sinn eigen Herra, ætijd um Halsen sloo-

eing-

eingeñ feck af þvi verra, eñ sca meinlausum bioo, Forræde, Fals og Viel, Judas þvi Heinging heinte, hañ fölskum til sijn bendte, eins og Achitophel.

Fe-Gyrnden Judam fellde, fyrst var hañs Adtekt sw, Guds Son Gydingum selde, gleymde þvi Æru og Trw, so til usñ sijder geck, kastade keyptum Aude, þar kvalde Sorg og Daude, Huggun alls einga feck.

Under-Röot allra Lasta, Agyrnden kollud er, Froomleika frae sier kasta, Fiarploogs Menn Agiarner, sem freklega elska Fed, Aude med Okre safna, andlegre Blessan hafna, enn setia Sail i Ved.

Annad hvert er i Vonum, Audurenn, sagur nu, hafnar þier, ellegar honum, hryggur birtkastar þu, þca Daudenn þreinger ad, Agyrnden Otæpt svelger, af þvi Saalena velger, i kolduum Kvala-Stad.

Falsi og Fe-Gyrnd ræangre, forda þier, Saal mijn blijd, so mæter ei Ogn nie Angre, þa adfer Daudans Tijd, vird lijtels Veralldar Ploog, Hvor sca sier lynda lætur, þad lienar Dröttenn mætur, sca hefur alls Nægta noog.

Opt JEsus cadur hafdi, Amiñing Judas giort, Hreckvijsin Hiartad vasde, hann hiellt þad einkis verdt, nu kom þar eiñig ad, Tilsogn hatade hreina, Huggun fieck þvi ei neina, varastu Vijte þad.

Enn hvad framleidde hann illa, cadur Lijferne sitt, þesse þo var hanns Villa, verre enn allt annad hitt,

hitt, ad hann Orvænting med, Saal og Lijfsette i Vanda. Synd ca moot heilogum Anda, helld eg hier hafi skied.

J Drottne ef villtu deya, Drottne þa lifdu hier, til ills lat ei þig teigia, Ord Guds sie kiær-ast hier, sæll er sa so vid bijst, eñ ef þig Ofall hend er, aptur i Tijma vender, undañdrag Idran sijst.

Brot þijn skallt bliwgur jaata, enn bid þo Gud uñ Nad, af Hiarta hryggur graata, enn heil-næm byggia Rad: Uñfram allt þenktu þo: Son Guds bar þijnar Synder, og so þu Myskun find-er, Saklaus fyrer Sekann doo.

Drottenn, lat mig ei dyliast, diarflega Synd-der vid, þo hier uñ Stund mege hyliast: HErra trwr, þess eg bid; Nær Heime fer eg fra, Or-vænting ei mier grande, Ord þitt og Sannleiks Ande, Hiarta mitt hugge þa!

17. Psalmur.

Uñ Leyr-Kera-Smids Akureñ.

Ton, Fader ca Himna Hæd.

TO sem fyrr sagt er fra, Silfur-Pen-inga þa, hverier loks Judas hrelldu, Høf-ud Prestarner seldu.

Og keyptu einn til Sanns, Akur Pott-Makarans, þar ma fullt Frelsi hafa, fram-ande Menn ad grafa.

Þar finnst ein Þijding fijn, þess giættu, Sala

mijn

minn: Af Guds æsettu Ræde, uñ þad Zacharias spæde.

Lijkest Leyr-Kera Smid, Lijknsamur Drotteñ vid sem fyrr Esaias sagde, og sialfur þad riett vtlagde.

Af Leyr med Lijssins Krapt, liet hann Mannkyned skapt: Hrein Kier til Heidurs setur, hin onnur lægra metur.

O Rottenn einn Akur æa, er honum falur sæ, minnstu hann Myskun heiter, mæddum Lijd Huggun veiter.

JEsus einn er sæa Mann, sem Akurenn keypte þann, enn hanns Blood Dropar blijder, Borgunar Giallded þijder.

Framande Foolked þad, fem feck ei neinn Hvijldar Stad, erum vier Sorgum setner, af Syndugu Edle gietner.

Jllskuñar Edled vort, Utlenda hefur giort, oss fræa eilijfre Glede, i Adams Falle þad skede.

Sœalen i Utlegd er, æ medañ dvelst hun hier, i Holldsins Hreysi naumu, halldeñ Fangelsi aumu.

Daudeñ med dapre Swt, dregur uñ sijder rot, hana, þa Hreisid brotnar, Hollded i Jordu rotnar.

Eins og vtkastad Hræ, [ef eg riett skyniad fæ], Hiælparlaus Sœl mun heita, Hvijlldar kann sier ei leita.

Hættu og Hormung þœa, Herrann minn JEsus sæa, Ond vora af Ast og Millde, vor Utlegd kaupa villde.

Faderenn falt þad liet, Fridar-Stad Saalum hiet, ef Sonurenn Giallð þad greidde, sem Guds Riettlæted beidde.

Opnade Sioodenn sin, Sonur Guds JEsus minn, Hwdstrijktur, kvalenn, krijndur, at Krosse til Dauda pijndur.

Blood-Dropar dundu þar, dijrasta Giallð þad var; Keyptann Akur þvi eigum, Ohrædder deya meigum.

Hier þegar verdur Hollð, huled i Jardar-Mollð, Saalen Hrygdarlaust hvijler, heñe Guds Myskun skijler.

Eñ þu skallt ad þvi gaa, Akursens Grefstran þa, eingver utann þeir fengu, i Jerusalem gengu.

Christnen Guds hier um Heim, heiter Jerusalem; I hana innkomast hlijtur, hver sem Myskunar nijtur.

I heñe hver eiñ saa er, at JEsum trwer hier, skijrdur og alla Vega, Jdran giorer daglega.

Okvijdeñ er eg nu, af þvi eg hef þa Trw, Myskun Guds Saalu minna, mun taka i Vøktun sijna.

Hvorneñ sem Hollded fer, hier þegar Lijfid þver, JEsus i Umsioon þiñe, Ohætt er Saalu miñe.

Eg lofa Lausnarenn þig, sem leyster vr Utlegd mig, Hvijlld næ eg Nadar spakre, nu i Myskunar Akre

Þu gafst mier Akurenn þinn, þier gef eg aptur minn; Ast þijna at eg rijka, eigdu mitt Hiartad lijka.

Eg

Eg gef og allann þier, æ medann toore eg hier,
Avoxtenn Ydiu minnar, i Akre Christne þinnar.
Eins bid eg aumur Præll, ad unner þu JEsus sæll, lidnum Lijkama mijnum, Legstad i Akre þijnum.
Hveiti Korn þecktu þitt, þa upprijs Hollded nitt, i Bindene Barna þinna, Blessan lætr þu mig finna!

18. Psalmur.

Uñ Aklsgun Gydingaña fyrer Pilato.

Ton, Sæler eru þeim sialfur Gud.

NRla sem gloggt eg greina vann, med Guds Son bundenn fara, Prestarner, so ad pijndest hann, til Pilatum Landsdoomara; I Þijng-Hws inn, þad sama Sinn, sagt er þo eingenn kiæme, so ecke meir, saurgudust þeir. Sia hier Hræsnennar Dæme.
Jñgang uñ Hws-Dyr Heidingians, hielldu þeir Synd bannada, enn saurgast a Bloode saklauss Manns, syndest þeim eingañ skada. Heims Bornum hier, Ovirding er, aumstoddum Hialp ad veita, Guds Ords Forakt, Agyrnd og Prakt, eingenn Misgiord skal heita.
Pilatus sem þad formerkt feck, fyrst ei þeim Metnad sæirte, enn Dvalar sialfur vt þvi geck, Embættis Skylldu giætti,

Sakargypt þa, vill fulla fa, fraꝛnborna af þeirra Munne, Daur-Yrdenn flioot, Drambseme moot, Doomarenn finna kunne.

Laat þier ei vera Afnæan ad, ef þu villt froomur heita, af Pilato. liooſt ad læra þad, sem Loflegt er epter ad breyta, Rænglæted hanns, þess heidna Manns, hallt þier Mijnkun tvofallda; Þeim midur fer, enn honum hier, hvor vill þann Christenn hallda?

Alitid ſtoort og Hefdar Hatt, hrædaſt ſkylder þu ecke, Sannleikans giæta ætijd ætt, eingenn Kiaſſ-Mæl þig blecke. Æru-Gyrnd liooſt, Hofmoodug Hoot, hæfir ſijſt Yfir-Monnum, Dramblætum þar, þu gef Anſvar, þo byggt a Rokum ſonnum.

Aulldungar Juda allra fyrſt, uppbaru Sok Þrefallda: Foolkenu þeſſe fræſnijr vijſt, fyrerbijdur ad giallda, Reyſarans Skatt, þad ſegium vier ſatt; Siælfur vill Kongur heita; Og Chriſtur ſa, ſem koma a, Kvikrun og Frid ad veita.

Hier koma fram þau riettu Rok, Rædu og Þænka minna! Þier, JEſu, gieſinn var þrefold Sok, þad kann eg gloggt ad finna; Þrefalldleg Sekt, mig þiæade frekt, þar um eg klagaſt mætte: Þrefallda Stygd, og þwnga Lygd, þu leidſt med ſogdum Hætte.

Fræſinwed Gude allt mitt er, Edled og Lijf

fa-

skaneyta, ödrum því gief eg opt af mier, ill Dæme so ad breita; Enn hier á moot, med Elsku Hoot, oll Guds Börn rett því trwa, frá Bölvan, Deyd, Diofle og Neyd, Drottenn ried Lijdnum snwa.

Gude ætte eg ad greida skil, Giallds Hlijdne og Packar-Skylldur, ránglega hef eg hallded því, hondlad sem Prælls ogylldur: Audsveipnen þijn, fyrer ollum skijn, Astsemdar Herrann kiære: Þu baudst: Giefed [gafst skalsur med], hvad Guds og Keysarans være.

Sannlega hef eg hrokad mier, hærra enn vera skylde, Bod og Skipun mijns Herra hier, hallded i minnsta Gylde, Kongdoom i Heim, og Heidre þeim, hafnader þu og flijder, Hátignen þijn, á Himnum skijn, hun mun byrrast um sijder.

Nægdur varstu fyrer ránga Sök, Riettlætte JEsu millde, uppá þad oll mijn Illsku Rok, af plánud verda skylde: Aklögun sw, sem holder þu, þess bid eg Herrann froome, sie mitt Forsvar, þá finnst eg þar, fyrer þeim stránga Doome.

19. Psalmur.

Játning Christi fyrer Pilato.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

Gydingar hofdu af Hatre fyrst, hardlega klagad JEsum Christ, sem ádur sagt er frá, Landsdoomarenn gierde ad gá, gloggt hvad

þijdde Framűburdur saa.

Aklsgun fyrsta Andleg var, um̃ þad Pilatus sinnte ei þar, ønnur um̃ Skylldu Skatt; Hann visse vel þeir sogdu ei satt, soddann Mœalum þeyande hratt.

Enn sem þeir nefndu Kongenn Christ, kom honum þa til Hugar fyrst, hvad adur heyrde og nam, af Judum mœlt um̃ Messiam, ef mœtte skie þad kiœme nu fram̃.

Pilati Sinne i sumum sinnst, sem um̃ Guds Dijrkun hugsa minnst, Hofdingium Hræsna tijdt, Undersœta Frelsed frijdt, Fiœr-Ploogs giarner rœkia nu lijtt.

Hyrdstiooренn spurde Herrann þar: Hvert hann sie Juda Kongur sa? Enn JEsus aptur tier: Talar þu so af siaalfum þier, eda sogdu adrer þvilijkt af mier?

Þa vard Pilati þeled kallt, þig hatar, sagde hann, Foolked allt, hvad illt hefur þu giort? Aptur JEsus ansar bert: Er þad nærsta Þenkingar verdt.

Mitt Rijke er ecke hiedann af Heim, hardt munde annars moote þeim, strijda minn Maktar-Her, sem nu mig seldu i Nauder þier, so nædu ecke Gydingar mier.

Pilatus aptur ansa vann: Ertu þo Kongur? Sagde hann. Jatrade JEsus þvi; Hijngad barst eg Heimenn i, ad herma skylda eg Sannleikann frij.

Hvor

Hvør af Sannleiknum sialfur er, sa mijna Røddu heyrer hier. Hædnis-Svor hinn til sann: Hvad er Sannleikur? sagde hann, so geck burt med Urskurdenn þann.

Hier maattu, Sæl mijn, heyra fyrst, HErran JEsus er Kongur vijst, þo ecke ad Heimsins Hætt; Soddann vel þu athuga matt, þad eykur Glede Hiartann þrætt.

Kongs-Tign þijn, JEsu, eilijf er, aller þiggia sijn Vøld af þier, Hofdingiar hier uñ Heim, þu lienar, gefur, lænar þeim, Londenn, Rijke, Metord og Seim.

Fyrer þinn Krapt og Frelsis-Hond, forsvara Kongar Rijke og Lond, sem er þeim underlagt; Enn moote Diofle og Daudans Makt, duger eingenn Hofdingia Prakt.

Þu hefur sigrad Synd og Deyd, sialfañ Diofsins og Vijtes-Neyd, hæder eitt herlegt Strijd, allann so þinn leyster Lijd, Lof sie þier uñ eilijfa Tijd.

Andlegt þitt Rijke og eilijft er, Ord Sannleiks þvi riett stioornar hier, þinn Velldes Vondur sæa, Ovine slær mier alla fra, i þeim Krapte sigra eg þæa.

Enn fyrst þitt Rijke andlegt var, uñ þad Heimurenn sinnte ei par, hann fann ei Hofmood sinn, hiæ þier, JEsu HErra miñ, hatade allañ Goodvilia binn.

Undrast þvi, Sæl mijn, ecke harft, þo Adkast Veralldar lijder margt; Þar uñ þier þeinkia ber:

Ertu nu i Utlegd hier, annars Heims þitt Fodur-Land er.

Sannleika-Kongsins Sannleiks-Raust, sa þarf ad elska Hræsnis-laust, seni er hanns Under-Mann, þvi Slægd og Lijge hatar hañ, hreinhiort-udum Myskunar ann.

Ef þu, Sal mijn, i Gude glødd, gyrnest ad heyra Kongsins Rodd, giættu þa giorla hier, hvad boda D. Rottens Þiodnar þier, þeirra Kienning Rausten hanns er.

Ransaka, Sal mijn, Ord þad ert, ad verdur spurt: Hvad hefur þu giort? Þa HErrañ helld-ur Doom. Hiælpar eingum Hræsnen toom, hrein sie Trw i Verkunum froom.

Enn sokum þess þu ei saklaus ert, siælfur spyr þig hvad hefur þu giort, uñ hvern uñliden Dag, Ydran glor og græt þinn Hag, Guds Son bid þad færa i Lag.

Allt hef eg, JEsu, illa giort, allt þad ad bæta þu komenn ert, uñ allt þvi eg kvittur er; Allt mitt Lijf skal þioona þier, þar til bid eg hiælpa þu mier! AMEN

20. Psalmur.

Dñur Aklogun Gydinga fyrer Pilato.

Ton, Ovinnanleg Borg er vor Gud.

PIlatus hafde proofad nu, Pijslar-Sok JEsu gief-

giesna, klien virdtest honum Kongs Tign sw, þa Christur Sannleik ried nefna, Heims Sannleik heidra lietst, hædde Guds Sannleik mest, Sañ-enden elska ber, Ord Drottens lattu þier, kiær-ast þo allra Esna.

Jafnoodt þa gaanga Jarlenn ried, til Juda wt ad Bragde: Einga Sok þessum Manne med, naa eg finna, hann sagde; Gydingar helldur hardt, Herrann klogn-du uñ margt, med Ede, Ogn og Dramb, eins riett sem meinlaust Lamb, Lausinareñ liwfur pagde.

Hañ hefur uppæst Lijdenn Lands, leinge-miog vijda kiende, fraa Galilæa og so til sanns, uñ sijder allt hijngad vende. Pila-tus hugde hier, hrinda þeim Vanda af sier, Herodes hafde þvi, Hyrdstioorn þeim Par-te i, til hanns þvi Herrann sende.

Fyrer mig JEsu holder þu, Piæning og beyska Pijnu, Hiartad gledst þvi eg heyre nu, hroosad Sakleyse þijnu; Synden laa saart aa mier, Sok sañst eingenn hiaa þier, so er Sakleyse þitt, sann-lega orded mitt, vid Mealefne tookst þu mijnu.

Logmaal Drottens þa Hefndum hardt, hoot-ar mier epter Vonum, aptur minn JEsus ansar snart: Eingenn Sok sñst med honum, Sakleyse mitt til sanns, sege eg nu orded hanns, eingenn Aklogun fliodt, orka skal neitt aa moot, mijnum hol-lyndes Pioonum.

Onytiu-Hial og Mælgen mijn, mier til Falls koma ætte; Eñ, JEsu, blessud Þognen þijn, þad allt fyrer mig bætte, Skyllda mijn aptur er, epter ad breyta þier, þeigiande i þijdre Trw, þola, nær lijd eg nu; Þorf være þess eg giætte.

Pilatus meinte Mannvits-Slægd, munde Obrygdul standa, koma vill þvi med Kiænsku-Nægd, Kong Herode i Vanda. Kunna þa Adferd eñ, allmarger Verallar Menn. Bid Gud, og giæt þijn vel, giarn er Heimur ad Viel, gaa lausum Svikenn granda.

Kross-Gaangan, JEsu, þesse þijn, þar fyrer eflaust skede, so hvijlast mætte Saalen mijn, fætt i eilijfre Glede. Embættes Omak laungt, opt þo mier finnest straungt, til Lofs og Þocknunar þier, þad vil eg giarnañ hier, lijda med liwfu Gede.

21. Psalmur.

Uñ Herodis Forvitne og hvijta Klæded

Ton, JEsu Christe þig kalla eg ad.

Þegar Herodes HErrann sa, hañ vard miog gladur nærsta, af hønum heyrt hafde og helldst vill fa, hanns Asynd lijta glærsta: Forvitenn morgu friette ad; Fijsn Holldsins Kapp a lagde, med bistu Bragde. JESus took ecke under þad, vid øllum Spurningum þagde.

Marg-

Marger finnast eñ hier uñ Heim, Herodis Lijkar rietter, Guds Ord er Skiemt og Gaman heim, sem Glens edur nijar Frietter, Forvitnen Holdsins hnijser þrætt, i HErrans Leyndardooma, med Fijsn ei frooma, aumre Skynseme ætla ofhætt, alldrei til Skilnings koma.

Mañvits Diwpfindne og Menta Glis, marger þa vilia reyna, ad Orde DRottens þeir giora Gis, Gaman loflegt þad meina; Varastu, Sæl mijn, Vijtenn reynd, vird þu i hærsta Gillde, þa miklu Millde, alvarlega med goodre Greind, Gud vid þig tala villde.

Gud giorer ecke ad Gamne sier, Glæpa-Mañum ad hoota, Kalls-Mælge honum og eingenn er, ad þu meiger Myskun hliota; Audmiwklega med allre Sæt, attu uñ slijkt ad ræda, og fleire fræda, enn af þier heyrast alldrei læt, Ord DRottenns skuler þu hæda.

Heyre eg uñ þig minn Herra rædt, i Hiælprædes Orde þijnu, allt sijnest mier nu bwed og bætt, Boled i Hiarta mijnu, i Sacramentenu sie eg þig, so sem i Lijking skiærre, med Næd mier nærre. O hvad gledur sw Asynd mig! Eingenn finnst Huggun stærre.

Herodis Fijsn var holldleg sw, hann ried Forvitne ginna, enn mijn Sæla af Ast og Trw, andvarpar þig ad fiña, lofsamleg er sw Lucku-Stund, þæ lijt eg þig HErrann þijde, i þinne Prijde, gief mier loksins þann Fagnadar Fund, þo forst uñ

Sinn hier bijde.

Pad kieñer Herrans Þegnen froom, þar nærst i annann Mæta, hann vill ei sijnum Helgedoom, fyrer Hunda kasta læta. Dottenn forsmæer drambsamt Ged, diarflega margs þo freyste, og frekt sier treyste, hugstolltum nidur hrinda ried, hoogværa Sæl vidreyste.

Herodes og hanns Hof-Foolk lijtt, um HErrann agta villde, færde hann i eitt Fated hvijtt, Forsmaan þad heita skyllde, til Pilatum sijdann sendur var. So komst i Fridar-Stille, sa Offenn ille, drambsøm Øfunden adur bar, Ovinskap þeirra a milli.

Hvijtt Klæded gisrde Hadung þier, HErra minn JEsu sæte. Dijrdar-Skrwda so skeinkter mier, skijnande Guds Riettlæte; Sakleysis Merked þetta þitt, þijns Fodurs Giædskan hreina, þa heckte alleina, hann sier og proofar Hiartad mitt, hvad sem illgiarner meina.

Heilagra Sælna Hoopur skiær, a Himnum med Skickun frijda, til Heidurs þier JESU HErra kiær, hvijtum Klædum sig skryda; Eins hier a Jordu upp fra þvi, eflaust i Miñing slijka, med Roksemd rijka, byrtust Snioo-hvijtum Bwning i, blessader Englar lijka.

Veittu, JEsu, þa Myskun mier, Meinleysis skryddur Klæde, þioone eg tællaust med Trygdum þier, i Trw, Von og Polennmæde: Riettlætes

Skrwd.

Skrwda Skarted þitt, skijne a Saalu minne, þo Lijf hier lunne, eins laattu Hollded einneñ mitt, afklædast Priootsku sinne.

Forlijkast giordu Fiand-Meñ tveir, þa foorstu þar, JEsu, mille; Eg veit mier gafstu miklu meir, Myskun og Fridar-Stille, hiaa Gude Fodur so til sanns, siest eingenn Reide leingur, nie Stygdar-Streingur, daglega mille mijn og hanns, minn trwr Frelsare geingur.

Hvar sem Ofridur hreyfir sier, af Holldsins Veikleik braadum, mille christenna Manna hier, moote Guds Vilia og Raadum, gack þu þar, JEsu, mille mest, med þijnum Fridar Anda, og varna Vanda, hiealpa þu so vier hugsum best, i hreinum Kiærleik ad standa!

22. Psalmur.

Uiñ Krossfestingar-Hroop yfer Christo.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert.

Nar Herode þar Christur kom, kallar Pilatus sniøllum Roomi, Gydinga-Lijd, og lioos gaf Røk, Lausnarenn hefde einga Søk, sampyckur være og sier til þess, siaalfur Kongurenn Herodes.

Sannlega Drottenn Sakleysed, sier, elskar bæde og styrker med, Hiarta og Muñur hvors eins Mañs, hlijtur ad þioona Vilia hañs. Maalesned

gott

gott fær goodann Room, giæt þess, mijn Sæl, og vert þu froom.

Sidur Gydinga sæa var þau, Saka-Mann einn þeir skylldu fæa, uñ Paska-Tijmann fræa Pijslum frij, Pilatus ætte ad gegna þvi. J Frelsis Minning vr Egyto: Alldrei baud DRottenn soddann þo.

Sicea til, mijn Sæl, ad Sidvaninn, sijdst meige villa Huga þinn, fordastu honum ad fylgia hier, framar enn Guds Ord leyfer þier. Good Meining einga giorer Stod, gylld a skal meira DRottens Bod.

Pilatus Judum sagde so: Siæed nu gloggt uñ Koste tvo, eg bijd hier JEsum ydur frañ, eda Mordingiann Barabbam. Hann meinte ad yrde helldst med þvi, HErrann fræa Dauda giefenn frij.

Þu fær nu gloggt af þessu sied, þar sem DRotten er ecke med, i Verke, Aforme og Vilia Maus, verda til einkis Ræden hans; Siervitska Holdsins svikul er, so sem Pilatum skiede hier.

Yfer-Meunerner allra fyrst, Oskudu ad DRottenn krosfestist, Almwgann so i annann Stad, eggiudu mest ad bidia uñ þad, Barabbas Utlausn skylde skie, skilenn JEsus fræa Lijfe sie.

Veralldar Dæmenn varast skallt, vogadu ecke ad giora þad allt, sem Hofdingiarner nu hafast ad, þo Heimurenn kalle lofiegt þad; Ef blindur leider

blind

blindann hier, bædum þeim hætt vid Falle er.

Hoer þig eggiar a Illverk bræd, alldrei gack þu med þeim i Ræd, vinn þu þad ei fyrer Metord Manns, ad missa Guds Næd og Vinskap hañs; Hverugur annars bæter Bol, þo bæder rate i Straff og Kvol.

Yfir-Monnunum er þvi vandt, Undersoatarner, hnijsa grant, epter þvi sem fyrer Augunn ber, audnæmast þo hid Vonda er; Hvad Hofdingiarner hafast ad, hiner ætla sier leyfist þad.

Ill Epterdæme oa alla Grein, eru samlijkt vid Mylnu-Stein: Vilier þu vera af Fære friæals, festu hann alldrei þier vid Hæls; I Guds Otta fræa þier Glæpum hrind, good vertu odrum Fyrerminnd.

Hws-Frw Pilati holl gaf Ræd, hefde hann betur ad þvi gæd: Goodar Kvinnur þess giæte mest, giarnann æstunde Dæmenn betst: Abigael fær Æru og Sæmd, illa Jessabel verdur ræmd.

Set eg þad nu i Sinne mier, sæte JEsu, ad giæta ad þier, aller hroopudu allt um̃ krijng, yfir þig Dauda og Krossfesting; Sem Lamb Meinlausast þagder þu, þar af stendur mier Huggun trw!

Logmælsins Bolvan bitur og sterk, Banvæn Diofull og oll mijn Verk, þo hroopa vilie nu hvor fyrer sig, Hefnd og Fordæming yfir mig; Nijt eg, minn JEsu, þijn i þvi, fræa þeirra Klogum verd eg frij.

A-

Afelles Doomsens Ogna Hroop, ytstu Myrkranna Vein og Op, alldrei mun koma ad Eyrum mijn, Eyrunn blessud fyrst heyrdu þijn, Kall og Hareysste krijngum sig; Frœa Kvol og Angist þad frelsar mig.

Hroopar nu yfir mier Himen og Jord, Helgun, Frid, Nœad og Sattargiord, hvert helldur og geing wt eda inn, i þijnu Nafne, JEsu minn, Bœnar-Hroop mitt i hreinne Trw, Himneskum Gude þocknast nu.

Enn þier til Heidurs allann Tijd, Englar DRottens og Christnen frijd, hroopar nu bœde a Himne og Jord, Hosanna, Lof og Þackargiord, Amen, seger og uppa þad, Önd mijn gladvær i hverium Stad.

23. Psalmur.

Um Christi Hwdstrijking.

Ton, Oss lœt þinn Anda styrkia.

PIlatus HErrann hœrsta, Hwdstrijkia lœtur þar. Nakenn vid Stoolpann stœrsta, streingdur þa JEsus var, Strijds menn med Svipum hroktu hann; Saal mijn, hier sia og skoda, hvad Sonur Guds fyrer þig vann.

Helgasta Hollded frijda, frœa Hvirfle Jlium ad, Drottne vard sœrt ad svijda, svall allt af Ben-

tum

ium þad, hver hañs Lijkama Limur og Æd, af Sa-
rum sundur flakte, sw Hyrting miog var skiæd.

Blessadur Dreyrenn dunde, Drottens Lijfs-
Ædum wr, sem Regn þad hradast hrunde, Him-
ens i Diñu Skwr, blanade Holld enn boolg-
nade Und, Sonur Guds sart var kvalenn, Sak-
laus a þeirre Stund.

Eg var sem Fistrum færdur, Fangelsi þwngu
i, a Ond og Samvitsku særdur, Synden mijn
olle þvi, sw daudleg Sælar Sootten hier, uñ
hveria Æd wt sier dreifde, eckert fannst heillt a
mier.

Svipan Logmælsins lamde, Lijf og Sæl hell-
dur frekt, Ottenn Kvalanna kramde, komenn
var eg i Sekt, Banvænlegt orded mitt var Mein,
Hiartad af Hryggdum stunde, hverge sieckst Læk-
ning nein.

Sæstu þa JEsu sæle, Sar mijn Obærelig,
til Lausnar þijnum Præle, þvi lietstu binda þig,
geckst so under þa Grimdar Kvol, ad eg kvittadur
yrde, vid eilijst Hryggdar Bol.

Siwkdoom miñ sialfur barstu, so vard eg heill
med þvi, Hormungum hladenn varstu, fra a Hryg-
dum er eg nu frij, Hegning þu feckst so hefde eg Frid,
Beniar þijnar mier bættu, Boot sw þar atte vid.

Hiartad vill Hrædslan kreinkia, med hordum
Sorgar Stijng, þegar eg giore ad þenkia, uñ
þijna Hwdstrijking; Av! Eg gaf þar Efne til, þu
eiñ galdst Þriootsku miñar, þess nu eg yðrest vil.

Þvi

Þvi fell eg nu til Foota, Frelsarenn JEsu þier, Jaattu mig Nafns þijns nioota, Nad og Vægd syn þu mier; Eg skal med Hlijdne heidra þig, nu og uñ Eilijfd alla, þa huggar þu Herra mig.

Gledstu, mijn Sael; Þig grædde, Guds Sonar heilagt Blood, þo Synd og Sorgen mædde, fiœ hier er Lækning good; Nad fyrer Reide nu er vijs, Brot Prælsuns Herrann bætte, bar þvi fijns Fodurs Hrijs.

Skoda þu Skyludu þijna, skijrlega Sael mijn nu, Sonurenn sig liet pijna, so lœknud yrder þu: Heilbrygd þioona þu honum rett, med Trw, Hollustu og Hlijdne, haf Gœt œ þinne Stiett.

Þockneſt honum ad þiaka, þitt Hollð Orkumslum med, þijdlega þvi skallt taka, Þolennmoodt Hiarta-Gied, œsier Drotteñ og elskar betst: Lausnara ad lijkiast þijnum, Lof er þier allra mest.

Eckert mœ sooma sijdur, sijkœtur Prœllenn er, þa Herrann Harmkvœle lijdur, haf slijkt i Minne þier! Hryggdar Mynd hanns er Heidur þiñ: Lœt mig þad lœra og hallda, liwfaste JEsu minn.

24. Psalmur.

Uñ Purpurañ og Pyrne-Koronuna.

Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

ALLvyrkiar JEsum epter þad, iñ i Þijng-Hwsid leiddu, afklæddu fyrst, og fliootr þœngad, Fooltked allt koma beiddu, Purpura

pura-Klædes forna Flijk, (fast mærte varla Hædung slijk), yfer hanns Beni ek breiddu.

Helgunar Klæded hafde eg mist, hlaut þvi nakenn ad standa, Adam olle þvi allra fyrst, Arf liet mier þann til Handa; Syndanna Flijk eg færdest i, Forsmæan og Mijnkun hlautst af þvi, med hverskyns Hæska og Vanda.

Burt-took Jesus þau Blygdun hier, berañ þvi liet sig pijna, Rietlætes Klædnad keypte mier, kann sea fagurt ad skijna; Athvarf mitt jafnann er til Sanns, under Purpura Kæpu hanns, þar hyl eg Misgiærd mijna.

Þyrne-Kórónu þrongre hair, preyngdu ad Hr Errauns Enne, Baal-Ellds heitum breñdu meir, Broddar sijndande i henne, Augunn hañs bæde og Andlit med, allt af Bloodenu fyllast ried, slijkt trwe eg Kvala kienne.

Fyrer Ohlijdne Adams var, oll Jorden lijst i Bañe, Avort þvi slijkañ af sier gaf, Ord Guds trwe eg þad sanne: Þessum Bolvunar Þyrne-Krans, þreyngt var ad Hofde Lausnarans, til Huggunar hrelldum Manne.

Eñ JEsu Hlijdne aptur hier, allre Jord Blessan frerer, hvilnæmann Avort hun þvi ber, hverie Skepnu vel nærer. Fyrer Giædskunnar Giorning hann, aefge, lofe og prijse hann, hvad sig uñ Heimenn hrærer.

Bolvan mier yfir Hofde hiek, hoolud i Lag-

maals Bræde, eñ JEsus hana undergeck, so aft-
ur eg Blessan næde. Gud minn Koronu gaf
mier þar, Giædsku og Dyrdar eilijfrar, hier og
a Himnum bæde.

Reyr-Staf hønum i Hønd med Spie,
Hyrdstioorans. Þrælar fengu, heilsudu
Konge og krupu a Knie, Kalls-Ord a
vijxl þa gengu, Reyrnum hrøktu uñ Høf-
ud hanns, hræktu i Andlit Lausnaranns,
med Kvala-Kappe straungu.

Þa þu gengur i Guds Hws inn, giæt þess
vel, Sæl mijn frooma, hæd þu þar ecke HEr-
ra þinn, med Hegdun Lijkamans tooma;
Beigdu Holldsens og Hiartans Knie, heit
Bæn þijn Astar Kvedia sie, Hræsnen mun
sijst þier sooma.

Siælfs mijns Verdskulldan sie eg hier, sodd-
ann atte eg ad lijda, uñ Eilijfd, þar sem alldrei
þver, med Ogn og fæarum Kvijda, hefde mier ecke
Hormung þijn, hiælpad, JEsu, fra þeirre Pijn;
Blessad sie Nafn þitt blijda.

Öll þijn Læging er Upphefd mijn, Astkiære
JEsu millde, Heidur er mier ad Hædung þijn,
hvor sem mier nidra villde, Hoggenn sem leidstu,
hressa mig, a Himnum verd eg nu fyrer þig, met-
enn i mesta Gyllde.

Medann Lijfs Æd er i mier heit, eg skal þig
DRottenn prijsa: Af Hiartans Grunne i
hvorium Reit, Heidur þijns Nafns auglijsa:

Feg.

Fegenn vil eg i Heime hier, hlijda og fylgia i ollu þier. Laat mier þijna Lidsemd vijsa!

25. Psalmur.

Um Utleidslu Christi-vr Pijng-Hwsenu.

Ton, Konung David sem kiende.

GUDS-Doomarenn þa leidde, Lausnarann wt med sier, Gydingum Ansvör greidde, gløgglega og so tier: Þier siæed þennann hier! Sannlega your eg sege, Søk finnst med hønum eige, sw Dauda-Dooms verd er.

Þa geck JEsus wt þannenn, Þyrne og Purpura bar, sagde: Siæed, hier Mannenn! Sialfur Doomarenn þar; Gydingar gæfu Svar: Burt med hann, so þeir segia, sa skal a Krosse deya; Øsk þeirra ein sw var.

Ord og Affokun gillte, eingenn i þessum Stad, Heipten so Hugann fyllte, Hiartad vard forblindad; Sijdarst þeir søgdu þad: Liooslega Lijfs-Straffs krefde, Løgmalad, þvi hann hefde, giort sig Guds Syne ad.

Riett Løg sem ritud finnast, rangfærdu Judar hier, oss ber þar a ad minnast, ill Dæme forvarast vier, Doomurenn Drottens er, hiñ þo med

Heiptum klage, og hreinann Sañleik aflage;
Siare Valds Menn ad sier.

Þa eg heyre, minn Herra, hvorsu þu kvaleñ vart, giorvoll vill Gleden þverra, galdstu mijn nærsta hardt, þvi eg braut miked og margt; Enn þa mier Gudspioll greina, gloggt þitt Sakleysi hreina, Hiartad fær Huggun snart.

Athuga, Sæl mijn, ættum, Utgaungu Drottens hier, so vid riett minnast mættum, hvad Myrkun hanns veitte þier; Hyggum ad, hann wt ber, Þyrne-Koronu þietta, þar med Purpurañ lietta, blær og Bloodugur er.

Med Blood-Skulld og Bolvan stræanga, beyskum reyrd Kvala-Hnwt, ættum vid greidt ad gænga, frea Guds Nad rekenn wt, hrakenn i Heliar Swt, iklædd Forsmaanar Flijkum, freaskwfud Drottne rijkum, nakenn og nidurlwt.

O Synd! O Syndenn arga! Hvad illt kemur af þier? O! hversu Meinsemd marga, mar Drottenn lijda hier! Þitt Gialld allt þetta er, blindad Hollð þig ei þeckte, þegar þijn Flærd mig bleckte. JEsus Myskune mier!

Enn med þvi wt var leiddur, alsærdur Lausnarenn, giordest mier Vegur greiddur, i Guds Nadar Rijke inn, og eilift Lif annad Sinn: Blood-Skulld og Bolvan mijna, burt took Guds Sonar Pijna. Dijrd sie þier Drottenn miñ!

Utgeing eg ætijd sijdann, i Trauste Frelsarans, under Blæ Himens blijdann, Blessadur vijst til

Sanns

sanns, nu fyrer Nafned hanns: Utbored Lijk mitt lided, leggst og hvijlest i Fride, Sæl fer til Sælu-Ranns.

Dijrdar-Koronu dijra, DRotten giefur mier þa, Riettlætes Skrwdan skijra, skal eg og einnesta, Uppriſu Degenum a, hærſtum Heidre til reiddur, af heilsgum Englum leiddur, i Sælu þeim siælfum hia.

So munu Guds Englar segia: Sianed nu þennan Man, hvorn al skyns Eymd ried beygia, madur i Heimsins Rann, opt var þa hrelldur han, fyrer Blood Lambsins blijda, bwenn er nu ad strijda, og sælann Sigur vann.

Þa munt þu, Sael mijn, svara, sijngiande fogrum Toon: Lof sie mijnum Lausnara! Lamb Guds a hærsta Troon, Sigur gaf sijnum Þioom um blessadar Himna Haller, honum segium vier allir, Heidur med sætum Soon.

Son Guds ertu med sanne, Sonur Guds, JEsu minn, Son Guds syndugum Mañe, Sonar-Arf skeynkter þinn, Son Guds ein eingietinn: Syne Guds sijnge gladur, sierhvor lifande Madur, Heidur i hvort eitt sinn.

26. Psalmur.

Samtal Pilati vid Christum.

Ton, Hærste Gud Herra milde.

HJer þar um Guds Son heyrde, heiden Lands-Doomare, hann spyr (því hræddast giørde): Hvadann vor DRottenn sie? Enn JÆsus þiódur þagde, (það og vel maklegt var). Pilatus braadt ad Bragde, bisteſt, og aptur sagde: Villt þu ei veita Svar?

Mijn er, það mætt þu jaata, Magten so tignarlig, eg maa vel lausann laata, lijka krossfesta þig. JÆsus svarar og seger: Sijst attt þu Vallð at mier, ef þier være það eige, ad ofann giefed, so meiger, Heidre þeim hallda hier.

Sa hefur Synd enn meire, er selde mig þier a Hønd. Pilatus hygg eg það heyre, hann grundar Mælenn vond. Giørde strax Grida ad leita; gaafu Prestarner Ans: Vægd ef þessum villt veita, vijst mætt þu ecke heita, kiær Vinur Keysarans.

Heidingiar hallda giordu, Hiá-Guder þeirra señ, Born ættu alenn á Jordu, eins og holldleger Menn; Hann Ottast hier ef være, HErrann Godanna Kyns, hugde þvi helldst ad bære, hyggelega framfære, Ransookn Riettdæmesins.

Skurdgod sijn heidner hielldu, hafande i mestu Akt, forgiefins Hug sinn hrelldu, hrædder vid þeirra Makt. O! hvørsu framar ætte, einn sierhvør christenn Mann, Ottast DRottenns Almætte, med Ast og Blygdunar Hætte, sem

stollt-

stolltum steypa kann.

Af stoorre Makt sig ried stæra, stolltur Pilatus hier, riett Maal til raangs ad færa, reiknade leifelegt sier; Kann vera margann meige, Meining sw villa þrætt, þo Logenn briote og beyge, bañad sie þeim þad eige, fyrst Vald þeir hafa hætt.

Gud er sa Valldenn giefur, giæte þess ædre Stiett, sitt Liene hvor einn hefur, hier af Gude til sett; Hann liet þig Heidur hliota, heidrast þvi af þier vill, Virdingar vel mætt niota, evn varast Drambseme sioota, Roog og Raangindenn ill.

Yfervalld eiñ Gud sende, Under-Meñ giæte þar ad, Sverd D Rotteñs hefur i Hende, heidra skulum vier þad. Hlijduger Fride hallda, Hlijfd og Forsvare na, Þverlyndes Þriootskan kallda, þunglegre Hefndar-Giallda, ad vijsu sier væntа maa.

Eins sem hvor einn misbrijtur, epter þvi straffast hann, hardare Hefnder hlijtur, hinn sa meira til vann, þeim munei Plaagan þverra, sem þriootskast i Synda-Root, sa Þioon a Von hinns verra, sem Vilia þecker sijns HErra, þo giore þvert a moot.

Vardveite Valds-Menn alla, vor Gud i siñe Stiett, so vareste i Vondsku ad falla, vel stunde Log og Riett, hiner i Hlijdne stande, hvor so sem skylldugt er; hrein Trw og helaur Vande, halldest i voru Lande, Amen, þess Oskum vier.

27. Psalmur.

Pilati Samtal vid Gydinga a Doom-Stoolnum.

Ton, Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

PIlatus heyrde hootad var, honum Keysarans Reide par, wtleidde JEsum annad Sinn, uppsetst pegar a Doom-Stoolinn.

Gydingum sijdann sagde hier: Siaed, par ydar Kongur er. Peir baudu: Tak pennan burt fra oss, braadlega lat hann deya a Kross.

Skal eg krossfesta Kong ydvarn? Kallar Pilatus Hædnes giarn. Eingann Kong sezia peir aptur hier, utann Keysaran hofum vier.

Gudspialls Historian hermer fra, heite sa Stadur Gabbatha, hafa Stein-Strære pijder pad. Par matti pu, Sal minn, giæta ad.

Vei peim Doomara er veit og sier, vijst hvad uin Mæled riettast er, vinnur pad po fyrer Vinskap Manns, ad vijkia af Gotu Sannleikans.

Pilatus Keysarans hræddest Heypt, ef honum yrde wr Volldum steypt; Petta sem helldst nu varast vann, vard po ad koma yfer hann.

O vei! peim sem ad Oriett Log, umgangast og

pau

þau tijdka miog, Sannleiknum meta sitt Gagn me.r, Svijvirding Dsrorne giora þeir.

Huga snij eg og Mcale mijn, minn goode JEsu! enn til þijn: Pilatus Kong þig kallar hier, Krossfesting Judar Oska þier.

Vijst ert þu, JESU, Kongur klœr, Kongur Din dar.um̃ eilijf Ar, Kongur Englaña, Kongur vor, Kongur Almœrtes Tignar stoor.

Þo stoodst þu bundenn bar fyrer Doom, þo leidst þu Hroop og Kvala-Room, afsegia giordu aller þig, undrar stoorlega þetta mig.

O JEsu! þad er Jœtning mijn: Jeg mun um̃ sijder nipota þijn, þegar þu Dyrdar Drottenn minn, Doom-Stool i Skyum setur þinn.

Frelsadur kiem eg þa fyrer þiñ Doom, Fagnadar sœlann heyre eg Room: I þijnu Nafne wtvallder, wtvalenn kalla mig hia sier.

Kong minn, JEsu, eg kalla þig, kalla þu Prœl þinn aptur mig, Herra-Tign einga ad Heimsins Sid, helld eg þar meiga jafnast vid.

Hafa Stein-Strœted Heimsins steypt, hefur mier opt i Vanda steypt, þangad liet JEsus leida sig, so Lijknen hanns kome yfer mig.

JEsu, þijn Christne kijs þig nu, Kongur hennar einn heiter þu, Stiodrn þijn henne so halld e vid, ad himneskum nœe Dijrdar Frid.

28. Psalmur.

Uñ Pilati Handa-Pvott og Doom.

Ton, Nu bid eg Gud þu naader mig.

PIlatus sat ad sønnu þar, sijn Raad maattu ei gylla þar, Upphlaup sier hwed hræddest hann, hugde ad stilla Vanda þann, fullnægia vilde Fookksins Boon, fau skylde JEsus Daudans Tioon, Sannleika eingum sinnte meir, so dæmde allt sem beiddu þeir.

Hendur i Vatne þa nam hvo, þar nærst vid Juda mællte so: Siaalfer uñ ydur siae þier, saklaus vid riettlaatt Blood eg er. Allur Almwgenn uppa þad, andsvarar greidr i þessum Stad: Hanns Blood, (þo nu hann kvelie Kross), kome yfer Børneñ vor og oss.

Pilatus hafde proofad þar, Pijslar-Sok Dørtens eingenn var, fyrer og epter eins ried hann, wrskurda JEsum saklausann, þo moot Samvitsku sinne þvert, siaalfur viliande dæmde bert: Gud giefe ad Yfervolldenn vor, vareſt þau Dæme Glæpa stoor.

Hvad margur nu i Heimenum, hier fyrer lastar Pilatum, seni þo elskar og ydkar mest, Athæfe hañs og Dæmeñ vest! Otteñ i Doome opt fær Sess, Yfer-Herrarner nioota þess; Almwgans Hrosun olle þvi, illgiarner Skalkar hlaupa frij.

Abata-Von og Vina-Hoot, Verkenn dylia

þo

þo sieu sloot, lijka kiemur sw Fordylld fram, sem forsvarad gietur Barabbam; Gefst þa Raunen hvad gylda skal, Gull-Twongan sw sem Achan stal; Maskie og þigge Mevtur hinn, meir enn Pilatus hetta sinn.

Eg spyr: Hvad veldur Odyggd flest, eykst nærdaglega og fiolgar mest? Umsioondarleysi er Ordsok hærst, eigen Gagnsmuner þessu nærst: Myskun, sem heiter Skalka-Skiool, skygdust epter um saunijtt Hool: Ottenn Logenn so þijngar þratt, þo rapan ecke ad lijta hiatt.

Fyrer Foolskenn þegar þar, þvede Pilatus Hendurnar, fyrer Gudesier þann giorde Grun, gylda munde sw Affokun: Varastu Madur Heimsku hans, hier þo þu viller Siovner Manns, almættugs DRottens Augsijn skiær, allt þitt Hiarta ransakakad fær.

Villtu þig þvo, þa þvo þu hreint, Þel Hiartans bæde lioost og teynt; Ein Laug er þar til edla good, Ydrunar Tar og JEsu Blood: Græt þijna Synd, enn set þitt Traust, a Sonar Guds Pijnu efatanst: Tar af illu, enn nydka gott, allann varast þu Hræsnis-Pvott.

Bloods-Hefud ca sig og Born sijn med, blindadur Lijdur hroopa ried, efldest so þesse Osken kolld, enn i Dag bera þeir hennar Giolld. Athugagiarn og ordvar siert, einkum þegar þu reidur ert; Formæling illann finnur Stad, fæst meiga Dæmenn uppa þad.

DRott-

O Rottenn JEsu! sem dæmdur vart, Dooms-are kiemur þu aptur snart; Dooms-Menn lærtu til Dijrdar þier, Doomana vanda riett sem ber! Þyo þu vor Hiortu og Hendur med! Hrein Trw vardveite roosamt Gied! Þitt Blood flecklaust sem floode a Kross, frelse þad Børneñ vor og oss!

29. Psalmur.

Uñ Barabbas Frelse.

Ton. Eins og sitt Barn.

Fellde Pilatus saklausann, Son Guds til Krossens Dauda; Upphlaups-Madur sa Vijg eitt vann, þa Frelse fann, feck Lijf, enn miste Nauda.

I Myrkva-Stofu sa bundenn beid, Barabbas trw eg hann heite. Maa hier finnast eiu Merking greid, uñ Mannkyns Neyd, sniog skijr ad ollu Leite.

Barabbas fraa eg Fødurs Nid, flester lærder Menn þijde; Adam lijkest þar eflaust vid, og allt hanns Lid, sem a fiell Daudans Kvijde.

Upphlaups-Madur hañ ordenn var, þa Epleð i Munn sier leidde, sialfs Guds Bodorde sinnte ei par, og sijdann þar, sig og allt Mannkyn deydde.

I Diofuls Fiotrum fastur la, fangeñ til eilijfs Dauda: aller hanns Nidiar wt i fraa, med Eymd og Þraa, attu Von Kvala og Nauda.

Hier

Hier þa JEsu var Heled kallt, af heidnu dæmt
Yfirvallde, fieck Adam aptur Frelsid sniallt, og
Foolk hanns allt, sem fagnar þvi Lausnar Giallde.
Nu fyrst eg Adams Nidie er, nær mier gengur
þad Dæme; Sæl mijn, set slijkt fyrer Sioonet
hier, og sicadu hier, sañferdugt Lærdooms Næme.
O hvad opt hef eg aumur giort, Uppreisn moot
D Rottens Anda! Daglega þvi hanns Bodord
bert, so braut eg þvert, mier bar þo i Hlijdne standa.
Myn og ecke vid Manndrap frij, mijna Sæl
þrætt eg deydde; ill Dæmenn gæfust af mier nij,
og Nauder i, Naungann þar med leidde.
Ofrægur er eg ordenn mest, allar Skepnur þad
sanna, færeadum eckert Forsvar siest, Fangelsid
verst, fyrer þvi hlijt eg kanna.
I Myrkra-Stofu eg bundeñ bijd, Bolvan
Logmals mig hræder, dapurt nalægest Dauds-
ans Strijd, og Doomsens Tijd, daglega Sor-
gen mæder.
Heyre eg nu þann Hialpar Room, ad hafir
þu JEsu millde, fyrer mig lided Lijflats Doom,
þijn Lijknen froom, lausann mig kaupa villde.
Sio heilaga Aflausn, Hryggd og Swt, af
Hiarta mijnu greider, Syndanna leysir Hleckia-
Hnwt, og hier nærst wt, wr hordu Fangelsi leider.
Hvad Dauda Saknæmt sæst a mier, (sodd-
añ eg Myskun þecke), til Dauda allt var dæmt a
hier, miñ Drotteñ hier, Domenum kvijde eg ecke.
Lijf mitt og Sæl þig lofar nu, leyst fra Daud-

ans

ans Fangelse, eg lifeda dey, þad er mijn Trw, Obrygdul so, i þijnu JEsu Frelse.

Himneskre Pœska-Hœtijd a, hef eg nu þess ad bijda, Myrkra-Stofunne frelstur frœa, eg fagna þœa, i Flocke Urvalldra Lijda.

So er nu Barabbas ordenn frij, Adam og eg hanns Nidie. Hver christen Scala Heinne i, vorn Herra þoi, heidre, lofi, tilbidie.

30. Psalmur.

Uñ Christi Krossburd.

Ton, Uppa Fialled JEsus vende.

ÞTrijds. Menn Christ wr Raþu færdu, og klæddu hann sijnum Bwning i, sollnar Under sœrt vd hrœrdu, þœr svidu og blæddu uppa ny, a blessudu sijnu Bake sœrdu, hann bar sinn Kross og mæddest þvi.

Skiede so a samre Stundu, Simon nockurn bar þar ad, framande Mann, er geck uñ Grundu, gripu Judar þann i Stad, Krossenum a hanns Herdar hrundu, hann gieck naudugur under þad.

Þeir sem (Saal mi n) Synder drygia, Samvitskunne þvert a moot, Under DRottens endurnya, ef ecke giora a Lostum Boot: Vid skulum frœa þeim Flocke flya, og Fyrergiefningar bidia af Root.

Uppa Heimsins Opacklæte, er hier Dœme

liost

liooſt til Sanns, margann læknade Son Guds ſaalæ, ſiwkann medal Almwgans, nu var ei neiñ ſm Bøled bæte, og bæri med hoñum Krosſiñ hañs.

Simon bæde og Syne hanus banda, ſtaalf hier nefner Hiſtoriann, Gudhræddur ſkal niota Nada, og Nidiar marger epter hañ, Myſkunſemd vid Menn færanda, miñaſt Gud og launa kann.

Framande Madur mætte Chriſte, med honum bar hanns þwnga Kroſs. Hier maa ſiña, hvorn þad lyſter, hreina Þijding uppa oſs, Gydinga Þiodk þa Guds Nad miſte, gafſt Heidingium Dijrdar Hnoſs.

Synda Under yfaſt mijnar, opt a hverre Stundu nær, Samvitſkunnar Sorg ei dvijnar, Svida-Meined illa grær, Bleſſadar, JEſu, Beniar þijnar, bid eg mijke og lækne þær.

Þeſſe Kroſſens þwnga Byrde, þier var Drottenn logd a Bak, ſo Fyrermyndan fylld ſw yrde, þa Foornar Videnn bar Iſaak, ſa þiñ Gangurenn Sorgar-ſtyrde, af Saalu minne took Omak.

Minneſt eg a Þiaining þijna, þig ſw mædde Byrden ſtrijd, ſannlega fyrer Saalu mijna, ſodd ann leid þijn Giædſkan blijd; Vegna þeſs mier virdſtu ad ſyna, Vorkunſeme nær eg lijd.

Holld er tregt minn Herra millde, i Harmungunum ad fylgia þier, þo eg fegen feta villde, Footſpor þijn ſem ſkylldugt er, Vilienn minn er i veiku Gyllde, þu verdur þvi ad hiaalpa mier.

Elſku Ged ſo þitt eg þecke, þiandum villtu ſijna

Lid,

Lid, lattu mig Drottenn einann ecke, i Anaud minne þess eg bid, Nafned mitt, þo Nauder hnecke, Naad þijn blessud kannest vid.

Komer þu under Krossenn straanga, christ nn Saala, giæt þess hier, ef Hollded tekur ad moala og maanga, minnstu hver þijn Skylldan er, lattu sem þu siaer gaanga, sialfann JESUM undann þier.

Under Krosse Illvyrkianna, alldrei hier þig sina lat, varastu Glæpe vondra Maña, a Verkum þijnum hafdu Gat, Idka Bæn og Idran sanna, Elska giarnann Hoof og Mat.

Haf þu, JEsu, mig i Minne, Mædu og Daudans Hrelling stytt; Born mijn hia þier Forsioon finne, fra heim ollum Vanda hrytt, lattu standa a Lijfs Book þinne, lijka þeirra Nofn, sem mitt, AMEN.

31. Psalmur.

Predikun Christi fyrer Kvinnunum.

Ton, Sa frials vid Lsgmal fæddur er.

GJOlked sem DRottne fylgde wt, fylltest margt Angre hørdu, Kvinnurnar gretu sart med Swt, sem hanns Kvøl aumka giørdu.

Snere til þeirra Son Gids sier, sande þa Herrann nætur: Gratid þier ecke yfir mier, O! Jerusalems Tætur.

Sonu

Sonu ydar og eigenn Eymd, Eflaust þier græta meged, nælgast sw Tijd sem nu er geymd, nær þier harmande seged:

Sæl nu Obyrian Barnlaus er, og Brioost þau ei sogenn voru, hrynie yfir oss Hælsarner, Hæder og Fiøllenn stoorú:

Ef giørt er so vid þad græna Tre, gieta hver til þess næde, hvad hid þornada þar mun ske? Þad trwe eg JEsus ræde.

O hvad Veralldar Virding er, vollt og svikul ad reyna! Giæt þess, mijn Sæl, ogsiaadu hier, sannproofad Dæmed eina.

A Paalma Sunnudag siælfur inn, Son Guds i Borg nam rijda, Astviner hanns þad sama Sinn, swngu Lof æn alls Kvijda.

Fæm Dogum fijdar siælfur wt, særdur med Kross nam gænga, þad hlutu hanns Viner ad sia med Swt, Sorg Hiartans bæru stræanga.

Hafi so vered vollt og flæa, Verollden HErra fijnum; Hvers mæa sier vænta Prællenn þæa? Þess giæt i Huga þijnum.

Þeim sem hun bijdur Blijdleik sinn, bwenn er Sorgen mesta, hyrtdu þvi alldrei Huga þinn, vid hana, mijn Sæl, ad festa.

Sannlega skylldugt sege eg mier, særa þa Kvol ad græta, sem, Drottenn JEsu, þwngt ad þier, þreyngde i allann Mæta.

Samt er þier ecke þient med þvi, þoett eg þig aumka vilde, eilijfa Hæatign ert þu i, upphaf-

enn JEsu millde.

Par maa nu helldur aukast af, Angur Samvitsku minnar, Ordsok eg til og Esne gaf, allrat Hormungar þinnar.

Erfide hef eg auked hier, ofþwngt med Syndum mijnum, Glæpanna sem eg giorde hier, galdstu a Holde þijnu.

Hrædest eg mier sie hulenn geymd, sw Hefndar Pijnan straanga, þvi eg vantil ad eilijf Eymd, yfir mig fyllde gaanga.

Enn þo gled eg mig aptur vid, Avoxtenn Kvala þinna, þar af odlast eg Frelse og Frid, og Forlaat Synda minna.

Angistin Saar og Sorgar Laat, er Saal hellst þiaadu mijna, snijst i Fognud og fegenn Graat, fyrer þaa Myskun þijna.

Bid eg nu, JEsu, blijde þig, sem Boot mier giorder vinna, laat eingann giallda epter mig, Fulsku nie Synda minna.

32. Psalmur.

Um graena og visna Tred.

Ton, Nu kom Heidenna Hialpar Raad.

Skrifar JEsus um graena Tred, gietur hinns visna einninn med. Vid skulum, Saal mijn, skoda a ny, skijrann Laerdoom a Maale þvi.

Frioof-

Frioofgunar Eyken vokvud væn, vel-bloomg-ud stood med Laufin græn, þegar a Jordu sæst til Saūs, Son Guds iklæddur Hollde Manns.

Lijfsins Avexte liwfa bar, læknade Jesus Soott eruar, frea Diofle leyste og Daudans Pijn, daufum gaf Heyrn enn blindum Syn.

Af hverre Grein draup Hunang sætt, Hiealpræedes Kienning fieck hann rædt, oll hanns Umgeingne astwdleg, angradar Saler gladde miog.

Gude var þeckt þad græna Tred, gloddust Himnar og Jorden med; I hañs Fæding þad vitnast vann, og vid Jordan þa skijrdest hann.

Riettlætes allann Avext bar, inn til Kross-Dauda hlijdenn var, Saklausa Lambed Son Guds einn, af Synd og Lijtum klar og hreinn.

Þo matte ei þad edla Tre, Angurlaust vera a Jordunne, Guds Reide Stormur geysa vann, geck þvi Nessingen yfir hann.

Ef þu spyr ad: Hvad vallda vann, villde Gud leata Saklausann Soneñ komast i Sorger þær, sem honum var þo Hiarta kiær?

Þu skallt vita ad vlsnad Tre, var Mannkyn allt a Jordunne, ofañ ad Rootum upphornad, Avext Rænglætes færde þad.

Skadsemdar Tred sem skieñde Jord, skipade Drottens Reide hord, upphoggva, svo þad ecke þar, Akrenum sie til Spillingar.

Vor JEsus Moñum Vægdar bad, vinnast matte ei ad fengest þad, utañ hañ tæke uppa sig,

Illverka Giollden hryggelig.

HErrann iklæddest Holldeþa, hlíngad kom til vor Jordu ad; Vísnadre Eyk gafst Vokvan god, þa vard wthellt hanns dijra Blood.

Saklaus þvi leid hann Sorg og Hæd, syndugt Mannkyn so fenge Nad, hid græna Tred var hraked og hrist, hier af þad visna bloomgadist.

Guds Dijrdar Sæte sitt Holld i, Sonurenn matte ei hefia þvi, fyrr enn i Heime harda Neyd, hafde þolad og Krossenns Deyd.

O! hvad Mans Holld er Heimsku fyllt, hryggelega wr Maata villt! Viliande i Lostum liggur þad, leikur sier allskyns Glæpum ad.

Marger ætla fyrst ecke strax, æfellur Hefnden sama Dags, Drottenn þa alldrei mune meir, minnast a þad sem giordu þeir.

Þvi gooda Trenu þyrmt var sijst, þurrum Fausk mun þvi Bæled vijst: Hafe Faderenn hirt sinn Son, Hefndar mun Prællenn eiga Von.

Ef nu Guds Millden æstwdlig, Ohegnda, Saal mijn, lijdur þig, hanns Polennmæde halldtu hier, Hiælprædes Medal gefid þier.

Visnad Tre eg ad vijsu er, vægdu Rettlætes Herrann mier, Giædskunnar Eyken græn og fijn, geymdu mig under Skugga þijn.

Von er ad mier sie Mootkast vijst, mun eg umflya Daudann sijst: Holldeð mæa ei fyrer utann Kross, eignast a Himnum Dijrdar Hnos.

Tæpte eg mijnum Trwar Staf, a Tred sem

dryp

drijpur Hunang af, Sioon Hiartans ollu Angre i, upplijsest, nær eg smacka af þvi.

Þegar mier gænga Prauter nær, þier snw þu til mijn, JEsu, kiær, Hiartad hresse og Huga min, himneskur Nadar-Dokve þinn!

33. Psalmur.

Uñ Christi Krosfesting.

Ton, Konung David sem kiende.

COm loks med Krossens Byrde, Christ-Kur i Hausa-Stad: Orþiadur fra eg hann yrde: Edik Galle blandad, honum þeir hielldu ad: ORottenn vor Dijrdar millde, drecka þo ecke villde, þa hann smackade þad.

Fals under fogru Mæle, Fordilldar Hræsnen ber, Vinarta temprud Tæle, og trwarlaus Ydran hier, Edik Gall-blandad er, soddann Swradreggia Vijne, (þo siælft glislega skijne,) HErrann hrinder fra sier.

Þad tek eg vijst til Packa, þa þu villt, ORotte enn kiær, swrt med þier siælfum smacka. Sie þijn Myskunen skiær, i hvorre Neyd mier nær! Gall-Beyskiu Bolvaneñar, og Bikareñ Heyptareñar, burt tak þu fra mier fiær!

Nakenn JESUM a Jærdu, Judar krosfestu þar, med Heyptar Sinne hordu,

Hendur og Fæturnar, teigt allt og togad var, gieck so Jarn-Gaddur nijstur, giegnum Loofa og Nistur, Skinn og Bein sundur skar.

Tveggia Mordingia mille', Myskunar Herram hieck, Spadoomenn fræ eg so fylle, sem fyrr meir um pad gieck, ræder so Ritning peck: Pioon minn sa einn wtvalenn, er med Spillvyrkium talenn, Forsmaan mieg þwnga fieck.

Nu eg miñest a nærsta, nakeñ þa Adam stood, vid Tried med Hormung hærsta, Hiarta-Sorg, Bol og Mood, þvi Verk hañs voru ei good: Innvortes Angred kvalde, under Triánum sig falde; Þess galdt oll Heimsens Þiood.

Nu aptur JEsus nakenn, negldur a Trienu stood, pijndur, hwdstrijktur, brakenn, Hiartans bar sarann Mood, þo voru oll Verk hañs good: Einn fyrer eingum faldest, opinberlega kvaldest, þess naut oll Heimsens Þiood.

Horfieg a Hondur þijnar, Herra miñ JEsu kiær, fyrer Misgiorder mijnar, Meineñ slijk lidu þær, Blood-Dreyrenn dunde skiær, Saurgun Sala og Handa, sem mier komu i Vanda, af hreint med ollu þvær.

Fws var eg fram ad hallda, Ferel Glæpanna hier, þess Fætur þijner giallda, þad vard til Lijkn-ar mier: Ó Rotteñ, eg backa þier, fram a Fridarens Leider, Footspor mijn jafnann greider, hiedan

af hvar eg fer

Gud giæfe! mitt Holld mætte, med þier krossfestast nu, frꝛa ollum Illsku Hætte, Ósk mijn er dagleg sw, miñ HErra! þad sitst þu, uppꝛa þad Ond mijn kynne, Ohindr... Giædsku þinne, þioona med þijdre Trw.

Einn med Illrædes-Monnum, aller þig hielldu þꝛa, sem i Heilagleik soñum, siꝛalfur komst Himnum frꝛa, nu eg þess nioota maꝛa, af hvi eg er wtvaleñ, med odrum Guds Bornum taleñ, þar treyste eg eflaust ꝛa.

Eg mun ꝛ medann hiare, minnast ꝛa Krossenn þinn, Heimsens liwfe Lausnare, lijfgar þad Huga minn, hvort eg geing wt eda inn, af innstum Astar Grunne, ætijd med Hiarta og Munne, segiande hvort eitt Sinn:

JESU Christi Kvol eina, ꝛa Krossenum fyrer oss skien, sie mijn Sattargiord hreina, og Synda Kvittunen, af siꝛalfum Gude sien: Uppꝛa þad Ond mijn vonar, i Nafne Fodurs og Sonar, og heilags Anda, A M E N.

34. Psalmur.

Fyrsta ORD Christi ꝛa Krossenum.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar ꝛa.

PEgar Kvalarar Krossenn ꝛa, keyra vorn HErra giordu, flatur med Trenu lagdur la, Lausnareñ nidur ꝛa Jordu, Andlited horfde i þeim Stad,

og Augunn hanns bleſſud Himnum ad, hann ſtunde af Angre hordu.

Sinn Fadm all eins og Barned blijdt, breidde moot Fodurnum æra, Blooded dunde og Tæreñ tijdt, titrade Hollded ſkiæra. Hier ſkoda Madur Huga þinn, Hvad kunne meira nockurt Sinn, DRottenn til Hefndar hræra?

Ovinum Fridar blijdur bad, Bruñur Myſkunarinnar, hañ vill þeir njoote einneñ ad, Avaxtar Pijnu ſinnar, Sagde: FAder, þEim fYrergief þu! forblindader EJ VJta nu, ſiaalfer HVad vondt þEir VJnna.

Lauſnara þijnum lærdu af, Lunderne þitt ad ſtilla, Hoogværdar Dæme gott hann gaf, nærgiora Meñ þier til illa: Bloot og Formæling varaſt vel, en Valld Guds allar Hefnder fel, Heypt laat ei Hug þinn villa.

Þoott þu vid adra ſaklaus ſiert, ſannlega ſkallt þeſs giæta, ſamt fyrer Gude ſekur ert, ſaa at þig friaalſt ad græta. Jller Menn eru i Hende hanns, Hyrtingar-Vondur ſyndugs Manns, eingeñ kañ þeſs ad þræta.

Ovinum ills þo Oſker hier, ei minkar Heipten þeirra, Opoleñmæde eykur þier, afræker Bod þijns HErra, þu ſtygger Gud med ſoddann Sid, Samvitſkan miog þar ſturlaſt vid, Tioon þitt verdur þvi verra.

Upplijſtu Hug og Hiartad mitt, HErra minn JEſu ſæte, ſo ad eg Dijrdar Dæmed þitt, daglega

ſtund-

stundad giæte; Peir sem Oforþient angra mig, Oska eg hellst ad betre sig, so hiæ þier Mysku mæte.

Heimsens og Diofuls Hreckia Viel, Hollde ed þrælega villa, þess vegna ecke þecke eg vel, þo nu margt giore eg illa; Bere so til eg blindest hier, bid þu þar, JESU, fyrer mier, þad mun Hefnd harda stilla.

Eg mæ vel reikna aumann mig, einn i Flock þeirra Manna, sem i Kvolenne þiæadu þig, þad voru Giolld Syndanna. Eñ þu sem bætter Brot mijn hier, bid þu og lijka fyrer mier, so fæe eg Frelsum sanna.

Fyrst þu badst Fridar fyrer þa, er Forsmæa þier giordu mesta, vissulega eg vita mæ, villtu mier allt hid besta, þvi eg er Guds Barn og Brooder þinn, blessade JEsu, HErra minn, Nad kann mig nu ei bresta.

Allra sijdarst þa æ eg hier, Andlæte mijnu ad giegna, sie þa, minn Gud, fyrer Sioonum þier, Sonar þijns Pijnan megna, þegar hann lagdur lægt æ Trie, leit til þijn Augum grætande, væg þu mier þa hanns vegna!

35. Psalmur.

Uñ Yferskriftena æ Krossenum.

Ton, Natturan oll og Edle Manns.

YTerskrift Pilatus eina liet, yfer Krossenum standa: JESUS nefndur af

NAzareth, nijr KOngur GYdinga Landa. (DRottne med sann, Doomarenn fañ, Dauda Sok einga stærre). Margur las þad, i þess-um Stad, þvi hann var Borg so nærre.

Þad var ritad og þannenn sett, i þrenn-slags Twngumæle. Vallds-Menn Juda þad vissu rietr, vilia þvi Pilatus briale; Hañ anser greidt, ei skylde neitt, umbreitt, og framar tiæade: Hvad skrifad er, skal standa hier. So skiede af DRottens Ræde.

Þar nu æa Krosse Herrann hieck, hier ad, mijn Sæla, giætum, Virdingar Titel fagrann feck, med Forprijs Sakleyses mætum, ad Hiælp-ar fws, heiter JESUS, Heimsens Lausn-arenn goode, hvor Diesle fræa, oss frelsa mæa, flecklaus med sijnu Bloode.

NAzarenus hañ nefnest þar: Nætturu Spill-ing Manna, fræskileñ einn ad vijsu var, velþecka Hlijdne saña, sijnde hañ hreint, lioost bædi og leynt, lifande Gude einum; hañs Tignar Son, trwr, forsæll Pison, tryggur i ollum Greinum.

KOngur GYdinga klær og hreinn, i Krap-te gudlegum drottnar, sæa Davids Stool skal erfa einn, alldrei hanns Rijke þrotnar, Jsraels Hroos, heidenna Lioos, heitenn Forfedrum leinge. Soddann Titel, soomde riett vel, Sæl mijn, þiñ HErra feinge.

Soddañ Virdingu villdu hann, vonder Gyd-ingar sneyda, Heyptar Dsunden i þeim brann, af

þvi

Þvi Pilatum beida, Ordtak Þad bradt, ad añañ Hatt, wrfæra settum Maata, hann kvad vid nei, Þvi Þad vill ei, Þeim DRottenn veitast laata.

Dramblætum setur DRottenn Skamt, med Diorfung sijna og Hrecke, Þeim lijdst so sem hann leyfer framt, leingra komast Þeir ecke; Allt skal mitt Traust, efunarlaust, ad hanns Makt jafnann standa, hvad munu mier, Þa Mennerner, meiga i nockru granda?

I Þrennslags Twngum var Þetta skrad, Þviad vor HErrañ millde, villde sijn Elska, Ast og Nad, allre Þiood byrtast skyllde. Hvert Twngu-Mal, med Huga og Sal, heidre Þig, JEsu goode! sem Kvolen Þijn, og Krossens Pijn, keypte fra Synda Mo ode.

Gief Þu ad Moodur-Maled mitt, miñ DRottenn, Þess eg beide, fra allre Villu klart og kvitt, Krossens Ord Þitt wtbreide, uñ Landed hier, til Heidurs Þier, hellst mun Þad Blessan vallda, medann Þijn Nad, lætur vort Land, Lijde og Bygdum hallda.

Handskrift var ein yfer Hofde mier, hun mijna Salu grætte: Oñur stood, JEsu, yfer Þier, sem Angur vors Hiarta bætte. JEsu, Þu ert, wtvaleñ bert, under Kongs Stioornan Þiñe, arla og sijd, uñ allann Tijd, Ohætt er Salu minne.

36. Psalmur.

Uñ

Uñ Skiptenn a Christi Klædum.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt.

Þrijdsmenn þa høfdu krossfest Christ, Klædnad hanns tooku snart, skiptu i Stade fioora fyrst, fra skylde hvør siñ Part, a Kyrtel prioonadann lioost med Lyst, løgdu þeir Hlutfall diarft, Foolsku-Verk medann fullgiørdist, Foolked a horfde margt.

Ritning sw eina uppfylld er, audur var þar uñ skrad: Skrwda mijnum þeir skiptu sier, skiirlega þad er tiad: Hlutfalled yfer Fat mitt fer, fæ eg þess einnenn gaad. Set Madur slijkt fyrer Siooner þier, sia DRottens miklu Naad.

Nu mattu skilia nakenn var, negldur DRottenn a Kross, openbert sau aller þar, wtrunnenn Dreyra-Foss; Soddañ Forsmaan Guds Sonur bar, sannlega fyrer oss, hier giefst ollum an Hylmingar, himneskt Myskunar Hnoss.

Kalla eg merke Klædenn hanns, Christnena i Heime hier, uñ fioorar Atter Folldar-Ranns, Flockur sa dreysde sier; Lijf-Kyrtell þesse Lausnarans, Lijknar-Ord blessad er, vilie þvi skipta Skynsemd Manns, Skilning Sañleiksins þver.

Ei liet vor DRotteñ Audlegd hæa, epter i þessum Heim, Klædeñ sem hañ bar Hollde a, eñ hvorke Gull nie Seim, þo mætte ei hanns Mooder fa,

hid

hid minnsta af ollum þeim, iller Menn Hende yfir þau slæa, alldrei þvi Dæme gleym.

Safna Hooflega Heimsins Aud, Hug-Syken sturlar Gied, þygg af Drottne þitt dagleat Braud, duga leat þier þar med: Hollded þa Jorden hylur raud, hlotnast mæa ymsum Fed, so þig ei gyñe Gyrnden snaud, giæt vel hvad hier er skied.

Strijds-Manna Heipt og Hardydge, HErranns Kvol gat ei mijkt, þo vite noog hann særdur sie, Sinned var Illsku rijkt. Þeir sem fætækann syrra Fe; Foolsku-Verk drygia slijkt; Gud leate þig ei Glæp þann skie, þu giorer annad þvilijkt!

Nakenn a Krosse hieckstu hier, HErra minn, Gud og Mann, Fullnadar Borgun fengenn er; syrer mig Syndugann; Þa Foorn, Drotten, og Saal mijn sier, sw gledst, eñ blijdkast hann, Brvdkaups Klædnad til bioostu mier, þann betsta eg gyrnast kann.

Hendtuglega fiell Hlutur sa, Herra minn JEsu kiær, þu lietst mig aumann finna og sea, Fagnadar Ord þijn skiær, þeim Klæda Fallde þreisa eg ma, þegar mig Hrygden slær, Straumar Eymdanna stodvast þa, Styrk nyann Hiartad fær.

Hier þo nu skipte Heimurinn, hlæande Aude sijn, endast sa Glaumur eitthvert Sinn, þa Æfen Lijssins dvijn. Mier laattu hlotnast, HErra minn, Hlut-Fall nærst Krosse þijn, so Dijrdarsegurste Dreyre þinn, drimpe a Saalu mijn.

37.

37. Psalmur.

Añad O R D Christi a Krossenum.

Ton, Ef Gud er oss ei sialfur hia.

UPpreistum Kosse HErranns hia, Johanns Mooder standa naade, Sverded sem fyrr ried Simeon spa, Saal og Lijf hennar þiaade, Johannes einnig JESU kiær, jafnt var þar lijka staddur nær, gloggt sa ad ollu gaade.

Sinne Moodur hann segia ried: SOn þJnn LJJt þU þAr KVinna; Vid Læresveinenn lijka med, Lausnarenn blijdr nam inna: SJa þU OG MOOdur þJJna þAr, þadann i frae [sem skylldugt var], sa took hana til sinna.

Sag sem Hlijdnennar sette Bod, sinne Blessan ried heita, þeim sem Forelldrum Styrk og Stod, stunda med Elsku ad veita; Soddañ Dygdaña Dæmed hier, O Rottenn vor sialfur gaf af sier, Bornunum epter ad breyta.

Gyrnest þu, Barn mitt, Blessan fa, Biorg Lijfs og Giæfu fijna, Forelldrum skalltu þijnum þa, Þocknan og Hlijdne sijna; Ungdooms Þverlynded optast nær, Olucku og Slis ad Launum fær, Hreckvijsa Hefnder pijna.

Eckiurnar sina einnenn hier, Agiætes Huggun

blijda-

blijda; JEsus allt þeirra Angur sier, Umsijoon þeim veiter frijda, ef þær med hreinum Hug og Sid, halda sier Drottenns Pijnu vid, og hans Hiælpræded bijda.

Maria DRottens Mooder kiær, merker Guds Christne sanna, under Krossenum optast nær, Angur og Sorg maa kanna, til hennar lijtur þo Herrann hijrt, Huggunar Orded sender dijrt, og Forsioon froomra Manna.

Þad reyneſt opt i Heime hier, Hlut-Fall Drottens Astvina, Hormunga Sverded ſcart þeim ſker, Sælld Holldsins gledur hina, hverier þa Christum hata meſt, hefur þad laungum vidgengeſt, lijtt vill þvi Angre lina.

Eñ þeir sem JEsum elska af Root, under hans Krosse standa, HErranns Blood-Fadme horfa aa moot, hvern þeir lijta i Anda, Trwar og Vonar Sioonen sett, Sar hans og Beniar skoda riett, þad mijker Mein og Vanda.

JEsus eiñeñ med Ast og Naad, aptur til þeirra lijtur, gefur Hugsvolun, Hiælp og Naad, Harma Bond af þeim slijtur, Adgiætenn Fodurs Augun klaar, oll reiknar sinna Barna Taar, Adstod þau alldrei þrijtur.

Jeg lijt beint aa þig JEsu minn, jafnann þa Hrygden særer; J mijnum Krosse Krossenn þinn, kroptuglega mig nærer: Sierhvert einasta Saared þitt, sannlega græder Hiartad mitt, og nyann Fognud færer.

Þa

Þa eg Andvarpa, Oska og Bid, Augunum Trwar minnar, lijt eg hvort einast' Ordid vid, upp til Kross-Pijnu þinnar, strax sijna mier þijn signud Sœr, syndugum Manne openn stœr, Bruñur Blessunarinnar.

Glede-Stund Hollds þa gefur mier, Gud miñ ad Vilia sijnum, uppa þig, JEsu, horfi eg hier, Hiartans Augunum mijnum, Audlegdar Gœdenn Lijkamlig, lœttu þo alldrei villa mig, fra Krossens Fadme þijnum.

Jonas sat under einum Lund, eingra Meina þvi kiende, Hadeges Soolar Hita Stund, hañ ei til Skada brende: Jesu Kross-Skugga Skiooled hier, skijler þo lœngtum betur mier, fyrer Guds Hefndar Hende.

Hvort eg sef, vake, sit edur stœ, i Sœlu og Hœttum Nauda, Krosse þijnum eg helld mig hia, horfande a Blood þitt rauda, lœt mig einenn þa Æfin þver, wt af sofna a Footum þier, so kvijde eg sijst vid Dauda.

38. Psalmur.

Uñ Bryrlenn, sem Christur leid a Krossenum.

Ton, JEsus sem ad oss frelsade.

Þeir sem ad Christi Krosse senn, komu og fraṁ hia gengu, hristu med Hadung Hofud-

Høfudenn, hønum til Bryrles fengu; Heit-Ord sijn hefde hann halded lijtt, HErr-anns Mustere ad brioota, a premur Døgum annad nijtt, efna med Bygg-ing flioota.

Tveir lugu soddann Fals-Menn fyrst, fyrer Caiphas Doome, af thvi hafde thad wtborist, epter Fiolmennes Roome, thesser tho hafi heyrt og sied, HErranns Jardteikner frijdar, Lygen theim betur gafst um Ged, gengur so enn til vijdar.

Aulldungar Landsins, Foolked flest, og Flockur Heidenn Strijds-Manna, HErr-amm vorn JEsum hædda mest, med Høfd-ingium Prestanna, søgdu: Ef ertu Son Guds kiær, sa thig med Krapte stidur, kom thu hier, so thad staum vær, staalfur af Krosse nidur.

Hann sat ed ødrum hefur hier, hialp-ad og frelsad marga, megnar nu ecke ad sønnu sier, staalfum vr Neyd ad biarga. Soddann Hædyrde Hroop og Daar, hlaut tha JEsus ad lijda, stood thad yfir um Stunder Priar, stutt var Andlaats ad bijda.

Tha sram hiia Christi Krosse nu, kallsande hellt eg gaanga, sem ecke af Hiartans Ast og Trw, elska hanns Pijnu straanga, Heilagleik sijnum hroosa frij, vid Holldsens Fijsn sig binda, sijdann falla Orvænting i, eda Forherding Synda.

Ad thijnum Krosse Christe kiær, kiem eg sem eitt

framande, gef þu mier Leyfi ad gaanga nær, Ged mitt styrke þinn Ande, so eg Hugleide hvad til kom, Hædung, Bryxl-Ord og Pijnu, leidstu, Mañgiædsku Millden froom, moote Andlæte þijnu.

Saal mijn og Lijf þær Sæmder hlaut, sialfs Guds Mustere ad heita, i Skijrnenne þvi eg þijn ad naut, þad nam Guds Ande ad veita, sijdann hefur þad Syuden morg, sarlega giort ad brioota, Hollds Nattura þvi elskar org, Athæfid Heimsens liota.

A Þremur Dogum þar aa moot, þvi hiet eg morgu Sinne, med Idran, Trw og Yfirboot, aptur þad bætast kynne. Æ hvad veiter sijkt erfidt hier! Efneñ og Dug vill þverra, Bryxled sem til var bved mier, bar þvi JEsus miñ Herra.

I Velgeingneñe eg hroosa hætt, Hraustleika Trwareñar, i Mootlætenu hun bilar brætt, Brest finn eg stooranu hennar, eingeñ fullkomeñ aa mier sieст, Avoxtur Dygda sætur, bar þvi fyrer mig Bryxled verst, blessadur JEsus mætur.

Hialpa lætst eg med heilnæm Raad, hinum sem illa breyta, sialfs mijns Lijta þo sijst fæ gaad, soddann maa Blindne heita, mier var þar stærsta Mijnkun ad, maatte Hædyrdum kvijda, burttook nu Jesus Boled þad, Bryxleñ þvi villde hañ lijda.

JEsu i þijnu Andlæte, yfir þig Bryxleñ dundu, ad so i Fride Ond mijn sie, aa minne Dauda-Stundu; Hædung leidstu af ollum eiñ, alla fraa Hædung leyster, alldrei tapast sea nockur neinn,

er Nafn þitt uppá treyster.

Nær sem Hreckvijsra Hædung ny, Hiartad nitt sært vill staunga, under þín Kross eg fegen fly, fram hia skal eige gánga; Þar stend eg kyrr þo Kalls og Spie, kveike mier Heims Oblijda, upp á þig, Jesu, einn eg sie, allt vil eg med þier lijda.

Fyrst þu varst hæddur Herra þá, Harma-Kvol leidstu slijka, so heidre þig nu hiedan i frá, Himnar og Jörden lijka, aller Englar og oll Heims Mynd, under þitt Vald sig hnege, og eg þar upp á aum Mannkynd, Amen, af Hiarta sege.

39. Psalmur.

Uñ Rœningians Jdran.

Tón, Einn HErrá eg betst ætte.

Nar Rœningenn rœdde, sem ressad Upad Sinn var, HErrann vorn JEsum hædde, hann gaf þetta Andsvar: Ef þar Von er til nockur, ad þu Guds Sonur siert, hialpa þier og so ockur, vr þessum Naudum bert.

Enn hinn þar uppá gegnde: Ecke hrædest þu Gud, hvorium Strafs Heipten hegnde, hun var riett forþienud; Vid meigum vel medtaká, Verka Betaling þann, enn þesse er alls an Saka; Epter þad sagde hann:

Hugsapu til mijn HErra, þa helldur þu Rijke þitt! Ast DRottenns ei nam þverra, Andsvar liet heyra sitt: SANNlega Eg ÞJer SEgie, (sw er Huggunen vijs), Þu SKallt A ÞESSum DEge, MJer ÞJoona I ÞAradys.

Sia hier fyrst Straffed Synda, Scala mijn, hryggelegt, Forherding Hiartans blinda, þo Holld-ed kveliest frekt. Giefdu mier, JESu goode, eg gegne vel Hirting þijn, med Trw og Tara-Floode, og tiene þier Brotenn mijn.

Næningians Idran eina, Athugum lijka med, hañ gierde Jaatning hreina, hatade Illverk sked, þvi sagde hñ være ad Vonum, Verdlauneñ Reang lætes, Avijtun veitte honum, sñ villde ei giæta þess.

Hann trwde, a Himnarijke, hefde vor JESus Raad, þo syndugra syndest Lijke, so treyste a hañs Raad, med Blygdun og hrelldum Huga, Herr-ann sijn minnast bad, liwflega liet sier duga, Loford ef fenge þad.

Hroop og Hareyste giordu, heidner og Judar þar, krijngum Krossenn a Jordu, med Kalls, Bryxl og Hadungar, svarade ei Son Guds nei-nu, þo sialfann þad snerte hann, enn syndugs Manns Orde einu, an Dvalar gegna vann.

Sætt mier fyrer Sionum skartar, sæll JESu, Giædskan þijn, þier geck helldur til Hiarta, hañs Reyd eñ sialfs þijns Pijn; sama hefur þu Siñe, vid syndugar Skepnur hier, þvi alldrei Elsku

þinne,

þinne, aptur, minn HErra, fer.

Illvyrkeñ hafde uñed, Odauda-Verkeñ stærst, Gotu Glæpanna runned, greidt fraṁ i Daudaṁ nærst, enn JEsus ecke villde, ea þad neitt minnast nu, so var mikel hanns Millde. Mijn Sæl, þad hugleid þu.

Eingenn orvænta skyllde, þo ydrast hafe seint, sem er Guds Sonar Millde, sie annars Hiartad hreint, þvi hvorke vid Stade nie Stunder, stijlud er D Rottens Nead, allt fraṁ Andlæted under, oss bijdst hanns Hiælpar-Nad.

Enn þu skallt ecke treysta, Ovissre Dauda-Stund, nie Guds med Glæpum freysta, gioranде þier i Lund: Nædar-Tijmenn sie nærsta, noogur Hondum fyrer; Slijkt er Hættusemd hærsta, henne Gud forde mier!

So margt eg syndgad hefe, Sorgen mig sturlar nu, Ydrun Guds Nad mier giefe, glooande Von og Trw. HErra JEsu hiartkiære, hugsa þu til mijn þæa, dapur er Daudenn nærre, og drag mig Kvolum fræa.

40. Psalmur.

Pridia D R D Christi a Krossenum.

Ton, Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

Uppa Ræningians Ord og Boon, ansade Guds hiñ kiære Son: þu Skalt

SAnnlega SÆge ÆG þJer, SÆlu-
þJst sAfa JDAg MÆd MJer.

Siædu med Giætne, Sal mijn kiær, sõ Yd-
ran hvoriu kraptad fær, uppa þad Dæmed er
hier riett, ollum til Lærdooms fyrersett.

Reide DRottens þa uppegnd er, yfer Rang-
læte Mannsens hier, Ydranen blijdkar aptur Gud,
ei verdur Synden tilreiknud.

Þo kome hostug Hefnden brad, hrein Ydran
jafnann finur Nad, midt i standande Straffe þvi,
stilleft Guds Reide uppa nij.

Samvitsku Orma Sarenn vest, sonn Ydran
jafnann græder best, hugsvalar Sal og huggar
Ged, heilaga Engla gledur med.

Bæn af ydrande Hiarta hijr, hun er fyrer Gude
metenn dijr, HErrann JEsus a hverre Tijd,
henne gaf jafnann Andsvor blijd.

Sem Moyses med sijnum Staf, sætt Vatn
droo fordum Steine af, eins fær ydrande And-
varp heitt, wt af Guds Hiarta Myskun leidt.

Jatning mijn er su, JEsu minn: Jeg er sem
þesse Næninginn, jan, eingu betre fyrer Augsijn
þijn, ef þu villt reikna Brotenn mijn.

Kem eg nu þijnum Krosse ad, kañaft þu, JEsu,
minn vid þad, Syndanna Þwnge þiakar mier,
þreyttur eg nu ad mestu er.

Alnakenn þig a einu Tre, wt þijnar Hendur
breidande, Sarenn og Blooded signad þitt, sier
nu og skodar Hiartad mitt.

Þar

Par vid huggar mijn Sæla sig, soddann allt leidstu fyrer mig, þijns Hiarta Dreyra heilog Lind, hreinsar mig vel af allre Synd.

Krossens burtnumeñ Kvolum frœa, Kongur rijker þu Himnum æa. Herra, þegar mig hreller Pijn, hugsadu i þinne Dijrd til mijn.

Segdu hvorn Morgun so vid mig, sæte JEsu, þess bid eg þig: I DAg þitt Holld i Heime er, Hiartad skal vera þo hiœa mier.

I DAg, (hvorn Morgun eg so bid), alldrei lœt mig þig skiliast vid, Hugur, Sinne og Hiartad mitt, hugse og stunde æa Rijked þitt.

Eins þa kiemur mijn Andlœts Tijd, Ordenn lœt mig þau heyra blijd: I DAg, (seig þu) skal Sœlen þijn, sannlega koma i Dijrd til mijn.

HErra minn! þu varst hulenn Gud, þa Hædne leidst og Krossens Naud, þo hafder þu med hœrstre Dœd, æa Himnarijke Vallds og Rœd.

Daudanum moot mier Diorfung nij, daglega vex af Orde þvi: I DAg þa lijdur ei lœngt um þad, leidd verdur Önd i Sœlu Stad.

O JEsu! sieu Ordenn þijn, Andlœts sijdarsta Huggun mijn, Sœl minne verde Sœlan vijs, med siœlfum þier i Paradijs.

41. Psalmur.

Fiorda DRD Christi a Krossenum.

Tou, Af diupre Hrigd eg kalla þig.

Vm Land giørvallt vard yfred myrkt,
Vallt nær frae siøttu Stundu, Soolen
vpi Liooma sinn seck byrgt, senn til himnar
nijundu: GUD MInn, (JEsus so hroop-
ar hatt), HVar FYrer GLeymder PIt
MIer bratt? Soddann mijn Sæl vel
mundu.

Eingenn skal hugsa ad HErrañ þar, hafe med
Efa og Bræde, hroopad þannenn, og horfed frae,
heilagre Volennmæde, Syndaña Krapt og Kval-
aña Stærd, kyñer hañ oss, so verde hrærd, Hiort-
unn frae Hreckia Æde.

Soolen blygdast ad skijna skiær, þa Skapara
sin sæ lijda, hun hasde ei Skuld, (þad vitum vær)
þess Voda Meinsins strijda; O! hvad skylde þa
skañast sijn, Skiepnan sem DRottne jook þar
Pijn, med Hrygd og Hiartans Kvijda.

Avi! hvad mæ eg aumur Prell, angradur
nidur driwpa, þa eg heyre, minn HErra fæll, sv
Harma Bylgian diwpa, geck yfer þig, þa galdstu
mijn; Giarnann vil eg ad Footum þijn, fegenn
frañ flatur kriwpa.

Jytstu Myrkrum uñ Eilijfd er, Op og Gnijfst-
ran Tannaña, Hefndar-Straff þad var maklegt
mier, fyrer Margfollda Glæpanna, frae þvi,
JEsu, þu frelster mig, frekt geingu Myrkreñ yfer
þig, so skylde eg þa Kvol ei kanna.

J soortu Myrkre þad sama Sinn, Sorgar-
Rauft liestu hlioona, þa hroopader þu mig Herra
inn,

inn, i himneskañ Dijrdar Liooma; J þvi Liooſe uñ eilijf Ar, wthroopa ſkal mijn Rauſten klœr, Lof þinna Leyndardooma.

Synda, Sorga og Mootgœngs med, Myrkrenn ſo opt mig pijna, ad gloggt fœr ecke Sœlen ſied, Sœlu-Geyſlana þijna; JEſu Riettlœtes Soolen ſœt, ſyrgiande eg þad fyrer þier grœt, Harma-Rauſt heyr þu mijna.

Gud minn, ſege eg giarnann hier, geyſt þo mig Sorgen mœde, JEſu, eg lœre nu þad af þier, þad ſkulu mijn Urrœde, giorvoll þa Heimſins Gleden dvijn, Gud minn, eg hroopa vil til þijn: Gud miñ allt Bol mitt grœde!

Yfergiefenn kvad Son Guds ſig, þa fœrde hañ Kvolen megna, yfergiefur þvi alldrei mig, eilijfur Gud hanns vegna, fyrer þa HErrans Hrygdar Rauſt, hœrſtur Drottinn mun Efalauſt, Grœnheidne minni gegna.

Þa Soolar Byrtunne eg ſviptur er, Sioon og Heyrn tekur ad dvijna, Rauſt og Mœlfœre mijnkar mier, Myrkur Daudans ſig ſijna, i Miñe þier DRottenn ſœll þau ſie, Sonar þijns Hroop af Krоſſens Tre, leid Sœl til Lijffens mijna!

42. Pſalmur.

Fiuñta DRD Chriſti af Krоſſenum.

Ton, Eins og ſitt Barn.

Af sarre Neyd, sem JÆsus leyd, sagde hann gloggt: MJg þYrster. So Ritning hrein, i hvørre Grein, uppfyllt est ein. Um þad mig ræda lyster.

Strax hlioop einn ad, þa heyrde þad, hitta Niardarvøtt kunne, liet a Reir-Prik, drap i Edik, med illt Tilvik, og bar JÆsu ad Munne.

Forundrast maa, mijn Sæl þar a, Madur enn hvør þess giæter, ad hann sem Rad, hefur med Dad, a Himne og Lad, Hormung þvi lijkre mæter.

Hañ sa sem Vijn, af Vallde sijn, vr Vatne sætt tilreidde, med Sorgar-Skick, feck siort Edik, fyrer Svala-Dryck, þa sært hañ Þorsteñ neydde.

Þvi munde ei hier, til Hlijsdar sier, Herrann Ediked lijka, sem Vijn agiætt, giora vel sætt, fyrst gat þad bætt, hañs Guddooms Makten rijka?

Komenn var Tijd, Kraptaverk frijd, Christur ei giora skylde, hin Stunden þa, fyrer Hende la, Hrygd, Kvøl og Þra, HErrañ vor lijda villde.

Kraptaverk hrein, kiendu þa Grein, ad Christur Guds Sonur være, enn Kvølen hanns, sijnde til sanns, ad syndugs Manns, Sekter og Giolld hann bære.

Guds einka Son, giordest vor Þioon, þa græde hañ Mein og Kvijda, Offur-Lamb best, hañ ordeñ siest, fyrer utañ Brest, i þvi hañ Kvøl nam lijda.

Af Strijde þvi, sem stood hann i, Styrkleike

Mañs

Manns Nattturu, þreytast mieg vañ, þvi þyrste hann, þaade Vatnann, þo af Edike swru.

Jannañ Stad, merk Madur þad, og minnst þess hvoriu Siñe, ad Herrañ Christ, hefur mest þyrst, af Ast og Lyst, epter Saluhialp þinne.

O! Madur nu, þeynk þar uñ þu, þiñ Hugur blygdast skyllde, Gud þyrste hier, ad hialpa þier, eñ Hiarta þitt er, Oþyrst epter hañs Millde.

Heyr þu, Sal mijn, talar til þijn, Tryggda-Brwdgumiñ goodi: Þyrstur eg er, i Hryggdum hier, so hialpe eg þier, wr hættu Kvalaña Floodi.

Ber honum sijst, þess bid eg vijst, beyskann Dryck Hræsnes Anda, Ordeñ hañs hrein, æa alla Grein, fyrer utañ Mein, Obriealud lættu standa.

Uppæa Ord þijn, svarar Sal mijn, Sorgen þo Mæled hepter: Þyrst er eg nu, og þad veitst þu, þijde JEsu, þinne Myskunsemd epter.

Ecke er hiæa mier, þad þyrstum þier, þore eg nu fraṁ ad biooda, nema fæa Tær, Trw veik, þo klær, sem til þijn stær; Tak þad og vird til gooda!

Lof, Dijrd sie þier, Lausn feckstu mier, og lietst þig so miklu kosta', Hiartad æa nij, huggast af þvi, ad eg er frij, fræa ellijfum Kvala-Þorsta.

43. Psalmur.

Stetta DRD Christi æa Krossenum

Med

Med Hymna-Lag.

Epter ad petta allt var skied, Ediked JEsus smacka ried, Prootts og Lijfs Krapta þverra vann, HVAD ER FULLkomnad, sagde hann.

Ord þijns HErra med Ast og Trw, athuga skyllder, Sæl mijn þu, ef þeirra Grundvoll sañañ sier, sæta Huggun þau giefa þier.

Fyrst skalltu vita ad Gud wtgaf, greinelegt Logmæl Himnum af, hann vill ad skule Heime i, hvor Madur lifa epter þvi.

Algiort Riettlæte lioost og leynt, Lijkama, Sæl og Geded hreint, syndalaus Ord og Atvik med, af oss Logmæled heimta ried.

Hugurenn vor og Hiartad sie, i hreinne Elsku riett brennande, fyrer utann Hræsne, Bræde og Bann, bæde vid Gud og Næungann.

Hvor þetta giæte hallded riett, honum var Lijfed fyrersett, enn ef i einu wt af bræ, eilijf Fordæming vid þvi læ.

Eingenn Madur fræ Adam fyrst, epter þann Dag hann syndgadist, Fullnægiu gat þvi giort til sanns, geingur þad læangt yfer Edle Manns.

Obæreleg var allra Sekt, epter þvi D Rotteñ geck so frekt, annadhvort skylde uppfyllt þad, eda Mannkyned fortapad.

JEsus Eymd vora alla sæ, ofann kom til vor Jordu æ, Hædum Himna upprunnenn af, under Logmæled sig hann gaf.

Vil-

Viliuglega i vorn Stad geck, var sw Fraũ-kvæmden Gude þeck, Fodurnum Hlijdne fyrer oss galdt, fullkomnade so Logmæl allt.

Enn so ad Synda Sekten sked, sannlega yrde forlijkt med, og Bolvan Logmæls burtu mæd, beyska Kvol leid og Daudans Hæd.

Þa hann nu hafde allt uppfyllt, sem oss var sialfum ad giora skyldt, og bæta oll vor Brot-enn frij, berlega villde hann lijsa þvi.

Þess vegna Herrann hroopa'nam, hardt nær ca Krosse stijgenn fraũ, ad oss i voru Andlæte, oll hanns Forskulldan Huggun sie.

Soddann adgiættu, Sæla mijn, Sonur Guds hroopar nu til þijn, hvad þier til Frelses þiena kaũ, Það er Fullkomnað, seger haũ.

Fullkomnad Logmæl fyrer þig er, Fullkomnad Gialld til Lausnar þier, Fullkomnad allt það fyrer er spað, Fullkomna skalltu eignast Nað.

Herra JEsu, eg þacka þier, þvilijka Huggun gafstu mier, Ofullkomleika allan minn, umbæte Guddooms Kraptur þinn.

Hiælpa þu mier, so Hiartad mitt, hugse jafn-ann umm Dæmed þitt, og halldest hier i Heime nu, vid hreinann Sannleik og retta Trw.

Uppa þesse þijn Ordenn træust, Ohræddur dey eg kvijdalaust, þvi sw Frelses Fullkomnan þijn, forlijkad hefur Brotenn mijn.

44. Psalmur.

Sie.

Siounda ORD Christi a Krossenum.

Ton, HErra Gud ℭ Himna-Rijke.

KRoopade JESus hatt i Stad, Hollds Megn og Kraptur dvijnar: EG FEI MJnn ANda, Frelsarenn kvad, FAder, J HEndur PJJnar.

Pu christenn Madur peink uppa, pijns Herra bitrann Dauda, ad Ordum hanns og einneñ gaa, eru pau Lækning Nauda.

JEsus halldenn i hærstre Kvol, hladenn med Eymder allar, dapurt pa adgeck Daudans Bol, DRottenn sinn Fodur kallar.

Herrann vill kenna par med pier, pijn ef Mañ-Rauner freista, Goodlyndur Fader Gud pinn er, giorer pu honum ad treysta.

Fyrer JEsum pu fullvel maatt, Fodur pinn Drottenn kalla, eñ po pig Krosseñ pvijnge praatt, pad mijker Hormung alla.

Eins og Faderenn aumkar sig, yfir sitt Barn-ed siwka, so vill Gud einnenn annast pig, og ad pier i Myskun hiwka.

Einnenn syna pier Ord hanns klaar, Odaudleik Saalareñar, po Kroppurenn verde kalldur Naar, kreinkest ei Lijfed hennar.

Hvar hun finnur sinn Hvijlldar-Stad, Herrann syner pier lijka, Hond Guds pijns Fodurs heiter pad; Hugsa umm Nædu slijka.

Vilier pu epter endad Lijf, eiga pijn Saal he-

hel-

heima, under Hond DRottens hier þæa blijf, hanns Bodord skalltu geyma.

Laattu Guds Hond þig leida hier, Lijfs-Reglu hallt þæa betstu, blessud Ord hanns sem bodast þier, i Briooste og Hiarta festu.

Hrind þu ei fræa þier Herrahns Hond, hun þo þig typta villde, legg helldur bæde Lijf og Ond, liwflega a DRottenms Millde.

Hier þegar mannleg Hiælpen dwijn, Holldeð þo kveine og sijte, uppæa Hond DRottens Augun þijn, ætiid i Trwnne lijte.

Ad Morgne og Kvøllde minnst þess vel, Mæals Upptekt laattu þijna; Af Hiarta eg þier æa Hendur fel, Herra Gud, Sælu mijna.

So mattu vera viss uppæa, vilie þier Daudeñ granda, Sæla þijn mæter Myskun þæa, millum Guds Fodurs Handa.

Hun finnur eckert Hrygdar Strijd, Hormung nie Mædu neina, i Fride skodar ætijd blijd, Asioonu Drottenns hreina.

Eptertekt mier þad einnenn jook, er eg þess giæta kunne, Andlæts Bæn sijna sialfur took, Son Guds af Davids-Munne.

Bæn þijna alldrei byggdu fast, æa Brioost-Vit Nætturu þinnar, i Guds Orde skal hun Grundvallast, þad gefur Styrk Trwarinnar.

Vjer vitum ei hvers bidia ber, Blindleikenn Holldsþvi velldur, Guds Ord sijner þann Sañleik þier: Sæll er sæa þar vid helldur.

Ver

Vertu Gud Fader, Fader minn, i Frelſarans JEſu Nafne, Hond þijn leide mig wt og inn, ſo allre Synd eg hafne.

Honden þijn, DRotteñ, hlijſi mier, þa Heims eg Adſtod miſſe, enn nær ſem þu mig hyrter hier, Hond þijna eg gladur kyſſe.

Daudans Strijd af þijn heilog Hond, hiælpe mier vel ad þreya, medtak þa Fader mijna Ønd, mun eg ſo gladur deya.

Minn JEſu Andlæts Orded þitt, i mijnu Hiarta eg geyme, ſie þad og lijka ſijdarſt mitt, þa ſofna eg burt wr Heime.

45. Pſalmur.

Uñ JESU Dauda.

Tou, Fader vor ſem a Himnum ert.

PA Frelſarenn i Fodurs Hond, fool nu bleſſadur ſijna Ønd, nidur ſitt Høfud hneigde fyrſt, HErrañ i þvi hañ Sæladiſt. Drotteñ vor þañiñ doo a Tre, Dæſemd kuñi ei meiri ad ſkie.

Sancte Paull ſeger i ſannre Raun, Syndarennar ſie Daudenn Laun, Bana-Spioot eru Brotenn lioot, Bodordum DRotteñs giord a moot, ſa ſkal deya ſem ſyndgar hier, ſoddann Urſkurdur riettur er.

Enn þad hier heima atte ſijſt, af þvi JEſus er Saklaus vijſt, af helgum Anda med hreinum Sid,

hann

hann var getenn i Meyar-Kvid, Guds Fodurs Veru fegurst Mynd, friaals lifde og doo af allre Synd.

Hverkt Nessing nie Heliar Bad, hafde nu Jesus forskulldad, hvad kom þa til ad Herrañ leid, harda Pijntu og heyskann Deyd? Eda hvar fyrer hyrtist hann, Hegningar til sem alldrei vann?

Guds Andespar an giorer Skil, greiner þvilijka Orsok til Vegna Misgiorda vorra hier, vissulega hann særdur er, þvi Drottenn lagde so fyrer sann, Syndernar vorar uppa hann.

Sia hier, mijn Saal, fyrer Synder þijn, Sonur Guds tijdur Kvol og Pijn, hañ doo fyrer þig, sem Daudans Bad, daarlega hafder forskulldad, hann liet sitt Lijf so lifder þu, Lijfs eilijfs Von þvi eattu nu.

A mig var fallenn þijngsta Praut, þviad eg Drotteñs Logmaal braut, Samvitsku særde Synda Graad, so feck Daudenn sterk Yfir-Rad, til Fordæmingar mier Fioturenn hanns, fastlega hielldu vijst til Sanns.

Logmaal safnade Sektum mier, Sekteñe Daudenn epter fer, Daudenn til Doomsens dregur snar, Doomurenn Straffed wrskurdar, Straffedum Eilijfd alldrei dvijn, eilijf þvi var hin þyngsta Pijn.

Logmæled hier sig forgreip fyrst, fellde þad Doom yfir HErrann Christ, þad band ad sem Bölvadur sie, sem Bana lijdur a einu Tre, diarf-

lega epter þvi Daudenn geck, O Rottenn fra Lijfi skiled feck.

Sekt þa sem Logmaal sette mier, sialfur borgade JEsus hier, þad miste sijna Magt i þvi, mig verdur nu ad laata frij, Daudans Broddur var broteun þa, burt hanns Fanghelse slapp eg fra.

Eilijfur Daude deyddur er, Daude JEsu þad vinnur hier, dijrt metur Drottenn Dauda min: Daude hvar er nu Broddur þinn? Daudenn til Lijfs nu stutt er Stig, stoorlega Daudenn batar mig.

Daudenn þvi orkar einn til Sanns, wtslokna hlijtur Lijfid Manns, Hollded leggst i sinn Hvijlddar-Stad, hanns Magt nær ecke leingra enn þad, Saalen af ollu Faare frij, flutt verdur Himna Sælu i.

I þijnum Dauda, O JEsu! Er mijn Lijfs Giof og Huggun trw, Daasemdar Kraptur Dauda þijns, dreifist nu inn til Hiarta mijns, upp a þad Synd og Illskan þver, wt af deye i Brioosste mier.

Þu hreigder þijnu Hofde lioost, Herra, þegar a Krosse doost, med þvi bendter þu mier þad Sinn, ad minnast jafnann a Dauda þinn; Eins þa eg dey, skulu Augunn mijn, upplijta Drottenn fæll til þijn.

Fyrer þann Deyd sem holder þu, þig bid eg, JEsu, um þad nu, ad gefi mier þijn Giædskan

blijd

blijd, gooda christenns Manns Dauda Tijd, Hollð mitt lcat hvijlast hægt med Frid, Hond þijn Sœlunne take vid.

46. Psalmur.

Uñ Teikneñ, sem urdu vid Christi Dauda.

Ton, Þa linner þesse Lijkhams Vist.

Þegar Christur a Krossenns Tre, kannade Daudann strijda, Teikn og Stoormerke mestu skie, mæler so Ritning frijda, Musteres Tiallded miøg uñvendt, i midiu vard ad rifna i tvennt, hristest Jørd harla vijda.

Sundur klofnudu Biørgenn blat, byrgd Leidenn opnast fooru, Lijkamer daudra lifna þa. Lijt hier þau Undureñ stooru! Eptir Lausnarans Upprisu, inn i Borgena vitiudu, af sumum þar sienèr voru.

Hvad hier Historian hermer riett, hygg ad þvi Sal mijn mæta, þier til Lærdooms er þad fraist sett, þess œttu vel ad giæta, Jørden skalf þegar JEsus doo, jafnvel þeir hordu Klettar þo, syndu Medaumkan sæta.

Steine hardara er Hiartad þad, sem heyrer uñ JEsu Þijnu, gefur sig þar þo ecke ad, ann meir Giœlijse sijnu. Kann nockud soddan kalldt Hugskot, Christi Dauda ad gyrnast Not? Gud

stioorne Gede mijnu.

Pad mœa undra hin þwnga Jord, þreyde ei kyrru ad hallda, Blœagrijtes einnenn Biorgenn hord, Breste lidu margfallda, Hollded þo ei nie Hiartad Mañs, hryggest vid Pijnu Skaparans, sem hanns þo hlaut ad giallda.

Fortiallded synier Saunleik þann, sundur þa rifna nœde, aftakast skylde oll fyrer Sann, epter Guds settu Rœde, Gydinga Kynsens kongleg Stioorn, Kiennevallded og Logmœls Foorn, sem Ritning siœlf uñ spœde.

Hindrun ried ollum æred stoor, inn i Guds Rijke banna, þvi velldur Synda Sekten vor, og Saurugleikenn Verkanna; Eñ fyrer JEsu dijrstann Deyd, DRotteñn tilbioo oss opna Leid, hiedann upp til Himnanna.

Hier i Christnennar Helgedoom, hofum vier Frelse ad gœnga, þar bodast Nœd og Blessan froom, burt er þœa Sorgen strœnga, Salen vor hefur bwna Braut, beint i Abrahams Glede-Skaut, epter Heims Horfinung lœnga.

Frelsarans Dauda einnenn ad, ondud Lijkeñ hier nioota, gudlegur Kraptur 'giorer þad, Grafernar opnast hlioota, þvi Drottenns JEsu Daude œa Kross, Daudann sigrade fyrer oss, Abl hanns og Brodd nam briota.

Merk, ad wr Jordu mœtte ei neinn, Madur frœa Dauda standa, fyrr eñ kiedevor Herra hreiñ, Holld sitt aptur lifanda, fyrstur allra þvi uppreis hañ,

hann, af eigenn Krapte, og þar med fann, Endurlausn oss til Handa.

Høfdingenn Krosse HErranns hiar, hier med allt Foolked lijka, jafnsnart sem þetta Jardreikn siar, Jaatning þeir giørdu slijka: Sannlega hefur saklaus hann, og Son Guds vered þesse Mann, Brioost slar og bradt heim vijkia.

Foolked sem harda Krossens Kvol, Christo fyrr Oska naade, fann nu hid þijngsta i Briooste Bol, beiskleg Samvitskan þiaade. Of-hastarlegann Urskurd flij, ef þu villt vera af Sorgum frij; hætter rasande Raade.

Daude þinn, JEsu DRotteñ, þar, dijrdlegann Krapt wtsende, heidnum Manne so hier vid brar, hann þig Guds Son medkieñde. Eg bid Giædskunnar Geded þitt, gief þu vidlisne Hiartad mitt, ad so fræa illu vende.

47. Psalmur.

Uñ Christi Kunningia.

Ton, O JESU Elsku hreinn.

KUnningiar Christi þar, Krossenum laungt i frar, stoodu med þyngre Þrar, þessa Tilburde siar.

Var þar og vidstadt med, ad vijsu margt Kvenn-Foolked, Saar JEsu fengu sied,

forgande baru Ged.

Af þessu, mijn Saal, þu sier, sannlega hvorsu er, vallt allt i Heime hier, hafslijkt i Minne þier.

Dvijnar og dregsti Hlie, a Dauda-Stundunne, Vinskapur, Frændur, Fie, fallvallt hygg eg þad sie.

Þo villdu Vinerner, veita Hialp nockra þier, Vorn þeirra Onijt er, eingen Daudamun ver.

Lijfenu hivkar Hond, þa herder Soottar Grond, hialpa þo eingenn Ond, upphugsud Raadenn vond.

Vinskap i Synda Sid, Saala mijn, þess eg bid, halltu ei Verold vid, vilier þu sofna i Frid.

Hreinann Vinskap halld þu, vid Herrann þinn JEsum nu, i helgre Hiartans Trw, fra Heimsens Elsku þier snw.

Hann einn ma hialpa þier, þa Hiastod manleg þver, heim þig a Hendum sier, i Himna Sælu ber.

Þad hier i Sannleik siest, er Sonur Guds andadest, Sorgen þa særde mest, sem hann elskudu best.

Christs Vorn eru Kross Born, vid Christum Hlijdnes-giorn, han sijner þeim Hialp og Vorn, þo hord sie Swtar Kvorn.

Þu skyllder þar ad ga, þo þeir stæde langt fra, aller samhuga sia, Son Guds Kross festann a.

Kom-

Komed so Konur og Menn, ad Krossenum JEsu senn, þo Neyden preynge prenn, þar fæst noog Lækningen.

Kom þu Saal christenn hier, sem Kross og Mannrauner ber, set fyrer Siooner þier, Son Guds sem pijndur er.

Uppa hanns heilog Saar, horfe þijn Trwen klaar, þad mijker Trega og Tær, temprar allt Sorgar Fær.

Siertu syndugur Mann, særdur um Hyggju-Rann, horf þu beint uppa hann, sem Hialp þier a Krosse fann.

Hvor sem Eyr-Ormen leit, af Israels Manna Sveit, Eytred ei a þann beit, oll stilltest Plaga-an heit.

So stoor Synd eingenn er, ad meige granda þier, ef þu a Jesum sier, ydrande i Trwnne hier.

Sie eg þig, sæll JEsu, so seni ølengdar nu, Von mijna og veika Trw, vid bid eg hresser þu.

Þa eg sie Saarenn mijn, særer mig Hiartans Pijn, Saarenn þa sie eg pijn, Sorg oll og Kvijde dvijn.

Lat mig, O JEsu kiær! alldrei so vera þier fiær, ad sia eg ei Saar þijn skiær, þa Sorg og Eymd mig slær.

Veit mier eg verde og sie, Vin þinn og Kunninge, þo hverfe Heilsa og Fe, Hialp mun þa noog i Tie.

Eg fel i sierhvort Sinn, Saal og Lijkama minn, i Vallds og Vinskap þinn, Veend og Skool þar eg finn.

48. Psalmur.

Um Christi Sijdu-Saar.

Ton, Uppa Fialled JEsus veende.

MEd Kvøllde Judar fraa eg fære, til Fundar senn vid Pilatum, og þess beiddu ad ecke være, øndud Lijk a Krossenum, þvi Hatijden var harla nærre; Hier so Ritning greiner um.

Strijdsmønnum hann baud ad brioota, Beinenn þeirra, og so var giert, Heliar-Stund þeir hrepptu flioota, hiner tveir sem greine eg bert, enn JEsum lietu sijns Lijfslaats niota, Limena hans ei fengu snert.

Strijdsmann einn med Heiptar-Hoote, hardlyndur geck Kross ad, Lausnaranns Sijdu lagde Spioote, Laged nam i Hiarta Stad, Blood og Vatn þar fraa eg wtflioote, fyrr var audur spaad um þad.

Umhugad er einum Dø Rottne, allra sijna Barna Lijk, i Jordu hier þoott Hollded rotne, Hugg un traust mig gledur slijk, hann vill ei tijnest Bein nie brotne, blessud sie hans Elskan vijk.

Gud Dø Rottenn med Giædsku Rande, giorde

Adams

Adams Sijdu af, frijda Kvinnu fyrst a Lande, fast hañ þo a medañ svaf, vaknadur þess ad vijsu gæde, og veglegt henne Nafned gaf.

Sofnadur a sinne Sijdu, Særed Drotteñ JEsus bar, so ad af Vatne og Bloode hañs blijdu, byggdest heilog Christnen þar, næde hun edla Nafne frijdu, nær til Himna stijgenn var.

Skoda þu hvornenn Skijrnen hreina, skiljast nu med riettu a, ad vijsu jafnann Vatned eina, vor lijkamleg Augun sia, enn Trwar Sioonen, so ma greina, Sonar Guds Blood þar lijtur hia.

Æ hvad ma eg sælann sanna, Sancte Thomas Postula þiñ, þa Sijdu mætte hañ Sar þitt kanna, sijna Hond þar tagde inn! Þu munt ei mier þiadum þaña, þad ad skoda, JEsurmiñ.

Allar JEsu Æder stoodu, opnadar i Kvoleñe, Dreyra Læker dundu og floodu, um Drottens Lijf a Krossens Tre, Nægd af Lausnar Giallde goodu, Guds Son fyrer mig liet i Tie.

Enn so eg skyllde sia og jata, sanna Elsku Drotteñs mijns, villde hañ ecke læstar lata, Lijfs Ædarnar Hiarta sijns, þvi er, Sal mijn, mikel vor Mata, Myskunseme Lausnara þijns.

Opnar Dyr a Arkar Sijdu, inn um geingu Skiepnurnar, sem sialfur Drottenn baud med Blijdu, biargast skylldu inne þar, fyrer Vatnsins Floode strijdu, Frelse og Lijf þeim giefed var.

Lijfsens Dyr a Sijdu siñe, setur JEsus opnar

hier, so angrud Saala Adstod finne, oll þa mañ-leg Hiælpen þver, hvor sem hefur þar Athvarf inne, fræa eilijfum Dauda leystur er.

Nóe uñ sinn Arkar Glugga, upp til Himens lited feck, hallden dimum Hryggdar Skugga, hætt þa Vatnsens Flooded geck, so hañ mætte uñ sijder hugga; Soolar Liooma Byrtan þeck.

Gegnum JEsu helgast Hiarta, i Himeneñ upp eg lijta mæa, Guds mijns Astar Byrtu biarta, bæde fæ eg ad reina og slæa, Hryggdar Myrkred Sorgar svarta, Saalu minne hverfur þæa.

Guds vgr mættug Millden prwda, Mohses þa Steillenn sloo, wt til allra Israels Bivda, ægiætt Svala Vatned drov, hreste þyrsta, þiadda og lvda, þeim sb nija Krapta bivo.

Þa sialfur Gud æa Sonarens Hiarta, sijnum Neide-Sprota slær, uñ Heimsens Attar alla Þarta, wtrann Svala-Lynden skiær, Saalen vid þann Brunnenn biarta, Blessun og nija Krapta fær.

Vid þennann Brunnenn þyrstur dvel eg, þar nun eg nija Krapta fæa, i þesse inn mig Fylsnenn fel eg, fargar eingenn Sorg mier þæa, sælann mig fyrer Trwna tel eg, hun tekur so DRottenns Benium æa.

Hiartad mitt er, Herra goode, hryggelega saur-gad mieg, þvo þu þad med þijnu Bloode, þess af Audmijkt beyde eg, vinne mier Boot æa Mædu og Noode, þijn Myskunseme guddoomleg.

Hiark-

Hiartans innstu Edar minar, elske, lose, prijse þig, enn Hiarta Blood og Beniar þijnar, blesse, hresse, græde mig, Hiartans þijdar Packer sijnar, þier sie Giædskan eilijflig.

49. Psalmur.

Uñ Christi Greftran.

Med Lijksaungs Lag.

JOseph af Arimathia, edalboyenn Raadherra sa, Gydinga Svik vid Son Guds skied, sampyckt hafde þeim alldrei med.

Hann var Lausnarans Læresveinn, Lijfernes froomur, Dygda hreinn, Gydinga hræddest Heyptar Raun, hiollt sig ad Christo þo ai Laun.

Þesse uñ Kvølded þangad geck, þar af Pilato Leifed feck, ad mætte JEsum andadann, ofann taka og jarda hann.

Joseph took strax af Krosse Christ, keypte þo nijann Lijn-Dwk fyrst, Nicodemus kom þegar þar, þangad kostuleg Smyrsl enn bar.

Joseph Grøf eina arte þar, wtkløppud sw i Steine var, i Alldengarde þar allskañr frar, eingenn fyrr daudur i henne lau.

Dijrdlega smurdu D Rottens Lijk, Dæmenn

enn mau ønnur finna slijk, byrgdu med Steine bvna Grøf, burt geingu strax fyrer utann Tøf.

Maria Jacobs Mooder ein, Magdalena ad sømu Grein, Salome einneñ sat par hiad, saau vors HErra Greftran ad.

I þeirra Selskap, Sal mijn blijd, settu þig nidur litla Tijd, Greftran þijns HErra giæt vel ad, gagnlaust mun ecke vera þad.

Vid JEsu Greftran jeg fæ sied, Joseph og Nicodemum med; adrir þordu þeir ecke Christ, opennberlega ad jaata fyrst.

Nu fea þeir nærsta nijann Dug, nooga Diorfung og styrkvann Hug, augliooslega so aller siaa, Elsku sem D Rottne hefdu ad.

Riwkande Trwar-Horenn hier, helgur Ande so vidnærer, liosmande þar af Liooseð skijn, lijsgar hann allt med Krapte sijn.

Huggest þeir nu sem Hiartad deigt, hafa og Trygt Megned veikt, bidie um Styrk og stodugt Ged, stunde og lære Guds Ord med.

Veit þu, JEsu, ad veik Trw mijn, vape daglega og Elskan þijn, esest so med mier innvortes, ytra good siaest Merke þess!

Añad þu lijka merkia maatt, mislijkar Drottne ad eingañ Haatt, þo heidurleg sie hier ad Jord, Holde wtvalldra Lijkfor giord.

Mætast Guds Anda Mustere, Mañs var riettchristens Lijkame, þvi maa honum veitast Virding

riett,

riett, vel med Stilling og Hoofi sett.

Erfis-Dryckinr og Onijtt Priaal, ecke a skyllt vid þetta Maal, Heidingia Skickun heimskuleg, hæfir Christnum a eingann Veg.

Ætijd þa sier þu saalad Holld, sett vera nidur i Jardar Molld, hryggur þu vert og hugsa braadt, hier vid þu lijka skilia att.

Lagt nidur þegar Lijked sier, laattu sem Daudenn hvijsle ad þier, laangt maa ske ecke lijde uñ þad, legg eg þig eins i slijkann Stad.

Goode JEsu, fyrer Greftran þijn, gef þu sijdarsta Utfor mijn, verde Farsæl og Fridsom mier, frelsud Saal nær Dijrd hia þier.

I Pridia Maata Huggun hrein, hier veitest mier a alla Grein, Guds Sonar Holld þvi greftrad var, Greftrun minne til Virdingar.

Helgum Guds Bornum Herranns Holld, helgade bæde Jord og Molld, Grofen þvi er vort Svefn-Hws sætt, so maa ei granda Reiden hætt.

So ad lifa eg sofne hægt, so ad deya ad Kvol sie bægt, so ad greftrast sem Guds Born hier, gief þu sætaste J E S U mier!

50. Psalmur.

Uñ Vardhallds-Mennena.

Nær þvi med þeim Ton, Eins og sitt Barn.

Aulld-

Fulldungar Juda annars Dags, inn til Pilatum gengu strax, søgdu: Herra! Vier høfum mest, i Huga fest, hvad sa Falsare herma lietst.

Epter Priia Daga odr fyrer Sann, upprijsa mun eg sagde hann: Vid slijku er betst ad leita Lags, laat geyma strax, pessa Grøf inn til Pridia Dags.

Mea skie Lijked med Leyndum hlioott, Læresveinar hanns take uñ Noott, og Lijdnum sege pad Lyga Skyn; Þa lijtst ei Kyn, þo verde sw Villann verre enn hin.

Pilatus vijst peim Vardhalld feck, Vakten strax vt af Stadnum geck, Grøfinne blifu Herranns hia, og so til sia, settu Jñsigle Steinenn a.

Gydinga hord var Heypten beisk, Hiartans Blindleike og Villan treisk, peim kunne ei nægiast Kvol og Bann, sem Christur fann, lijka daudann peir lasta hann.

Fordast þu soddann Fijblsku Grein, Framlidens Manns ad lasta Bein, sa daude hefur sinn Doom med sier, hvor hellst hann er, sem betst haf Gat a siaalfum pier.

Gydingar villdu veita Nijrd, vors Lausnara Uppriſu Dijrd, enn DRottenns Valld og Vijsdooms Raad, þess vel feck gad, Verk sitt framkvæmde vijst med Daad.

Hesde

Hefde ei Vakten geymt og giætt, Grafarennar sem nu var rædt, Ordsok var meire ad efast þa, hvort upp ried stæa, Dottenn vor JEsus Dauddum fræa.

Enn þeir sialfir, og er þad vijst, Uppriſu Dottenns hafa lijst, þo Kiennemenn Juda af kalldre Stygd, kvallder af Blygd, keyptu þæa til ad bera Lygd.

Oll Svikraad Manna og Atvik ill, Onijter Dottenn þæa hann vill, hanns Raad um̃ Eilijfd ſtodugt ſtaar, og Stioornen klaar, Slægden Dramblætra ſliett forgaar.

Hvijle eg nu ſijdarſt Huga minn, Herra JEſu, vid Legſtad þinn, nær ſem eg giæte ad Greftran þijn, gledſt Saalen mijn, Skielfing og Otte Dauddans dvijn.

Sekter mijnar og Synder barſt, ſialfur þegar þu pijndur varſt, uppa þad dooſtu Dottenn kiær, ſo kvittuduſt þær, Hiartad þvi nijann Fognud fær.

Þu grooſſt þær nidur i Grof med þier, gafſt þitt Riettlæte aptur mier, i Haffins Diwp, sem fyrer ſpaad finnſt, þeim fleigder innſt, um̃ Eilijfd verdur ei a þær minnſt.

So er nu Syndin Innſiglud, ydraude Saala kvitt vid Gud, eilijft Riettlæte uppbyriad, i annann Stad, trwud Manneſkia þyggur þad.

Dande þinn, JEſu, depde þier, dærlega

Holld-

Holldsins Gyrnd i mier, Grafen þijn hylie Glæpe mijn, fyrer Guds Augsyn, eble mier Styrk Uppriſan þijn.

Stein-Þroo mijns Hiarta wthoggvenn sieſt, heilagur Ande vann þad betſt, Lijn-Dwk Trwar eg læt i Tie, miñ Lausnare, Ilmande Smyrſl Idranen sie.

So finne eg hæga Hvijlld i þier, hvijl þu, JEſu, i Briooſte mier, Innſigle heilagur Ande nu, med Aſt og Trw, Hiartad mitt, ſo þar hvijleſt þu.

Dijrd, Valld, Virding og Vegsemd hærſt, Vitſka, Magt, Speke og Lofgiord ſtærſt, sie þier, O JESU! HErra hær, og Heidur klær, AMEN, AMEN, uñ eilijf Ar. AMEN.

Registur.

A

AD Kvolide Judar frœa eg fære, 120.
Annar Rœningenn rædde, 99.
Arla sem gloggt eg greina vann, 49.
Aulldungar Juda annars Dags, 126.

E

Enn vil eg, Sœl mijn, uppa ny, 8.
Epter ad þetta allt var sked, 108.
Epter þann Doom sem allra fyrst, 37.

F

Foolked fem DRottne fylgde wt, 80.
Foringiar Presta fengu, 35.
Frœa Herode þa Christur kom, 59.
Frelsarenn hverge flyde, 26.

G

Greiner JEsus um grœna Tred, 32.
Gudspialls Historian getur, 30.
Gydingar hefdu af Hatre fyrst 51.

H

I

Hier

Hier þa um Guds Son heiyrde, 70.
Hroopade JEsus hatt i Stad, 110.

J

JEsus geck inn i Gras-Gard þann, 4.
Jvyrktiar JEsum epter þad, 64.
Joseph af Arimathia, 123.
Jsarre Neyd, sem JEsus leid, 106.
Judas i Syndar Grande, 43.

K

Kom loks med Krossenns Byrde, 85.
Kunnugiar Christi þa, 117.

L

Lands-Doomarenn þa leidde, 67.
Lausnarans Læresvemar, 18.

M

Medann JEsus þad mæla var, 14.
Mog mæla uppe voru, 40.

P

Petur þar sat i Sal, 33.
Pilatus hafde proofad nu, 54.
Pilatus HErrann hærsta, 62.
Pilatus heyrde hootad var, 72.
Pilatus sa ad sonnu þar, 74.
Postula kiore Christur þrja, 11.

S

S

Selde Pilatus saklausann, 76.
So sem fyrr segter sræa. 46.
Strijds-Menn Christ wr Kaayu færdu, 78.
Strijds-Menn þa hefdu krossfest Christ, 92.

T

Talade JEsus Tijma þann, 22.
Til Hannas Hwsa HErrann Christ, 27.

U

Um Land giorvallt vard yfred myrkt, 104.
Uppa Rænings Ord og Boon, 101.
Uppreystum Krosse HErrans hia, 94.
Upp, upp mijn Sæl og allt mitt Ged, 1.
Utskrift Pilatus eina let, 89.

Þ

Þa Frelsarenn i Fodurs Hond, 112.
Þa Læresveinarner sæu þar, 24.
Þegar Christur a Krossenns Tre, 115.
Þegar Herodes HErrann sa, 56.
Þegar Kvalarar Krossenn a, 87.
Þeir sem ad Christi Krosse senn, 96.

Lecturis Pax & Salus!

Petta Pſalma-Verk, Sr. Hallgrijms Peturſonar, wt af Pijnu og Dauda vors Endurlauſnara JEſu Chriſti, er ad Maklegleikum, i ſo ſtoru Afhallde, medal minna Landsmanna, ad oll Von være a þvi, þo þeir vildu hafa þad O-afbakad. Eg hefe haft þad Eptirlæte, ad eignaſt fyrer nockrum Arum, ſiealfst hid ſama Exemplar, af þeſſum Paſſiu Pſalmum, ritad af ſiealfum Auctore, er hann 1661. i Majo ſende Jwngfrw Ragnheide Brinjulfs Doottur i Skalholt, og var framan vid þad Formæle Profaſtſens Sr. Jons Jonſonar ad Melum, eins og hann finnſt hier ad framann prentadur. Þetta Exemplar hefe eg nækvæmlega ſamanleſed vid þad her var prydt 1772. hveriu nu i Þryckingunne fylgt hefur vered. Annad Exemplar, einnig af Sr. Hallgrijme ritad 1660. og a ſama Are til-ſendt Ragnhilde Arna Doottur ad Kalldadarneſe i Flooa, hefur under Hondum haft Profaſtur enn

Sr.

Sr. Vigfus Jonsſoni Hytardal, hvad hann hefur naukvæmlega ſamanborid vid Editionem Skalholtinam af 1690. og ſende mier ſijdann Variantes, af hverium (ſem teiknaſt her epter med B.) ſamt heim ed ſolgia Exemplari Ragnh. B. D. og teiknaſt med A. ea hefe hienad kmier i Samanlestrunum. Variantes eru ankeandar med til-breyttum Bookſtøfum, ſem almennelega kallaſt Corpus Svabaker, og eru hær hessar, ſem fylger:

1. Pſalmur.

V. 2. Hæa, ſkulum vier, A. V. 3. langade viſſt. A. V. 7. Hvar fær hu gløggvar. A. B. V. 12. ef hann higgur ſo. A. V. 18. hegar hu gripeſt vart. A. V. 19. eigen Gagn. A. V. 20. ſærde hitt hiarta, hefur hu borgad fyrer m. A. V. 21. Gr. er allum Takmark ſett. A. B. V. 24. Fullkomlegvar A. B. V. 25. Oſtødugt, vallt. B.

2. Pſalmur.

V. 1. Getſ. er nefndur h. af Olin Pr. ſæa. A. B. V. 3. og Svik hanns lægiu Hylmung i. B. V. 4. allra meſt, at eg DR. ad hiona betſt. B. V. 5. Heims Børnen hafa og Lyſt. B. ib. HErran JEſus hevare mig. A. B. V. 9. Guds Chr. er Gr. g. eſſ. A. ib. ſittu hver. A. V. 11. ſo allt til Dauda hr. A. B. V. 16. ſagde HErrann. A. B. V. 17. Hvenær ſem hreynger Hornung ad. A. V. 18. Utheimta ſem hier. A. V. 20. vid Hrygd. A. af ſtrygd og

Mædu nu gisrde. B.

3. Psalmur.

V. 2. Vedar, Brioost og Bein. B. V. 4. Himen Jørd, Lioos. A. B. V. 5. Peir hrekiast par A. ib. allt petta leider hun A. B. V. 7. HErra min til Himnar. B. ib. so Vinsk. fenge eg v. siaulfan G. A. B. V. 8. Dauden tapade en DR. B. ib. gaf mier han A. V. 9. litadest pa i Bk. A. V. 10. oss verde ad Totkun A. V. 12. Blood-Sveite hin mier bid eg sic A. B. V. 13. gylder betst A. V. 16. andvarpa æ pess meir A. V. 17. Lazari D. keñer pad A. V. 18. swnged af A.

4. Psalmur.

V. 3. asett franskom nu HErrans A. V. 4. sofna i Synd A. B. ib. eitt mier fra, alldrei min JEsu vitia pa A. B. V. 5. hvert Kvøld vil eg dig bidia pess A. V. 6. hviad han mædde Pijna stoor A. B. ib. med hijrre Lund, hiar sier ad vaka A. V. 7. so ecke visse han nie peir A. B. v. 13. hvar med ad jook eg Hugraun pier A. V. 20. Dipfulleñ bijdur b. p. A. B. V. 21. pvi hvorn Dag vak A. B. V. 22. Saul er lwd og piad A. V. 23. Sivonlans, kolld blind og, B. V. 24. Saulen vake pa sefur Lijf B.

5. Psalmur.

V. 4. pvi geck han siaulfur A. B. ib. Hoopur Illmeñes aptur tier A. V. 5. eg em B. V. 7. siest ei pvi A. V. 8. Eymd pijn og Hrygd i Fognud snijst A. Eymd pijn og Sorg B.

6. Psalmur

V. 1. Fiandmeñ pa læge senn A. ib. hvern hellst peir

hygge

hygge ad A. v,6. bleckest eg ecke ca heim A, V. 7. enn Hollds Gyrnd og Hræsue alla B. hindra og [illegible] mier frau A. V. 8. J Hryggd og Hauska ib. 2E. hvad opt A. V. 9. Guds vegna ad hier A. B. V. 12. Diofuls og Daudans Helse A. V. 13. Þessa Bæn veittu A. B.

7. Psalmur.

V. 1. Þau lijta Adburd A. ib. Saul minn Þar gier ab gau A. Saul minn Þar glöggt ad gau B V. 4. og beint i Flocken hioo A. B. V. 5. Læresveinana fyrst A. V. 7. Og læknade ad heilu haũ A. V. 8. geta skal Þar uñ fyrst. B. V. 9. skalltu ei Þvi baña A. V. 10. skijr eru til Þess Rsk A. B. V. 13. Audkenne slijkt er sett A. B. V. 16. skenktur er Skersur hier A. B.

8. Psalmur.

V. 7. Furda Þad Saul minn A. V. 9. af eingi Vilia sinum A. V. 12. i Minne og Hiarta lagde A. V. 13. Nu stendur yfir mijn Naudar T. A. V. 16. Guds vegna ad hier gau minn S. A. B. V. 19. varastu ad skijla Skalkenn Þvi A. V. 20. i ytstu Myrkruin og engen hier A. B. V. 22. af Rjettermannanna A. B. V. 28. meiga Þvi ecke granda B.

9. Psalmur.

V. 1. honum flydur frau A. V. 2. sem frekast hialpa A. hvor eñ vill hia oa siallsum A. V. 3. i Spegle brinnum A. B, 5. Eymd nie Freist. B. ib. ca bid DRottenn sæt alldrei mig A. V. 6. rett naken vid Þa skylde ib. J Selskap Synda A. V. 7. Nat Myrkronum hrunded og hr[illegible]d hanum A. B. V. 8. Þañeñ tilbioostu Liooss[illegible] Leid A. B. V. 9. hi r

so nu hæru a Hsndum A. V. 10. sem þu geckst einusinne B.

10. Psalmur.

V. 1. miog so þo mæddur A. V. 3. Onnddan slijka fyrer þ. A. V. 4. Heimile vere JEsu A. V. 6. Andagypt sw. var honum A. V. 7. O JEsu lattu alldrei hier Anda þinn vijkia burt frau A. V. 10. Giæt ad Saul mijn B. ib. a Kvollde hverin þvi koma A. V. 11. hvernenn og hvad þu kender A. B. V. 14. Eins er hier ollum eiñig rett ad Ord Guds elske A. V. 15. Hoogværlegt Forsvar A. B.

11. Psalmur.

V. 1. Herrañs Hrygdar Braut sana A. B. V. 3. væg þu veikleika mijnum A. V. 6. Frau Nazareth nu er A. B. hinna Ged trw' eg A. B. V. 9. frellega hættu sijst A. B. V. 12. morgum Meinsnæru lagde A. v. 14. greip hann hun kuñe ad nu A. B. v. 15. Jllyrden sparer sijst A. B.

12. Psalmur.

V. 1. heyrst ad þvi Sinne B. v. 9. sem Snaran heldur A. v. 11. Upp þo hier ætle A. v. 20. Ecke er sialfs Valld B. v. 22. þu meger þau hier lijtst frau Þrautum A. B. v. 23. lijttu þau Hiarta hijr A. lijttu nu liwst til mijn B.

13. Psalmur.

V. 4. Klsgun mig frelste frau A. v. 5. vid sañan Gud þig ec sære A. B. v. 6. skiærustu Skyr a B. v. 8. Eñ Guds Nafn giarnañ virdte A. v. 11. mier þo nu Lijfid ende A.

14. Psalmur.

V, 7, Nær sem eg reyne Sorg eda S. A. B. v, 13, lijkiast þessum er Lausnarañ A. v, 16, Ef hier a Jordu er Hædne og Hald, Hroop og A. B. v, 24, alldrei mat Disfull = a mig ad leggia Hefndar Giallb B.

15. Psalmur.

V, 1, giætu greidast A. B. v, 2, einasle Guds Son sa B. v, 3, þo eg þad ydur segi A. B. ib, i Skyg mun einu vitia A, v, 6, og varast þitt eiged Tiion B. v, 11, Hver trver = HErrann Forherdtum A, Illgiørnum Lijd B, v, 13, Petta Vers er af Vangai wtelatted i B, enn er tilsett med añare Heude, v, 14, Urskurdur HErrañs sa B, NB, Petta Vers er i A millum 12 og 13, v, 15, Jesus opne mitt A, so ad þvi fenge eg gaud B, v, 17, frvome, ad fyrer mig leidstu hier, B,

16. Psalmur.

V, 4, hættu þar sijdarst vid A, v, 5, Otrw og Svik- en sa B, v, 6, Fiørræde, Fals og B, v, 8, og setia Saul i ved B, v, 10, hver sem sier lynda lætur A, v, 15, dærlega Synder vid A, B,

17. Psalmur.

V, 1, sagt er frau A. v, 4, sem Esaias fyrr sagde A, B, v, 7, Jesus er eiñ sa Mañ A, v, 9, Utlæga hefur gisrt, B, v, 12, Hvijldar ei kann sier leita A, v, 19, Chr, Guds her i Heim A, B, v, 25, Akre Christ- nennar þiñar A,

18. Psalmur

v, 2, bannada i Saurgast = enn Guds Ords Forakt A, v, 3, Daryrden flyvot, Dramoseine a mvot, Dvvmarenn gesa kuñe A. v, 5, og Høfdings Hatt, A, B. hlijder sijst Yfirmsnnum A, v, 7, Prefallda Lygd, og þwnga Stygd B, v, 7, sdrum þvi gaf eg B,

19. Psalmur.

v, 1, glæggt hvad þijder Framburdur sar v, 2, Akiæran fyrsta andleg var, B, v, 3, Enn sem þeir nefndu hann Kongenn Christ B, = hvad fyrre heyrde A, B, v, 4, rækia þvi hitt B, v, 7, strijda minn Mattar Her = i Nauder hier A, v. 9, Hædnes Svar hinn = sv geck Ut med Urskurdenn A, v, 11, Kongs Tign þijn JEsu andleg er, aller hafa A, v, 14, Ord Sannleiksins A, v, 16, ertu enn i Utlegd hier A, B, v, 18, Ef þu mijn Saut i Gude A, v, 20, aa hvern uñlidenn A, v, 21, allt mitt Lijf skal þocknast þ. A,

20. Psalmur.

v, 2 enn rett sem meinlaust Lamb A, B. v, 3, til hans þau HErrann sende B. v, 5, Sok fiust hia honum eingen, A. v, 6. Þorf er eg þess vel giætte A. Þorf være þess vel giætte B.

21. Psalmur.

v, 2, nu hier i Heim = Holldsins Forvitnen hnijser A. Forvitne Holldleg hnijsir þratt = alldrei til Sanleiks koma B. v, 3, Mannvits Forvitne = ad Orde DR. gisra Gis = þau mestu Millde A. v, 4, alvarlega med allre Gat, B. v 7, dærleaa margs þs A. v 8, J Fridar Stille Offstopenn ille A. v 11, Tallaust i Trygdum A. v. 12, eg veit mier gesst þvi A. gesst nu miklu meir B.

22. Psalmur.

v 5, hann meinte yrde hellst A. v. 8. sem Höfdingiarner hafast ad A. þa blindur leider A, B. v 10. hiner meina sier A. v, 13. sæte JEsu ad gat ad þier A, B. v 14, þo hroopa vilie nu hvört uñ sig A, B. v. 15, Eyrun blessud þvi = Kalls og Hareysle = þad frelste mig A. leyste B. v. 16, yfir mig B. geng nu ut eda iñ. A.

23. Psalmur.

v 5. hvorge sañst Lækning B. v 7, so yrde eg heill B. Hegning þu leidst A. v. 8. Hrædslan vill Hiarad A. v 10. Gledstu miin Sal mig grædde A. v, 11. Sonur Guds sig liet pijna A. v, 13, þa HErran Hörmungar lijdur A, B.

24. Psalmur.

v 4, allt i Blodenu litast ried A. v 6, giarnann lose og B. v 8, og krupu at Hnie = Kvala Kappe streingu B. v 9. Hiartans Hnie A. v 10, hefde mier ecke Hadung A, B. v 11, miklu gilde B.

25. Psalmur.

v 1, sem Dauda Doums A. B. v 2, Purpurann B. v 3, seinast þeir sögdu B. v 11. DRottenn mier gefur þa A. skal eg og lijka fa A, B. v 12. sem allskyns Eymd A, B.

26. Psalmur.

v 2, laka, og lijka B. v 3, þier i Hand = hañ grun dar Esnen vsad A, B. v 4, hendtuglega fraiñfære A. v 5, af 'aust og B, v 7, niovta, varast A, v 8, Undermenn gæte A, B, v 9, sem þriootskast i Illsku Root A, B,

27. Psalmur.

v 7, sem med Orett, A, v 8, miñ sæte JEsu B, v 9, Englanna og Kongur B, v 14, hanns kæme yfir A, v 15, vid, himneskum naie A,

28. Psalmur.

v 4, ædre Herrarner B, almwgans Hroosun A, v 8, þar til Edles A, B. Jllu, eñ elskagott, A,

29. Psalmur.

v 2, Barabbas frau eg A, B, frá eg Fǫdur og Tid A B, v 6, feck Adam sialfur, A. v 9, mun eg ecke vid B, v 10, Ofrægdur A, hlijt eg ad kanna A, B, v 13, og her med wt A, v 14, kvijdc eg þvi A v 15, leyst wr Daudans B,

30. Psalmur.

V. 1. wr Kaupuñe. A. B. V. 2. framande Madur er. A. eñ hañ geckst naudugur. A. V. 4. Neiñ sa Vsled. A. B. V. 5. þvi gudhræddur skal. A. B. V. 6. Lyste. A. B, V. 7. Samvitskuñar Saar ei dvijna. A. B. V. 8. Sa þiñ Gangur Sorga stirdi. A. B. V. 11. miñe, og þess eg b. A. V. 12. Skylda er. B. V. 13. Ydkadu Væn. A. B. V. 14. Lijka heirra Tafn. A.

31. Psalmur.

V. 3. Sona ydra. A. V. 4. Hæder og Biǫrgen st. A. V. 5. Ef giort er so þvi græna Tre. A. B. þad frau eg JEsus rædc. A. B. 6 Saũproofad Dæmed hreina. B. V. 11. Kvsl ad grauta, DRotteñ Jesus sem þwngt ad þier. B. V. 12. þo eg þig. A. V. 16. Avsþteñ Pijnu þiñar. B. Frelse, Frid, og Forlaut A. V. 17. Er Saul heldst þiande A.

32. Psalmur.

V. 1. J Maale þvi A. B. V. 3. Heyrn og blindum B. V. 8. Sem honum þo var A. V. 9. Maũkyn allt at Jardrijke A. V. 10. Akrenum sie til Hindrunar A V. 11. Jllvirkia Gislden B. V. 15. Hrædelega wr Mauta villt A. V. 18. Ef nu Guds Milden austsamlig A. B. V. 21. nær eg smacka a þvi A. B.

33. Psalmur.

V. 1. Or-þialdur trw' eg A. V. 2. Taale, Trwarlaus A. Swrdreggiar þo staræst glislega A. V. 3. tek eg mier til B, Bikareñ Heiptar þiñar, hartsettu A. og Bølvan Heiptar þ. B. V. 5. Mordingia aa mille B. frau eg ad fylle A. V. 7. Þo voru Verk hañs good A. B. V. 8. Sem mier opt kom i Vanda A. V. 10. Gud giæfe ad mitt A. V. 11. otvaleñ, einn med Guds A. B. V. 12. Jeg mun medañ eg hiare A. V. 13. aa Krossenum fyrer mig skien A. B.

34. Psalmur.

V. 5. Sau a friælst þig ad græta A. B. V. 6. Bøl þitt verdur A. B. V. 9. Bidþu nu lijka fyrer mier A. B. V. 10. Forsmaa hier syndu mesta A. V. 11. mier þvi hañs vegna A. B.

35. Psalmur.

V. 1. Dauda Sok einga hærre B. V. 3. Ad Hiaalpar-fws heite JEsus A. V. 4. Trwr hollur Pioon B. V. 7. Diopfung Heirra og Hrecke, heim liidst so sem hañ lofar fr. A. V. 8. Þiood bodast skyllde A. B. V. 9. miñ JEsu þess eg beide A. B. V. 10. Hvør mijna Sailu A. sem Angred mijns Hi. A. B.

36. Psalmur.

V. 2. Skijrlega so er t. A. V. 3. Hier baudst allum aa Hilm. A. B. V. 4. Uñ fiodrar Alfur Fold. A. B. V. 7. Fautækañ sletta Fe A. B. ad giorer añad þvijl. B. V. 9. Straumur Eymdaña A. V. 10. Lattu mier hlotnast A.

37. Psalmur.

V. 1. Sem fyrr nam Simeon A. Saal og Bridoft heñar B. V. 5. Adstod þeim veiter A. halda sig A. V. 6, lijstur þar HErrañ A. B. V 7. Hormungar Sverded A. Sæld Lijssens gledur A. B. Christum hæda mest A. B. V. 8. Root, under Krossen

um,

um ſtanda A. B. ſkodar rett A. V. 9. Oll reikna ſiña A. V. 13. Guds Heiptar Hende A.

38. Pſalmur.

V. 3. Kom þu her A. V. 4. og læknad marga A. V. 7. Guds Ande veita A. Holds Nattura miog elſk. A. V. 8. Þad byggiaſt kyñe B. bar nu JEſus A. V. 10. Bryxlen þvi villde lijda B. V. 11. Hædd ur varſtu af ollum A. alldrei tapaſt þvi nockur B.

39. Pſalmur.

V. 1. Reſſad i þad ſiñ A. B. þeſſum Kvolum bert A. V. 3. Sañlega þier eg ſege A. B. V. 4. Med Trw og Tåra Floode, tiare þier A. B. V. 5. Hann giorde Ydran hreina A. Avijtur B. V. 6. So treyſte uppa hañs A. V. 7. Þo ſialfsañ þad gilde þañ A. B.

40. Pſalmur.

V. 1. Haſa i Dijrd hia mier A. V. 8. Sem þeſſe Spillvyrkiñ A. B. V. 11. Vid þetta gledur Saal mijn ſig B. mig vijſt af B. V. 12. HErra þa hier mig A. B. V. 14. Saalen, Hugur og Hiarta mitt A. B. V. 18. Saal miñe verde þa Sælan A. B.

41. Pſalmur.

V. 2. Þañiñ nie horfed A. v. 6. Mijn Kvodden kl. A. B. v. 7. Myrkuren ſo þrautt mig B. v. 8. Þau ſkulu m. U. A. B. v. 10. Og Myrkur Daudañs B. leid Saal til Liooſſens mijna A.

42. Pſalmur.

V. 2. Sem hryrde þad A. B. wed ill Tilvik A. v. 8. Eñ Offur Lamb A. v. 11. G. þyrſter hier A. hialpa þier, Hiarta þitt B. v. 14. Siælf þyrſte eg nu þijde JEſu, og þad veitſt þu, þiñe A. B.

43. Pſalmur.

V. 1. Krapta þverra ſañ A. B. v. 7. Epter þann Tijma hañ A. B. v. 8. Obæreleg vard A. v. 12.

Og borga all vor B. v. 13. All hañs Verdſkulldan A. v. 14. Fullkomnad ſagde hañ B. v. 15. Hvad fyrer var ſpaid A. B. v. 16. Umbætte Guddooms A. v. 17. vid hreina Samvitſku A,

44. Pſalmur.

v. 2. Þijns HErra beyſkañ Dauda A. lijka eiñig ga A. B. v, 3, dapurt þa ad kom A. B. v, 8, Hvar hun ſiñe B. v, 12 ætijd med Trwñe A. B. v, 14, Saalen þijn mæter B. v, 17, Hañ geſur Styrk B. v, 18, Ord Guds ſyner A. B.

45. Pſalmur.

v, 1, J Fodurſens Hond B. Ei meire ſke A. v, 2, Syndareñar er Daudeñ Laun, B. Banaſpiott hanns eru Broten A. v, 10, Saklaus borgade A. v, 11, Daudeñ JEſu þad B. Daudeñ til Lijſſens nu A, ſtoorlega þoi Daudeñ A, B. v, 12, orkar eñ til S. A, wtſlokna verdur B. v, 14, HErra, þa þu a Krosſe A, B. v, 15, Hollded laut B, i Frid A.

46. Pſalmur.

v, 3, Jorden ſtaulf A. v, 4, geſur ſig þo þar ecke ad Chriſti Dauda ad haſa Not A, B. v, 6, Fortiallded ſynde B. v, 7, þvi olle Synda B, JEſu dijrann Deyd B. v, 9, sudud Lijken þar nioota, gudl. Kraptur giorde þad A. v, 10, Fra Daudum ſtanda A, B, fyrr eñ tiande A, v, 11, er ſoddañ Jardteika fiall, Jarlning þa giør B, og Sonur Guds A, B, v, 12, Chriſto fyrſt Oſka A. B

47. Pſalmur.

v, 7, Bind þu (bittu)ei A, B, v, 11, hañ gefur þñ B, v, 13, noog Lækning eñ B. v, 15, þad ſtiller Trega B, v, 18, Ef þu ydrande hier, i Trwñe JEſum ſier A, B, v, 19 vid bid eg retter þu B, v, 20, Ef Saren þa ſie A, B.

48. Pſalmur.

v, 1, Til Fundar greitt vid A, v, 2, og ſo var giert

B,

B, Heliar-Stund þvi hreptu A, v, 3, i Lausnarans A, fyrer var audur A, v, 4, blessud sie sw Elskan A, v, 6, So af vatne A, v, 7, So skal greina A, v, 9, Lijf og Krossens Tre A, v, 10, So eg skylde sial B, v, 11, ad biargast sk. B, v, 13, so hañ maatti B, v, 14, Sorga svarta B, v, 15, hreste þyrsta, hiæda, lwda, A, og þeim so nya B.

49. Psalmur.

V, 2, Gydinga hræddest Hesnda Raun þvi at L. A, v, 5, J Alldengarde allskamt frai A, B, v, 6, Djrlega smurdu A, burtgengu so A. v. 12 Huggest þeir þvi sem B. v. 14. añad þu lijka miñast matt A. B mis lijkar Gude B v. 17 skiliast att A B v, 19. verde fridsom og farsæl A, B v, 20 J þridia Lage Huggun A. v, 22. sem Guds Barn hier A, B.

50. Psalmur.

V, 2 Ort fyrer Sañ B. v, 3 Þo Villan sw verde verre eñ hin B. v, 8, Drotteñ vor siaalfur Daudum B, v, 9, i Blygd B, v, 11. þegar eg giæte ad A. B, v. 12. ad kvittudust A. B.

Þo nu sumstadar sie siaaannlegt, ad þau skrif udu Exemplaria sieu jafnvel betre eñ þau þryck tu, hefi eg samt læted i Setningunne fylgia Editioni penultimæ, þar Psalmarner hafa so lengstum vered tijdkader; Eñ þad mun hver eiñ velia af þessu, er honum þyker rettara. Prent-Villur (ef fyrer koma) lese i Mæled, goodfwss Lesare!

Hoolum þann 20. Martii.

1780. Halfdan Einarsson.